

Traducător: Nicolae

CĂDEREA OMULUI OCCIDENTAL

MARK COLLETT

Această carte a fost produsă în format EPUB de către Internet Archive.

Paginile cărții erau scanate și convertite automat în format EPUB. Acest proces se bazează pe recunoașterea optică a caracterelor și este oarecum susceptibil la erori. Cartea s-ar putea să nu ofere secvența corectă de lectură, iar personajele ciudate, non-cuvinte și pot exista și presupuneri greșite privind structura. Unele numere de pagină și antete sau subsoluri pot rămâne de pe pagina scanată. Procesul care identifică imaginile ar fi putut găsi urme rătăcite pe pagină care nu sunt de fapt imagini din carte. Numerotarea ascunsă a paginilor care poate fi disponibilă pentru ereader corespunde paginilor numerotate din ediția tipărită, dar nu este o potrivire exactă; Numerele paginilor vor crește în același ritm ca ediția tipărită corespunzătoare, dar este posibil să fi început numerotarea înainte de numerele vizibile ale cărții tipărite. Internet Archive lucrează pentru a îmbunătăți procesul de scanare și cărțile rezultate, dar între timp sperăm că această carte vă va fi utilă.

Internet Archive a fost fondată în 1996 pentru a construi o bibliotecă pe Internet și a promova accesul universal la toată cunoașterea. Scopurile Arhivei includ oferirea accesului permanent pentru cercetători, istorici, cercetători, persoane cu dizabilități și publicului larg la colecțiile istorice care există în format digital. Internet Archive include texte, audio, imagini în mișcare și software, precum și pagini web arhivate, și oferă servicii specializate pentru accesul la informații pentru nevăzători și alte persoane cu dizabilități.

Această copie digitală a cărții *The Fall of Western Man* este GRATUITĂ și a fost produsă în scopuri non-profit. Este disponibilă pentru descărcare la www.thefallofwesternman.com Această copie digitală a cărții *The Fall of Western Man* oferă utilizatorului dreptul de a crea și distribui copii digitale nelimitate altor utilizatori. Aceasta nu acordă utilizatorului dreptul de a face modificări la *The Fall of Western Man*, toate copiile digitale trebuie să fie fidele fișierului original. Toate copiile digitale trebuie transferate gratuit și fără scop lucrativ. Această copie digitală a cărții *The Fall of Western Man* oferă fiecărui utilizator dreptul de a printa copii pentru uz casnic. Aceasta nu oferă utilizatorului dreptul de a printa copii pentru vânzare. Dacă îți place *The Fall of Western Man*, ești încurajat să trimiți lucrarea originală prietenilor și colegilor prin email sau să o distribui pe rețelele sociale. Alternativ, poți distribui linkul către site-ul oficial. Dacă doriți o copie tipărită, vă rugăm să vizitați site-ul oficial unde sunt disponibile edițiile hardcover și paperback.

Copyright © de Mark Collett

Toate drepturile rezervate. www.thefallofwesternman.com

Cuprins: Mulțumiri: Prefață: Id-ul, Ego-ul și Superego-ul. : Importanța supereului.
: Societatea perfectă. : Societatea imperfectă. : Ascensiunea Id-ului și căderea omului
occidental. : Destrămarea - Familii monoparentale. : Prăbușirea - Eliminarea garanțiilor
societății. : Prăbușirea - Modele slabe de urmat. : Rolul feminismului. - Moartea mamei
iubitoare : Rolul feminismului. - Distrugerea unității familiale : Rolul feminismului. -
Reducerea ratei natalității occidentale : Masculinitatea în declin și masculinul feminizat. :
Distrugerea relațiilor iubitoare. : Pierderea Minții Occidentale. : Pierderea corpului vestic.
: Pierderea sufletului occidental. : Pierderea inimii occidentale. : Ascensiunea cultului
individualismului. : Moartea supereului occidental. : Triumful Id-ului și moartea Vestului. :
Mântuirea falsă - Conservatorismul. : Mântuirea falsă - Libertarianism. : Mântuirea Falsă -
Nazistul de la Hollywood. : Adevărata mântuire - Naționalismul. : Răscumpărarea

Contents

Acknowledgements	5
Foreword	7
1: The Id, the Ego and the Superego	10
2: The Importance of the Superego	18
3: The Perfect Society	26
4: The Imperfect Society	35
5: The Rise of the Id and the Fall of Western Man	45
6: The Breakdown – Single Parent Families	53
7: The Breakdown – The Removal of Society's Safeguards	65
8: The Breakdown – Bad Role Models	78
9: The Role of Feminism	91
– The Death of the Loving Mother	
10: The Role of Feminism	103
– The Destruction of the Family Unit	
11: The Role of Feminism	115
– The Reduction of the Western Birth Rate	
12: Withering Masculinity and the Feminised Male	127
13: The Destruction of Loving Relationships	139
14: The Loss of the Western Mind	152
15: The Loss of the Western Body	165
16: The Loss of the Western Soul	177
17: The Loss of the Western Heart	189
18: The Rise of the Cult of Individualism	201
19: The Death of the Western Superego	214
20: The Triumph of the Id and the Death of the West	225
21: False Salvation – Conservatism	237
22: False Salvation – Libertarianism	249
23: False Salvation – The Hollywood Nazi	261
24: True Salvation – Nationalism	273
25: Redemption	285

Mulțumiri Aș dori să mulțumesc familiei și prietenilor mei care m-au ajutat cu această muncă și m-au susținut de-a lungul carierei mele. Mulțumiri speciale către: Stephen Fyfe Scott RT A+J Fotografie de copertă de: Sandro Goretti

PREFAȚĂ

Această carte urmărește să contureze tușe largi și să illustreze tendințe mai largi din societatea occidentală. Este scrisă pe fundalul civilizației occidentale aflată pe marginea colapsului, iar omul occidental se îndreaptă rapid spre a deveni minoritar în propriile sale țări. Aceste puncte nu sunt dezbătute sau forțate, pentru că este suficient să te uiți la datele demografice sau la rapoartele de știri pentru a vedea cum s-a schimbat dramatic structura rasială și culturală a Occidentului în ultimele decenii. Această carte nu încearcă să pășească pe terenul tipic și bine bătut, care a fost parcurs iar și iar. Această carte nu încearcă să dea vina pe imigranți pentru căderea Occidentului, ci mai degrabă pe schimbările care au afectat omul occidental și au cauzat destrămarea societății occidentale. Imigrația duce, evident, la probleme demografice, așa cum am menționat anterior – dar nu imigrația a fracturat comunitățile occidentale. În schimb, această carte încearcă să analizeze modul în care omul occidental a deviat de la drum și și-a pierdut drumul. Urmărește să analizeze starea mentală a omului occidental și să arate cum dușmanii Occidentului au afectat subtil psihicul occidental. Această carte dezvăluie modurile în care influențele negative și decăderea au fost în mod repetat impuse omului occidental și folosite pentru a submina societățile odinioară coezive. Această carte folosește citate ilustrative și exemple pentru a ilustra decăderea impusă Occidentului; Totuși, există atât de multe exemple încât a le enumera pe toate ar fi excesiv. Cititorul este liber și încurajat să aplice logica de aici și să găsească propriile exemple care să se potrivească ușor cu cadrul argumentelor. Dacă cineva ar încerca să enumere fiecare exemplu, ar umple zeci de cărți – și, ca să-l citez pe Shakespeare, "Concizia este sufletul spiritului". La fel, această carte nu se preocupă să enumere numele persoanelor care au impus o astfel de decădere în Occident. Din nou, acest lucru ar fi neproductiv și ar putea umple cu ușurință zeci de cărți.

Cititorul din prefață este din nou încurajat să își desfășoare propriile investigații despre cine sunt "dușmanii Occidentului". Scopul acestei cărți este de a analiza modurile în care omul occidental a fost rătăcit și și-a pierdut drumul, precum și modul în care structurile care odinioară țineau societatea occidentală unită au fost subminate, erodate sau pervertite.

ID-UL, EGO-UL ȘI SUPEREUL

Id-ul, eul și supraeul (sau superegoul) sunt cele trei părți componente ale minții umane prezente în psihologia freudiană. Aceste trei părți distincte ale minții (sau psihicului) interacționează între ele pentru a influența modul în care ne comportăm și pentru a modera modul în care interacționăm cu mediul înconjurător și cu alți indivizi din acel mediu. Freud a susținut că id-ul, ego-ul și supraeul influențează luarea deciziilor și ne ghidează pe un anumit drum bazat pe nevoile noastre și pe modul în care ar trebui să le satisfacem. Înainte ca fiecare dintre aceste componente să fie discutate și înțelese, este important să înțelegem de ce trebuie să le înțelegem. Id-ul, ego-ul și supraeul și înțelegerea modernă a psihicului nostru au fost dezvoltate de Sigmund Freud (născut **Sigismund Schlomo Freud**; 6 mai 1856 - 23 septembrie 1939). Freud a fost un neurolog austriac și este recunoscut ca părintele psihanalizei. (Sigmund Schlomo Freud a pus accentul pe satisfacerea Id-ului eliminând orice urmă de moralitate din teoria sa – el susține că orice gentlemen nu este altceva decât un incetuos și că copilul dorește în subconștient să facă sex cu mama sa s.a.m.d. **Nota Traducătorului**) Munca lui Freud formează o bază pentru înțelegerea modului în care funcționează mințile noastre – iar a înțelege modul în care funcționează mintea înseamnă a înțelege cum funcționăm noi, ca ființe umane, la nivel mental și este cheia pentru a înțelege ce ne determină și determină acțiunile. Odată ce cineva înțelege cum funcționează mintea umană complexă, poate vedea cum funcționarea minții poate fi influențată și modificată și, astfel, cum manipularea minții poate fi folosită pentru a schimba comportamentul unei persoane sau al unui grup de persoane. Cheia înțelegerii minții ar oferi oricărei persoane sau grupuri un avantaj puternic față de ceilalți. Acest avantaj le-ar permite acestor persoane să folosească tehnici subtile și coercitive nu doar pentru a influența mintea, ci și comportamentul celor ale căror minți erau influențate. În esență, a înțelege mintea ar debloca secretele controlului oamenilor – nu prin forță, ci prin mijloace mai viclene și mai subtile.

Odată ce funcționarea minții este înțeleasă, *un grup lipsit de scrupule* ar putea folosi cu ușurință această cunoaștere pentru a pune lanțuri mentale oamenilor sau pentru a elibera cele mai rele aspecte mentale ascunse în psihicul acelor oameni, pentru a le asigura servitutea sau distrugerea. La fel, pentru a-ți înțelege propria minte și modul în care funcționează este să oferi individului cheia lanțurilor mentale impuse asupra sa. A înțelege propria minte ar însemna să înțelegi cum poți fi manipulat și, la rândul său, cum ai putea încerca să eviți acea manipulare. Nu este un secret că lumea occidentală este în declin și nici că omul occidental și-a pierdut drumul. Și totuși, din ce motiv odată puternicul om occidental care a explorat și cucerit lumea a fost redus la atât de puțin într-un timp atât de scurt? Explicațiile populare variază și includ politici guvernamentale, liberalism, socialism, imigrație și chiar factori precum șomajul. Totuși, toate acestea sunt influențe externe asupra omului occidental. Scopul acestei cărți este să afirme că nu sunt doar schimbări în guvernarea omului occidental, și nici schimbările din componența patriei sale și nici schimbările din mediul său care au distrus cu adevărat ceea ce a făcut omul occidental mare. De fapt, schimbările subtile și prelungite din mintea omului occidental, care au avut

loc de-a lungul aproape unui secol, au schimbat modul în care funcționează mintea omului occidental. Această manipulare subtilă a minții omului occidental de către dușmanii săi – cei care doresc să vadă Occidentul prăbușindu-se – i-a schimbat comportamentul omului occidental și l-a lipsit de trăsăturile care îl făceau mare și puternic, dar în același timp i-a deblocat și hrănit trăsături negative pentru a-l face degenerat și slab. Dușmanii Occidentului nu au atacat omul occidental într-un mod deschis și fizic, ci printr-o serie vicleană de atacuri îndreptate spre minte.

Id-ul, Ego-ul și Superego-ul Doar înțelegând modul în care funcționează mintea și deschizându-ți ochii la atacurile mentale asupra psihicului occidental poți căuta vreodată să te întărești împotriva acestor atacuri. A înțelege mintea este primul pas în construirea acelei apărări. Înțelegând mintea, poți afla cum este atacată mintea și poți începe să vezi acele atacuri și astfel să poți construi o apărare împotriva lor. Pentru a salva Vestul și omul occidental, căutarea începe prin înțelegerea a ceea ce ne face cine suntem. Această căutare începe cu înțelegerea id-ului, ego-ului și supereului.

Id-ul Id-ul este prima parte a psihicului nostru; Este prezent de la naștere și constituie instinctele și impulsurile noastre naturale. Aceste impulsuri și instincte sunt moștenite și prezente în fiecare copil. Aceste impulsuri sunt alcătuite din forțele motrice ale vieții, impulsuri precum nevoia de a mânca, de a dormi, de a bea și dorința de a ne reproduce și de a ne satisface nevoile sexuale. Id-ul este partea impulsivă a psihicului nostru și, prin urmare, este subconștient. Id-ul răspunde direct instinctelor și, astfel, necontrolat, împinge mintea umană spre decizii pripite și impulsive în căutarea unei satisfacții imediate. Când id-ul este satisfăcut, experimentăm plăcere, iar când este negat, experimentăm nemulțumire, furie sau durere. Freud a descris id-ul ca operând pe "principiul plăcerii", adică ideea că orice dorință dorită a id-ului tânjește după satisfacție imediată, indiferent de consecințe. Astfel, id-ul nu este influențat de realitățile lumii cotidiene. Nu ia în considerare moralitatea, logica sau chiar siguranța fizică; este pur și simplu un impuls primitiv care caută să satisfacă nevoile și plăcerile de bază. Este adesea irațional și orientat către momentul imediat și satisfacerea oricărei dorințe particulare care este cea mai mare în acel moment. Pentru a face o analogie, id-ul se ocupă de satisfacerea impulsurilor imediate și de îndeplinirea principiului plăcerii. Ia în considerare acest exemplu: foamea. Dacă persoanei îi este foame, id-ul dorește să potolească acea foame obținând mâncare. Id-ul se interesează doar de satisfacție; Îi pasă doar să satisfacă acea nevoie cât mai repede posibil. Odată ce id-ul își vede scopul, va acționa pentru a-l atinge într-un mod necruțător și neconstrâns până când foamea este satisfăcută. Id-ul este partea complet inconștientă, reptiliană, impulsivă, copilărească a psihicului care funcționează pe baza "principiului plăcerii" și este sursa impulsurilor și impulsurilor de bază; caută plăcere și satisfacție imediată.

Ego-ul Ego-ul este următoarea parte a psihicului nostru și constituie ceea ce se numește "principiul realității". În esență, ego-ul moderează id-ul având în vedere ceea ce este realist. Și ego-ul dorește plăcere, vrea ca id-ul să fie mulțumit și dorește să urmărească impulsurile și instinctele naturale, însă îi va modera comportamentul și adesea va renunța la urmărirea plăcerii dacă asta înseamnă să evite durerea sau consecințele negative. În esență, ego-ul este preocupat de crearea unei căi viabile pentru a satisface id-ul. Dorește să se asigure că plăcerea este obținută, dar în același timp să se asigure că orice consecințe negative ale urmăririi și atingerii acelei plăceri sunt evitate. Ego-ul este preocupat de

supraviețuire și este un impuls realist orientat spre rezolvarea problemelor. Totuși, ego-ul nu este preocupat de bine sau rău. Ego-ul nu ține cont de moralitate; îi pasă pur și simplu să asigure că id-ul este satisfăcut, dar ca această satisfacție să fie obținută fără a provoca neplăceri individului.

Id-ul dăunează individului, compromițând astfel supraviețuirea continuă a individului. Pentru a continua analogia, dacă id-ul este flămând, forța motrice este să dorească și să obțină hrană. Id-ul va urmări neobosit scopul de a satisface această nevoie prin obținerea hranei. Dacă id-ul își vede scopul și poate obține ceea ce dorește, forța supremă este să se miște pentru a lua acea hrană și a satisface nevoia imediată. Totuși, ego-ul ține id-ul sub control și se întreabă dacă este sigur să urmărești acel scop. În acest exemplu de a avea nevoie de mâncare, dacă id-ul dorește mâncare și vede o friptură gustoasă, va încerca să revendice acea friptură, dar în același timp ego-ul va evalua dacă acea mișcare este sigură și nu va provoca rău. Dacă friptura este nesupravegheată și poate fi revendicată fără a face rău individului, ego-ul va lăsa id-ul să-și urmeze scopul. Totuși, dacă friptura este păzită de un câine mare și feroce, ego-ul va încerca să anuleze id-ul și să amâne plăcerea pentru a proteja individul și a promova supraviețuirea pe termen lung în detrimentul satisfacției imediate.

Superego-ul Supereul este partea finală a psihicului. Nu se bazează pe impulsuri naturale sau pe realitate – ci pe *moralitate*. Este ceva ce se învață și se dezvoltă în timp și este, de asemenea, ceva unic care diferă între diferite culturi și grupuri rasiale, pe măsură ce este transmis de comunitate individului. Superego-ul este transmis în principal de părinți și de modele puternice în comunitate. Supereul funcționează pentru a controla impulsurile id-ului și lucrează pentru a controla aceste impulsuri în cadrul moralist al societății, bazat pe morala învățată transmisă individului. Freud a afirmat că supereul funcționează pe două niveluri separate: *conștiința și sinele ideal*.

Conștiința face individul să se simtă prost și pedepsește psihicul pentru că cedează în fața id-ului. Conștiința împiedică individul să facă lucruri pe care societatea le-ar considera greșite sau negative pentru a se asigura că individul se conformează normelor acelei societăți. Conștiința este, în esență, ceea ce poate fi descris ca vinovăție sau rușine. Dacă id-ul cere plăcere și acea plăcere este ceva care dăunează altora sau încalcă granițele morale învățate, atunci superego-ul împiedică individul să acționeze spre acea plăcere prin sentimente de vinovăție sau rușine pentru acțiunile sale. *Sinele ideal* este a doua parte a supereului. Învățăm superego-ul de la părinții și modelele pe care dorim în cele din urmă să le imităm și care ne ajută să formăm o imagine imaginară a modului în care ar trebui să fim. Încercăm să ne ridicăm la nivelul acestor idealuri și al acțiunilor modelelor noastre pentru a satisface sinele ideal. Acest lucru are un efect dublu asupra minții. Dacă nu reușim să ne ridicăm la nivelul sinelui ideal, simțim din nou vinovăție și rușine, iar psihicul este pedepsit. Dar sinele ideal simte și mândrie, așa că atunci când ne ridicăm la așteptările sinelui ideal și ne comportăm într-un mod corect și moralist, ne simțim mândri de acțiunile noastre, iar psihicul este răsplătit cu sentimente pozitive. Astfel, superego-ul atât că pedepsește individul, cât și îl laudă pentru a-i permite individului să raționeze la nivel moral. Pentru a ilustra efectul supraeului și modul în care acesta funcționează alături de id și ego, ne vom întoarce din nou la analogia sentimentului de foame. Dacă id-ul dorește mâncare, instinctul natural este să satisfacă acea foame. Dacă o persoană este flămândă și vede un copil cu o pâine, prinde în vigoare principiul plăcerii, iar impulsul natural al id-ului este să ia pâinea

pentru sine. Ego-ul, sau principiul realității, va fi consultat: copilul este slab, o țintă ușoară și nu reprezintă o amenințare viabilă, astfel încât individul să ia pâinea și să-și satisfacă id-ul. Totuși, supraeul intervine atunci – valorile morale învățate îi spun individului că este greșit să fure, este ceva greșit să iei de la un copil și este greșit să domini fizic pe altcineva în acest fel. Sentimentele de vinovăție curg prin psihic, iar superego-ul împiedică individul să ia pâinea, deși există dorința naturală de a satisface foamea – pentru că a lua pâinea este un lucru moral greșit. Id-ul, ego-ul și supereul lucrează în acest mod zilnic pentru a ne împiedica să facem alegeri greșite și pentru a ne asigura satisfacerea plăcerilor și impulsurilor naturale, dar într-un mod care să nu ne pună în pericol sau să nu încalce codurile morale ale comunității în care trăim. Înțelegerea id-ului, a eului și a supereului este o bază pentru înțelegerea minții noastre și a modului în care ea funcționează. Acest model arată într-un mod foarte simplu cum raționăm și cum facem alegeri în viața noastră de zi cu zi. Să nu vă înșelați; dușmanii Occidentului au folosit această înțelegere pentru a submina omul occidental. Pentru ca omul occidental să se elibereze vreodată și să riposteze, el trebuie să înțeleagă modul în care funcționează mintea și să devină imun la modurile în care mintea lui este manipulată.

IMPORTANȚA SUPEREULUI

Supereul este cea mai complexă parte a psihicului. Ne face cine suntem și ne limitează și reglează impulsurile naturale. Fără superego, am fi pur și simplu creaturi animalice care caută doar să supraviețuiască și să urmărească instinctele noastre naturale de a satisface plăcerea imediată pe care o dorim cel mai mult, în orice moment dat. Supereul este diferit de id și de ego într-un mod cheie și definitoriu – este învățat de un individ și transmis generațiilor viitoare de părinți și modele de urmat. Nu este un instinct natural, ci un set extrem de complex de norme morale și valori învățate care ghidează individul, ajutându-l să depășească instinctele sale animale de bază și să devină o persoană dezvoltată. Id-ul, așa cum am explicat mai devreme, este pur și simplu un set de impulsuri naturale sau principii ale plăcerii care cer satisfacție. Nu se învață aceste lucruri și nu sunt învățate; sunt impulsuri înăscute. El se ocupă de nevoi și dorințe imediate la un nivel aproape animalic. Id-ul este copilăresc și cere satisfacție instantanee. Ego-ul este principiul realității, partea psihicului care ne spune dacă o acțiune este sigură și raționează cu id-ul doar pe baza siguranței și dacă urmărirea plăcerii aduce individul în pericol inutil. Ego-ul nu raționează cu id-ul pe motive de bine sau rău sau pe o bază morală; este pur și simplu o modalitate de a identifica punerea individului în pericol. Supereul este moralitatea; Ea raționează cu ID-ul la nivel moral și este astfel cel mai înalt nivel de raționament mental și dezvoltare mentală. De asemenea, rezultă că un superego dezvoltat sau un puternic simț al moralității într-un grup de oameni este, de fapt, cheia unei societăți care relaționează bine și funcționează, deoarece un simț comun al moralității este ceea ce leagă orice societate. Când un supraeu puternic este transmis copiilor, aceștia cresc devenind indivizi morali și integri, care împărtășesc un set de norme și morală socială, ceea ce leagă grupurile, comunitățile și națiunile.

Fără supereu suntem puțin mai mult decât indivizi care urmăresc doar să caute plăcerea și supraviețuirea și să luptăm doar pentru noi înșine – nu pentru binele unui grup sau cu o conștiință socială avansată. O societate este menținută împreună de convingeri comune și de un simț al datoriei morale. Cu cât valorile celor care trăiesc într-o comunitate sunt mai apropiate, cu atât acea comunitate va fi mai unită și, prin urmare, cu atât este mai probabil ca aceasta să lucreze împreună pentru scopuri comune. O societate sau o comunitate care lucrează împreună pentru un scop comun este una care reușește și avansează. O societate formată exclusiv din indivizi care își urmăresc propriile scopuri egoiste este una care se fragmentează în grupuri de interese mai mici – devenind în cele din urmă, în cel mai rău caz, o colecție lejeră de indivizi disperați care își doresc doar ce este mai bine pentru ei înșiși. După cum am menționat mai devreme, factorul definitoriu care face ca supereul să iasă în evidență față de id și ego este că este învățat. Este transmis de părinți copiilor lor – în mod specific și tradițional, o figură paternă masculină puternică și

dominantă a fost cea care a transmis disciplina, ordinea și legea morală copiilor săi. Într-o familie naturală, iubitoare, cu doi părinți, tatăl este adesea văzut ca "*cel sever*", cel care aplică pedepsele și oferă lecția morală, fiind în esență o figură autoritară. De câte ori ai auzit o mamă spunând - "doar așteaptă până vine tatăl tău acasă" - aceasta este o dovadă a rolului tatălui. Când copilul se comportă urât, tatăl îl disciplinează și îi insuflă o lecție morală despre motivul pentru care nu ar trebui să se comporte într-un anumit mod. Mama transmite și ea alte lucruri care ajută la construirea supraeului. Ea transmite dragoste, compasiune și empatie și este, de cele mai multe ori, este părintele la care un copil alege să apeleze când este rănit sau supărat. Mama este, de asemenea, un model important pentru femeile tinere și joacă un rol vital în transmiterea trăsăturilor feminine.

Astfel, familiile cu doi părinți, în special cele cu o figură paternă puternică, au fost piatra de temelie a societăților puternice. Tinerii care au crescut cu ordine și disciplină de la o figură paternă puternică și dragoste și compasiune din partea mamei lor urmează un drum similar cu cel al părinților lor, alegând să-i urmeze pe urmele lor și să le urmeze pașii. Copiii din familii puternice și respectabile sunt mai predispuși să devină membri productivi ai societății și să lucreze pentru binele comun al acelei societăți, respectând codurile morale existente. În timp ce ADN-ul transmite trăsături fizice și biologice de la părinte la copil, superego-ul transmis este modul în care moralitatea și valorile împărtășite sunt transmise din generație în generație. O ființă umană completă nu este pur și simplu un grup de celule și țesuturi, ci și o formă de viață extrem de complexă mental, capabilă să transmită mult mai mult din generație în generație decât simple trăsături biologice. Când părinții transmit superego-ul lor copiilor, transmit mai mult decât doar morală. Ei transmit cine sunt, modul lor de viață, tradițiile lor, perspectiva lor, moștenirea lor și generații de cunoștințe care leagă generațiile viitoare de cele din trecut. Acest lucru permite păstrarea și transmiterea generațiilor viitoare a unui sentiment de istorie și tradiție. Este clar avantajos pentru o societate și pentru indivizii care o alcătuiesc să aibă un sentiment de moralitate comună care se întinde peste generații – deoarece acest lucru nu doar leagă oamenii împreună, ci ajută și la formarea obiceiurilor și tradițiilor care construiesc o moștenire bogată ce întărește și mai mult legăturile societății. Această moștenire comună leagă vechiul de noul și permite tradițiilor dragi strămoșilor să trăiască și să înflorească în zilele noastre. În primul rând, tatăl și mama sunt responsabili pentru transmiterea acestor valori și tradiții în casă, dar societățile puternice dezvoltă și alte modele care ajută la formarea tinerilor: Profesori, lideri de cercetări, figuri ale comunității, Lideri religioși...

Importanța Supereului și a altor modele respectabile au jucat toate un rol vital în dezvoltarea tinerilor. Pe măsură ce tinerii au crescut și au părăsit casa, s-au trezit înconjurați de indivizi puternici care ofereau sfaturi, moralitate și disciplină acolo unde era necesar. Acești indivizi sunt modele de urmat care vor preda, îngriji și asigura dezvoltarea următoarei generații pe calea cea bună. Mai mult, au apărut și alte modele sănătoase la nivel național – modele care puneau accent pe munca asiduă, sânguința, dedicarea față de cauză și putere. Acești modele au fost sportivi, pictori, scriitori, inventatori, exploratori, mari eroi militari, căpitani de industrie; bărbații și femeile care au construit și modelat națiunile occidentale într-un sens cu adevărat semnificativ. Aceste modele naționale erau prezentate în școli și de întreaga națiune ca faruri ale virtuții. Combinația unei familii nucleare puternice cu părinți iubitori, modele suplimentare în comunitate și modele naționale remarcabile care au excelat la un nivel fără precedent a asigurat că generațiile

viitoare vor dezvolta un superego puternic și sănătos. Ca să recapitulăm, superego-ul este alcătuit din două fațete diferite - conștiința și sinele ideal. Conștiința este partea supereului care ne face să ne simțim rău dacă facem ceva ce intră în conflict cu codul nostru moral. Codul moral este transmis de părinți și alți modele care au transmis direct lege, ordine și disciplină, precum și compasiune și empatie. Acest lucru a permis generațiilor viitoare să distingă binele de rău, dar, cel mai important, să se simtă vinovați când se gândeau să facă rău. Făcând pe cineva să se simtă prost dacă se gândește să facă ceva greșit, se moderează comportamentul și se previne ca actul greșit să aibă loc vreodată. Sentimentul de vinovăție ținea id-ul sub control, astfel încât impulsurile naturale ale id-ului erau mereu sub controlul superego-ului, ceea ce ajuta la asigurarea faptului că oamenii făceau ceea ce trebuie pentru ei și societate.

Importanța Supereului este că societățile sunt mai coerente și funcționează mai lin. A doua parte a supereului, sinele ideal, este viziunea pe care o avem despre ceea ce ne-am dori să fim dacă am fi la cel mai înalt nivel. Sinele nostru ideal se bazează pe o viziune perfectă, formată din diferite fațete ale oamenilor pe care îi admirăm – modelele noastre de urmat. Așadar, dacă modelele de urmat ale unui bărbat ar fi sportivi sănătoși, este rezonabil să presupunem că sinele ideal ar fi o viziune a forței, sănătății și a aspirației spre realizări sportive. Dacă modelul era un inventator sau om de știință, atunci sinele ideal ar încerca să fie studios, harnic și conștiincios. Dacă modelul era doctor, atunci sinele ideal ar tânji să fie răbdător, grijuliu și înțelegător. O parte importantă a sinelui ideal este dobândită și de la părinții copilului. Așadar, dacă un copil provine dintr-o familie iubitoare, cu un tată harnic, o mamă grijulie și o familie ordonată și disciplinată, acel copil probabil va dori să imite asta mai târziu în viață. Din nou, modelele puternice și pozitive – atât acasă, cât și la nivel național mai larg – i-au determinat pe tineri să urmărească un sine ideal puternic și dezvoltat, care să imite cele mai sănătoase, productive și cele mai bune exemple pe care societatea occidentală le putea oferi. Când indivizii dezvoltă superego-uri puternice și au valori morale comune, acest lucru le permite să funcționeze ca o societate – un loc în care toată lumea are grijă unii de alții și împărtășește aceleași valori și scopuri comune. Un supereu puternic ajută, de asemenea, la crearea unei viziuni puternice asupra sinelui ideal, ceva nobil pentru care să lupti. Când un grup de oameni are viziuni similare despre un sine ideal, sau viziunile lor despre sinele ideal au fațete comune puternice, este o rețetă pentru o societate puternică și pentru coeziunea comunității. În timp ce id-ul sau principiul plăcerii ne împinge constant să urmărim lucrurile care ne plac și să cedăm impulsurilor noastre naturale, un supereu puternic depășește acest lucru. În loc să urmărim pur și simplu o viață hedonistă, căutăm un sens superior și renunțăm la chemarea id-ului pentru a realiza mai mult și a realiza o formă superioară a ființei – un sine ideal. Așadar, nu doar că superego-ul transmite moralitate, ci ne leagă împreună; Ne determină să ne străduim și să urmărim să atingem mai mult, ceva care împinge societatea înainte și o face să se dezvolte și să prospere. Superego-ul ne leagă, de asemenea, de trecutul nostru, de moștenire, tradiții și moduri de viață. Supereul dezvoltat ne asigură că mergem pe calea cea dreaptă și continuăm lucrarea bună a strămoșilor noștri. Se poate vedea clar că elementele de bază mentale ale oricărei civilizații sunt în indivizi cu superego-uri foarte dezvoltate. Noțiunea acestor idealuri și valori morale împărtășite în întreaga societate occidentală dă naștere teoriei că, deși fiecare individ are propriul său supereu – comunitatea are și propriul său superego social. Morala comună, tradițiile și moștenirea societății sunt cele care ne leagă și

ceea ce societatea caută să transmită generației următoare, dând astfel naștere noțiunii de conștiință colectivă sau supereu colectiv. Omul occidental și-a dezvoltat propriul supereu colectiv distinct – supereul occidental. Supereul occidental ghidează societatea și o menține unită; întruchipează tradiția și cultura occidentală și este însăși rădăcina patrimoniului occidental. Din supraeul occidental au izvorât marile realizări care au modelat și construit lumea occidentală. Dușmanii Occidentului știu că puterea omului occidental constă în faptul că a format o cultură puternică și un set de tradiții care, la rândul lor, au permis omului occidental să construiască o societate coerentă ce a funcționat într-un mod atât de armonios încât a construit cele mai mari civilizații pe care lumea le-a cunoscut vreodată. Dușmanii Occidentului știu, de asemenea, că a ataca direct civilizația occidentală și cultura occidentală ar fi inutil și s-ar termina invariabil cu o înfrângere zdrobitoare. Totuși, dacă mintea individului a fost atacată, dacă supraeul individual era subminat, în cele din urmă și supereul occidental ar fi slăbit. Odată ce superego-ul occidental era slăbit, însăși conștiința colectivă a omului occidental și liantul care lega indivizii și îi transforma într-o comunitate începeau să se clatine, iar societatea occidentală, coerentă, puternică și morală începea să se fractureze. Dușmanii Occidentului au pornit într-o misiune de a ataca psihicul omului occidental – scopul lor este să vadă distrugerea supereului occidental pentru a fractura societatea occidentală și a provoca căderea Occidentului.

SOCIETATEA PERFECTĂ

Societatea perfectă poate fi definită ca un grup omogen de oameni care se adună cu valori morale comune și doresc să avanseze ca unul singur, lucrând împreună pentru binele comunității, fără a uita drepturile și importanța individului. Această coeziune comunitară se bazează pe un sentiment comun de conștiință deținut de oamenii care alcătuiesc acea societate. Așa cum am discutat anterior, id-ul este principiul plăcerii. Îl împinge pe oameni să urmărească scopuri egoiste, individualiste și hedoniste. Un supereu dezvoltat ține id-ul sub control; Superego-ul este moralitatea, iar când un grup de oameni împărtășește aceleași valori morale și cod etic, va putea forma mai ușor o societate. Când indivizii dintr-o societate adoptă coduri morale și etice similare, se asigură că acea societate are șanse mai mari de succes, deoarece indivizii din acea societate sunt mai predispuși să acționeze în unison pentru a atinge obiectivele împreună și pentru a avansa societatea pentru binele comun. Codurile morale comune și tradițiile transmise generație după generație de oameni occidentali au dat naștere unei forme comune de conștiință cunoscută sub numele de supraego-ul occidental. În schimb, o societate formată din multe grupuri și indivizi care sunt concentrați exclusiv pe urmărirea egoiste ale fericirii individualiste și hedonismului este sortită să se prăbușească. Dacă o societate nu ar avea o conștiință comună, ar înceta să mai fie coerentă și nu ar mai funcționa ca un grup funcțional. Pentru a face o analogie simplă – imaginează-ți două grupuri de oameni care își dau fiecare o sarcină simplă: să tragă o piatră mare spre o destinație. Primul grup are un set comun de convingeri și un scop comun. Sunt legați ca un grup și țin unul la celălalt. Ei văd importanța grupului și a sarcinii de îndeplinit la un nivel mai înalt decât își văd propriile obiective individuale. Toți acești oameni trag în aceeași direcție, se ajută reciproc și preiau sarcinile când este necesar. Deși sarcina de față era copleșitoare, Societatea Perfectă își atinge scopul prin dedicarea atât față de sarcină, cât și față de grup. Al doilea grup este doar o colecție lejeră de indivizi. Ei sunt guvernați de sine, de propriile dorințe individuale și fiecare își pune stima de sine mai presus de noțiunea oricărui grup. Toți cred că piatra ar trebui să meargă în direcții diferite și nimeni nu vede niciun motiv pentru care ar trebui să tragă mai tare decât ceilalți din grup sau să preia vreodată această povară. Acești oameni argumentează, trag în direcții diferite, iar natura lor egoistă și individualistă îi face să depună mai puțin efort decât cealaltă persoană, încercând să asigure o cotă mai mică din muncă. Aceasta este, desigur, o analogie foarte simplă și pictată cu tușe largi, dar ilustrează un punct – societățile cu scopuri comune funcționează mult mai eficient. Societăți omogene în care toată lumea are legături comune, un sistem de credințe comun, scopuri comune și, cel mai important, un set comun de morală și credințe călăuzitoare sau un supereu comun și dezvoltat – funcționează mai eficient. Societățile omogene cu un supereu comun și dezvoltat merg mai departe ca unul singur, pe un drum singular cu un scop clar și bine definit. Acest lucru nu se observă doar la oameni, ci și în regnul animal, unde cele mai de succes comunități sunt organizate în colonii. Aceste colonii sunt omogene și se atrag între ele; Coloniile sunt organizate să funcționeze ca una și să pună binele coloniei mai presus de orice. Locuitorii acestor colonii nu se luptă pentru poziție, ci colaborează; Ele trag în aceeași direcție pentru binele mai mare. Uită-te la o colonie de albine. Stupul este o structură extrem de organizată. Regina, dronele și muncitorii au roluri distincte. Dar toate lucrează pentru un scop comun – binele stupului. Lucrătoarele îndeplinesc sarcini separate - curățarea stupului și a fagurelui,

hrănirea puietului, îngrijirea reginei, efectuarea zborurilor de orientare, construiește fagurele, ventilează stupul, colectează polen și păzesc stupul. Totuși, albinele își îndeplinesc sarcinile cu scopul comun de a proteja și îmbunătăți stupul. Albinele care sunt însărcinate cu colectarea polenului nu decid într-o zi să atace și să ceară să intre în gardă. Albinele care fac zboruri de orientare nu decid să zboare doar pentru plăcerea lor și să urmeze o zi leneșă la soare. Colonia extrem de organizată și de succes nu se gândește la individ – contează colonia. Așa este pentru că individul nu poate exista fără colonie; Colonia și supraviețuirea sa continuă oferă individului adăpost, protecție, hrană și, în cele din urmă, viață. Cu cât un grup de oameni este mai apropiat unii de alții în ceea ce privește credințele comune, valorile morale și tradițiile, cu atât vor lucra mai mult în unison pentru binele comun și pentru scopuri comune. Când ne uităm la societăți de-a lungul istoriei care au ajuns să fie mari națiuni, societăți care au crescut, s-au dezvoltat și au schimbat lumea, acele societăți au fost întotdeauna unite de legături comune și s-au mișcat în unison și au funcționat ca o colonie naturală. Fie că ne uităm la Roma antică, Imperiul Japonez sau Imperiul Britanic, când oamenii acestor națiuni au lucrat împreună ca un grup coerent, au tins spre cer și au schimbat lumea, lăsând în urmă moșteniri care sunt încă uimitoare și astăzi. Ierarhiile vor exista mereu în aceste mari civilizații – dar factorul important pentru succes este că cei de sus se îndreaptă în aceeași direcție ca cei de jos și amândoi doresc să avanseze societatea pentru binele grupului. Cei de sus dezvoltă, inventează, inspiră și conduc. Cei de jos lucrează, merg la luptă și construiesc. Dar piramida, cea mai simplă formă a oricărei ierarhii, se mișcă ca una în direcția dorită. Invențiile, strategiile, abilitățile de leadership, arta, poezia și organizarea industrială a celor de la vârf îi ajută pe cei de jos să fie mai eficienți, să fie inspirați și să lucreze mai eficient. La fel, munca grea, dedicarea, angajamentul și zelul celor de jos în ierarhie sunt motorul care menține colonia în mișcare, iar cu cât cei de jos sunt mai fericiți și mai împliniți, cu atât motorul se va învârti mai repede. *Egalitatea nu este baza unei societăți* care lucrează bine și funcționează. În orice societate de succes există întotdeauna o diviziune a muncii și existența ierarhiilor structurale, așa cum există și în lumea naturală. Totuși, într-o societate bună și puternică, cei de sus și cei de jos au respect egal unul pentru celălalt și realizează că depind unul de celălalt – așa că se mișcă în unison ca o mașină bine unsă. Într-o colonie de albine, muncitorul, drona și regina nu sunt egali. Sunt diferiți și fiecare are propriul rol de jucat în colonie. Totuși, rolurile lor sunt importante și lucrează împreună pentru a atinge aceste scopuri cu un singur tipar de gândire – binele coloniei. În termeni umani și în relație cu supraeul, cei din ierarhie care *abuzează* de cei de sub ei sunt deficienți, deoarece nu au învățat o conștiință socială. La fel, cei din ierarhie care *își doresc o viață ușoară*, nu vor să depună niciun efort și nu vor să-și facă datoria sunt la fel de defectuoși, deoarece nu și-au dezvoltat un sine ideal și nu se străduiesc să se îmbunătățească. Superego-ul este, desigur, format din două aspecte diferite – conștiința și sinele ideal. Ei lucrează pentru a se asigura că fiecare individ urmează o cale de auto-îmbunătățire pentru a fi cel mai bun, dar și pentru a avea o conștiință socială și a se simți vinovat atunci când încalcă codul moral al societății în care trăiește. Mai mult, conștiința comună prezentă în societate asigură că cei din societate gândesc ca unul, iar indivizii care alcătuiesc societatea acționează pentru binele întregului înainte să acționeze pentru binele lor. Având acest lucru în vedere, este destul de clar că atunci când societatea se prăbușește din cauza lăcomiei, egoismului, lipsei de moralitate, lenenei și a dorinței de câștig individual – toate acestea urmărite în detrimentul

binelui mai larg – acest lucru se datorează unui superego defect în individ și unei prăbușiri a conștiinței comunității mai largi. Indivizii care fac să eșueze grupul cedează în fața id-ului lor; Ei pun propriul lor principiu al plăcerii deasupra moralității și binelui societății mai largi al grupului, ceea ce înseamnă că, în cele din urmă, au un superego slab. Pe măsură ce indivizii își urmăresc propriile agende, acest lucru reprezintă, desigur, o slăbire a superego-ului social fiindcă cei care formează acea societate care nu mai împărtășesc aceleași valori. Un superego dezvoltat determină individul să se gândească la grup înainte ca acesta să se gândească la sine.

Această *perspectivă altruistă* este o respingere atât a *capitalismului*, cât și a *comunismului*. Un supereu dezvoltat respinge capitalismul pe motiv că în capitalism tot ce contează este bogăția și generarea acesteia. Capitalismul este un sistem economic în care banii și câștigul material sunt puse mai presus de binele oamenilor. Indivizii caută să maximizeze profitul într-un model capitalist – chiar dacă asta înseamnă să acționeze într-un mod imoral. În capitalism, în cele din urmă, muncitorul devine sclav și este muncit cât mai mult posibil pentru cât mai puțin posibil, pentru câștigul financiar pe termen scurt al individului care se află deasupra muncitorului în ierarhie. Binele muncitorului este rareori luat în considerare, ci doar profitabilitatea companiei – lucrătorul este văzut doar ca o *resursă umană de unică folosință*. Capitalismul este un produs al supereului eșuat bazat pe lipsa conștiinței. Le permite celor lacomi să-și absolve vina și să cedeze în fața id-ului pentru a urmări profit și plăcere pe seama altora.

La fel de bine, un supereu dezvoltat respinge comunismul. Comunismul îi vede pe toți ca fiind egali, dar egalitatea nu există nicăieri în lumea naturală și este pur și simplu o construcție umană nenaturală. Prin a face pe toată lumea egală, înseamnă să reduci pe toată lumea la nivelul celui mai mic numitor comun. Îndepărtarea oricui din ierarhie care este deasupra celui mai jos nivel duce doar la o societate fără direcție care în cele din urmă stagnează. Comunismul neagă că un om ar putea avea un rol diferit în ierarhie față de altul și că orice om ar putea fi deasupra altuia. Comunismul este un produs al supereului eșuat, bazat pe gelozie și lipsa sinelui ideal. Aceasta joacă în mințile celor geloși care, în loc să se străduiască pentru sinele ideal și să se îmbunătățească, vor să-i tragă pe ceilalți în jos pentru a se simți ei mai bine. Atât capitalismul, cât și comunismul nu sunt altceva decât sisteme economice pe care dușmanii Occidentului le promovează pentru a înrobi și corupe omul occidental – unul promovează materialismul, celălalt promovează o egalitate falsă. Cea mai proastă caracteristică a argumentului capitalism versus comunism este că este prezentat ca o alegere simplă între două absolute, lăsând individul forțat să aleagă între cel mai mic rău. Totuși, această alegere este o iluzie, deoarece există o a treia cale – *întreprinderea productivă*. Superego-ul dezvoltat respinge atât capitalismul, cât și comunismul și caută întreprindere productivă. Supereul dezvoltat caută o ierarhie în care cei de sus au o conștiință socială, iar cei de jos doresc să urce și să atingă un sine ideal și să avanseze în ierarhie. Întreprinderea productivă îi răsplătește pe cei de la fiecare nivel al ierarhiei și permite oamenilor să urce și să cadă în ierarhia piramidei în funcție de abilitate și efort. Întreprinderea productivă se gândește la binele grupului, nu la binele individului – ci punând grupul pe primul loc, fiecare individ beneficiază în cele din urmă.

În *întreprinderea productivă*, cei de sus sunt ținuti sub control de conștiința socială și urmăresc să îmbunătățească condițiile celor de jos. Cei de jos își urmăresc sinele ideal și doresc să urce în piramidă, iar din această cauză se străduiesc și muncesc din greu. Practic,

cei de jos împing în sus pe cei de sus, în timp ce cei de sus trag simultan în sus pe cei de jos. Piramida se ridică și toată lumea beneficiază, fiecare are locul său și fiecare privește binele grupului mai presus de propriile interese personale. Prin această acțiune, societatea avansează și nimeni nu rămâne în urmă. Ca într-o colonie de albine, indiferent de specificația postului sau de nivelul ierarhiei la care se află individul, toți dau tot ce au mai bun. Când toți din colonie se mișcă în aceeași direcție și indivizii aleg să-și dedice totul, albinele merg înainte ca una și avansează colonia. Nu există gelozie, nici resentimente și, la fel, nu există abuz de poziție în vârf, nici lene și lăcomie din partea celor de jos. Regina depinde de lucrător la fel cum lucrătoarea depinde de regină. O societate perfectă este una bazată pe valori morale comune. Este ca o colonie unde cei de la toate nivelurile lucrează pentru binele celui alt și pentru progresul societății în ansamblu – nu pentru individualitatea egoistă și lăcomie. O societate perfectă este o societate omogenă, un loc în care membrii acelei societăți au legături comune, tradiții și o moștenire comună. O societate perfectă este una în care indivizii care formează acea societate provin toți dintr-un loc similar și se îndreaptă ca un grup coerent spre aceeași destinație. Într-o societate perfectă, oamenii arată la fel, gândesc la fel și acționează în unison, mergând constant înainte și avansând ca unul singur. Este aproape ca și cum o societate perfectă ar fi în sine un organism – o observație care se potrivește perfect cu ideea de conștiință colectivă și un superego la nivelul întregii societăți. Astfel, o societate perfectă păstrează respect pentru trecutul său, cultura și tradițiile sale construiesc o moștenire bogată transmisă din generație în generație. Această moștenire este ceea ce leagă generațiile împreună. O societate perfectă avansează ca o ierarhie, unde cei de sus și de jos au o legătură puternică, respect reciproc și grijă unii de alții. Aceasta este o întreprindere productivă. Într-o societate perfectă, indivizii se adună și, ca rezultat, grupul format devine mai mult decât suma părților sale. Acest lucru permite, la rândul său, realizarea unor realizări remarcabile care nu ar fi putut fi realizate de indivizi care ar lucra singuri. Societățile perfecte construiesc civilizații puternice. Grupuri diversificate de indivizi obțin foarte puține lucruri de valoare durabilă. Societatea perfectă este un produs al unei conștiințe comunitare puternice. Supereul occidental este exemplul perfect al acelei conștiințe comunitare puternice, iar realizările sale sunt vizibile pentru toți.

SOCIETATEA IMPERFECTĂ

Dacă societatea perfectă este formată dintr-un grup omogen de oameni care se adună cu scopuri comune, legături comune și o busolă morală obligatorie, și care lucrează împreună pentru un scop comun și pun binele grupului mai presus de binele individului, atunci ce ar fi o societate imperfectă? În primul rând, este important de menționat că nici o societate nu este cu adevărat perfectă. În orice societate vor exista întotdeauna indivizi care au un superego defect și, ca urmare, acționează pur și simplu din interes propriu. Acțiunile acelor indivizi motivate de interesul propriu lucrează adesea în detrimentul societății sau al altora din acea societate. Vor exista întotdeauna acei indivizi lipsiți de conștiință socială, indivizi care caută să se ridice deasupra celorlalți și apoi să-i exploateze. Vor exista întotdeauna indivizi care doresc să zăcă la baza societății și să facă cât mai puțin posibil; acești indivizi nu au simțul datoriei și al sinelui ideal. Cei care nu au simțul datoriei sunt leneși și nu se străduiesc pentru nimic, alegând să facă cât mai puțin posibil, în timp ce încearcă să profite de munca grea a altora. Chiar și în cele mai nobile societăți, atât lacomii, cât și leneșii au existat mereu. Dar ceea ce contează este ca o societate sănătoasă să facă tot ce poate pentru a elimina aceste trăsături la oameni înainte ca ele să crească în rândul populației și să devină suficient de comune încât să înceapă să afecteze funcționarea societății însăși. O societate sănătoasă sau perfectă face totul pentru a permite indivizilor să-și dezvolte superego-ul, astfel încât oamenii să-și controleze id-ul și să lucreze într-un cadru de valori morale, împiedicând astfel oamenii să urmărească pur și simplu plăcerea imediată și satisfacția egoistă. Acest lucru împune oamenii împreună ca un grup coerent, unde lucrează împreună în armonie pentru binele mai mare al societății. Totuși, o societate imperfectă este una în care societatea nu mai este omogenă și nu mai este coerentă. Acest lucru se poate întâmpla pentru două motive – în primul rând, în grupul omogen de oameni care formează societatea își pierd legăturile unii cu alții și nu mai formează un grup coerent, devenind în schimb o colecție lejeră de indivizi interesați de ei înșiși. În al doilea rând, unul sau mai multe alte grupuri omogene pot fi introduse în ceea ce devine apoi societatea mai largă, ceea ce înseamnă că societatea nu mai este formată dintr-un singur grup coerent, ci mai multe grupuri diferite, fiecare cu propriile interese și idealuri distincte. Ne vom întoarce la analogia cu albinele. Imaginează-ți dacă un stup (în termeni umani, stupul în sine este analog cu societatea largă) ar conține de fapt mai multe colonii separate de albine (coloniile din această analogie sunt echivalente cu grupuri separate și distincte care trăiesc împreună într-o societate umană mai largă). Fiecare colonie (grup uman) avea propria idee despre modul în care ar trebui construit stupul (societatea largă), modul în care ar trebui condus, iar fiecare colonie avea un interes propriu și, ca urmare, dorește partea leului din miere. Nu doar că acest lucru nu ar funcționa, deoarece nimic nu s-ar face, dar diferitele colonii ar modifica constant munca făcută una de cealaltă pentru a modela stupul diferit – această situație ar fi activ contraproduktivă. Conflicte suplimentare urmau să apară între coloniile care trăiau în același stup, fiecare concurând pentru o cotă mai mare de spațiu, resurse și o cotă mai mare din miere. În esență, fiecare colonie ar dori ca stupul să fie condus așa cum consideră ei cel mai bine și pentru binele coloniei sale. În loc să fie trasă într-o singură direcție, stupul ar fi rupt și tras în direcții opuse. Această analogie pare o nebunie totală! La urma urmei, diferitele colonii de albine cu moduri diferite nu ar încerca niciodată să trăiască împreună într-un singur stup. Pur și simplu nu s-ar întâmpla

niciodată, deoarece este o rețetă evidentă pentru dezastru și, fără îndoială, ar duce la moartea a cel puțin una sau mai multor colonii și, în cele din urmă, ar duce la dominația celor mai puternici peste cei mai slabi. Totuși, exact asta se întâmplă în societatea imperfectă – diferite grupuri de oameni sunt forțate să trăiască împreună în aceeași societate mai largă și fiecare luptă pentru o înțelegere mai bună și pentru mai mult control asupra grupului său. Grupul omogen unic din care societatea era compusă în întregime este modificat de introducerea altor grupuri de oameni cu culturi diferite. Societatea, care înainte era compusă dintr-un grup omogen, devine apoi o societate mai largă, un corp format din mai multe grupuri diferite, fiecare cu propriile tradiții, morală și cultură. Destrămarea societății largi apare apoi ca un produs al diferitelor grupuri care doresc ceea ce este mai bine pentru ei înșiși, adesea în detrimentul celorlalte grupuri din cadrul societății largi. În societatea perfectă, omogenitatea este cheia funcționării lină a acelei societăți. În schimb, în societatea imperfectă nu există omogenitate rasială și culturală – societatea imperfectă se bazează pe *modele multirasiale și multiculturale* în care oameni diferiți, cu valori diferite, culturi diferite, tradiții și moșteniri diferite sunt forțați împreună într-o societate mai largă. Nu este vorba doar că grupurile care compun societatea imperfectă sunt diferite, ci adesea aceste grupuri trag activ în direcții opuse. Acest lucru duce la destrămarea societății mai largi, pe măsură ce diferite grupuri concurează pentru control, putere și o cotă mai mare de resurse. Când am discutat mai devreme despre superego, s-a remarcat că părinții, liderii comunității și modelele transmit superego-ul sub forma unei conștiințe și a imaginii unui sine ideal. Într-un grup omogen, acest lucru creează tradiții și cultură care izvorăsc dintr-un simț comun al valorilor și moralei. Acest lucru formează o conștiință la nivelul întregii comunități, pe măsură ce generațiile anterioare transmit tradițiile, cultura și moștenirea lor generației următoare. Dar, așa cum am menționat mai devreme, în societatea imperfectă există mai multe grupuri rasiale și culturale distincte. În timp, fiecare dintre aceste Grupuri distincte ale Societății Imperfecte au dezvoltat tradiții și valori care au construit o moștenire comună ce este apoi transmisă urmașilor lor. Fiecare grup diferit are propria conștiință comunitară, care este diferită și separată de conștiința comună a celorlalte grupuri din cadrul societății mai largi. Moralitatea și valorile nu sunt universale în întreaga lume. De fapt, ele diferă foarte mult de la un grup cultural la altul. Pe măsură ce valorile și morala transmisă diferă între grupuri, aceste grupuri separate dezvoltă tradiții diferite – practic, își dezvoltă propria cultură distinctă, care nu doar că este diferită, ci adesea intră în conflict cu culturile altor grupuri. În societatea perfectă, valorile și morala sunt universale și leagă întreaga societate, iar acea societate posedă apoi o conștiință comună – pentru omul occidental, aceasta este supraeul occidental. Dar în societatea imperfectă, compusă din multe grupuri diferite, există numeroase sisteme de valori diferite și adesea conflictuale – acest lucru împiedică amestecarea și legătura dintre aceste grupuri și, la rândul său, împiedică funcționarea societății mai largi ca un singur corp coerent. Într-o societate multiculturală sau multirasială, există linii de nonconformism care provin din diferite grupuri cu moșteniri, tradiții și sisteme de valori diferite. Indivizii se identifică cu cel mai puternic și cu alții care sunt ca ei. Ca urmare, oamenii aleg să rămână loiali propriului grup și conștiinței lor de grup, mai degrabă decât oricărei noțiuni despre societatea largă. Diferitele grupuri din cadrul societății largi au fiecare propriile tradiții și valori cu care membrii constituenți se identifică, dincolo de tradițiile și valorile celorlalte grupuri din societatea mai largă. Adesea,

acest lucru duce la tensiuni între grupuri, deoarece valorile și morala se ciocnesc. Valorile comune sunt ceva posibil, dar o mișcare spre valori comune și conformism între diferite grupuri se îndreaptă spre deteriorarea și diluarea culturii și standardelor culturale ale fiecărui grup individual. Acest lucru este adesea numit "*integrare*", dar pentru a integra o cultură în alta trebuie făcute compromisuri, ceea ce inevitabil înseamnă renunțarea sau diluarea unor părți din una sau ambele culturi diferite care sunt integrate. Gândește-te din nou la diferitele colonii de albine. Deoarece mai multe colonii diferite de albine trebuie acum să împartă același stup, albinele fiecărei colonii separate rămân unite și aleg să rămână în jurul propriului stup. Fiecare albină din stup se identifică cu dansurile și cu regina propriei colonii. Fiecare albină tânjește să fie alături de ai săi, să-și servească și să avanseze scopurile propriei colonii. Acest lucru duce la competiție și conflict între colonii și la dorința fiecărei colonii de a le domina celelalte. Dacă un grup de albine ar decide să adopte obiceiurile altuia, dacă un grup de albine ar începe să servească regina altuia sau să danseze ca alt grup, acest lucru ar duce doar la pierderea propriei identități și, în cele din urmă, la dispariția ca grup individual. Acest grup ar fi fost practic cucerit, nu prin război, ci prin asimilare și supunere. Totuși, ar fi considerat extrem de nenatural ca albinele să facă asta, deoarece în natură "păsările de aceeași pene se adună". Este firesc ca creaturile să se identifice cel mai apropiat cu alte creaturi din propria specie care par familiare și se comportă într-un mod familiar. Oamenii se simt în siguranță în preajma altora care nu doar că arată ca ei înșiși, ci și care se comportă ca ei înșiși pentru că împărtășesc aceleași valori și aceleași interese și moduri de viață. Trăsăturile transmise prin ADN-ul nostru ne permit să ne identificăm cu ceilalți pe baza aspectului nostru rasial sau fizic. Morala comună transmisă, care de-a lungul generațiilor devin tradiții, ne permite să ne identificăm unii cu alții pe baza altor factori învățați – felul în care ne îmbrăcăm, cum ne comportăm, limba noastră și sistemul nostru de valori comune.

Într-o societate multiculturală sau multirasială, oamenii nu doar că arată diferit, dar se îmbracă diferit și au valori diferite, tradiții și moduri diferite de viață. Așadar, este firesc să căutăm pe cei ca noi și să ne adunăm cu ai noștri, simțindu-ne mai acasă și fericiți în preajma lor, unde ne putem bucura de confortul de a fi în preajma altora ca noi. De aceea, analogia unei societăți mai largi, compusă din multe grupuri diferite, care sunt ca un mare creuzet, este pur și simplu o fantezie. Realitatea este că oamenii, în general, preferă să rămână fideli – până la urmă, aceasta este chemarea lor naturală. Astfel, în societățile multiculturale și multirasiale, grupurile culturale diferite se adună în loc să aleagă să se amestece cu altele. Zonele din orașe și localități pot fi definite de oamenii care trăiesc acolo, oameni care fac parte dintr-o societate mai largă, dar care au făcut alegerea conștientă de a trăi mai aproape de cei care împărtășesc trăsături rasiale sau legături culturale similare. Pe măsură ce diferite grupuri refuză să se integreze unele cu altele, optând în schimb să rămână entități separate și distincte pentru a-și păstra propria cultură, tensiunile cresc adesea în cadrul societății mai largi. Fiecare grup dorește o ofertă mai bună pentru propriul popor. În timp ce în societatea perfectă oamenii s-au unit și au lucrat pentru scopuri comune și au tras în aceeași direcție pentru a obține o viață mai bună pentru toți, acum diferite grupuri de interese trag în direcția lor și doresc o ofertă mai bună pentru propriul grup – adesea în detrimentul celorlalte grupuri din societatea largă. Un grup dorește un centru comunitar pentru nevoile lor culturale. Fac lobby, cer, fac petiții și, în cele din urmă, balamaua care scârțâie primește uleiul. Clădirile religioase, centrele culturale și alte servicii

sunt construite pentru a deservi acel grup – dar sunt de puțin sau deloc folos pentru alte grupuri din societatea largă. Oamenii din anumite grupuri se grupează apoi în zonele unde comunitatea lor este mai bine reprezentată, unde nevoile lor sunt mai bine deservite și acolo unde centrele comunitare, clădirile religioase și magazinele lor sunt mai apropiate. Pe măsură ce trece timpul, liniile etnice și culturale sunt trasate în întreaga societate, iar oamenii rămân tot mai mult în propriile zone, simțindu-se în afara locului atunci când pătrund într-o zonă dominată de un alt grup etnic sau cultural. Ca urmare, oamenii se apropie de propriul grup și caută să pună distanță între ei și grupurile cu care nu se simt acasă – efectul este asemănător cu încercarea de a amesteca ulei și apă. O societate care odinioară era complet omogenă și compusă dintr-un singur grup cultural poate fi rapid transformată într-un patchwork de cuverturi diferite de oameni și culturi care sunt în mare parte separate în propriile lor zone. Natura coerentă a societății a fost acum ruptă – înlocuită în schimb de multe unități mai mici și individual coerente, fiecare frecându-se între ele în lupta pentru dominație în societatea largă. Pe măsură ce diferitele grupuri din societate se îndepărtează tot mai mult și continuă să meargă în direcția lor, nu mai este pur și simplu o chestiune de grupuri separate care se luptă pentru poziție pentru a obține o înțelegere mai bună pentru ale lor. În timp, aceste grupuri încep să se opună celorlalte grupuri prezente în societatea largă și cer legi pentru a se asigura că modul lor de viață este apreciat și respectat de ceilalți. Mai devreme sau mai târziu, acești factori duc la tensiuni crescânde și chiar la conflicte între diferite grupuri din cadrul societății mai largi. Dar introducerea altor grupuri într-o societate omogenă este doar una dintre cele două moduri în care societatea poate fi destructurată – cealaltă modalitate prin care acest lucru se poate întâmpla este dacă oamenii care formează un grup omogen își pierd legăturile unii cu alții și nu mai formează un grup coerent, devenind în schimb o colecție lejeră de indivizi interesați de sine. Acum imaginează-ți ce s-ar întâmpla într-o societate multiculturală compusă din multe grupuri culturale diferite, dacă un grup o va submina. Imaginează-ți dacă, pe măsură ce fiecare grup cultural diferit ar încerca să-și păstreze coeziunea și s-ar uni pentru a asigura o viață mai bună pentru grupul său, un grup ar începe să-și piardă legăturile comune și conștiința comunitară. Imaginează-ți dacă un grup, în loc să lupte pentru binele propriului popor și să acționeze ca o colonie, ar deveni doar o colecție lejeră de indivizi. Imaginează-ți dacă – așa cum orice alt grup cultural prezent în societatea largă s-ar uni – un grup ar alege în schimb să-și respingă tot mai mult propria cultură, iar indivizii din acel grup ar căuta interesul propriu în loc să-și pună propria comunitate pe primul loc. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla cu grupul care arată această slăbiciune. Grupul acela cu siguranță va dispărea; ei s-ar deintegra și nu ar mai exista ca o comunitate coerentă, lăsând oamenii care odinioară formau acel grup ca indivizi neajutorați. Acei indivizi s-ar confrunta apoi cu alegerea de a fi absorbiți într-unul dintre celelalte grupuri din cadrul societății mai largi și de a prelua cultura acelui grup, fie ar merge pur și simplu pe cont propriu și ar fi treptat eliminați din existență. Pentru ca acest destin să lovească un grup cultural, acel grup ar trebui să-și piardă simțul comun al conștiinței – sau supraego-ul comun. Acest lucru putea fi realizat, desigur, prin atacarea structurilor din cadrul acelui grup care îl mențineau puternic și îi permiteau să transmită superego-ul comun din generație în generație. În cele din urmă, aceasta ar reprezenta moartea valorilor acelui grup și, odată cu ele, a tradițiilor și moștenirii lor. Valorile care legau acel grup s-ar slăbi și grupul s-ar fractura – iar ca rezultat, indivizii care au format odată acel grup ar fi fie

asimilați în alte culturi, fie ar dispărea. Așa au complotat dușmanii omului occidental – introducând simultan alte culturi în Occident și creând o societate imperfectă sau multiculturală în care multe grupuri diferite concurează pentru dominație. Apoi, subminând superego-ul occidental și simțul conștiinței comunitare al omului occidental, care îl leagă de frații și surorile sale, dușmanii Occidentului au căutat să-l lase pe omul occidental ca un grup neajutorat de indivizi, nu ca o comunitate care să se poată apăra. Soarta omului occidental devine atunci clară – să fie eliminat și asimilat în alte culturi mai dominante.

ASCENSIUNEA ID-ULUI ȘI CĂDEREA OMULUI OCCIDENTAL

Id-ul este partea complet subconștientă, impulsivă, copilărească a psihicului care funcționează pe principiul plăcerii și este sursa impulsurilor de bază; caută plăcere și satisfacție imediată. Id-ul nu are conștiință și nici o viziune asupra binelui mai larg al societății. Id-ul se ocupă doar de nevoile imediate pe termen scurt ale individului. Este clar atunci de ce id-ul trebuie controlat – de ce trebuie ținut sub supravegherea atentă a unui superego dezvoltat. Dacă id-ul ar triumfa și ar avea control complet asupra psihicului, individul ar fi redus la o bestie animalică care trăiește doar pentru plăcerea imediată a momentului și nu are conștiință pentru binele mai larg al comunității. Dușmanii Occidentului știu prea bine cum funcționează mintea umană și folosesc această cunoaștere împotriva omului occidental; caută pur și simplu să elibereze id-ul de constrângerile superego-ului dezvoltat. Prin eliberarea id-ului, dușmanii Occidentului caută să reducă omul occidental la un grup de indivizi interesați de sine, care, atunci când sunt plasați în limitele mai largi ale unei societăți multiculturale, nu au conștiința de grup sau natură coerentă necesare pentru a supraviețui ca un popor distinct sau un grup cultural. Să analizăm cu atenție cum s-ar putea întâmpla acest lucru: Imaginează-ți un grup de oameni care au fost odată o comunitate omogenă și strâns unită – un popor cu un set avansat de valori morale idealuri care s-au dezvoltat în tradiții adânc înrădăcinate și extrem de complexe și într-o moștenire lungă și ilustră. Știm că acei oameni și-au transmis morala și valorile din generație în generație, deoarece părinții și modelele de urmat au ajutat la transmiterea unui superego dezvoltat în următoarea generație a societății. Acum imaginează-ți dacă, pe o perioadă de patruzeci sau cincizeci de ani, ar apărea o diferență generațională, o diferență care ar preveni transmiterea supereului de la o generație la alta. Imaginează-ți dacă controlul parental asupra tinerilor și asupra structurilor dintr-o societate s-ar rupe; ar însemna că tinerii au crescut fără disciplină sau modele pozitive. Imaginează-ți ce s-ar întâmpla cu acei oameni dacă nu și-ar mai constrânge id-ul cu un supraego puternic și moral. Imaginează-ți dacă acel grup de oameni ar înceta să-și transmită tradițiile și culturile și, în schimb, tinerii ar rămâne fără un simț al moștenirii care i-a ținut împreună ca o comunitate pentru toate acele generații anterioare. Acest lucru ar distruge cu siguranță nu doar superego-ul individual, ci și morala și valorile comune care există într-o comunitate coerentă. Imaginează-ți dacă grupul care își pierde simțul comunității și își pierde superego-ul la nivelul întregii comunități ar trăi într-o societate multiculturală și ar fi înconjurat de alte grupuri și culturi – toate dorind să-și păstreze cultura și moștenirea și să rămână grupuri individuale și distincte și coerente. Grupul care posedă superego-ul slăbit și grupul compus din indivizi mai predispuși să cedeze nevoilor și dorințelor individualiste și impulsurilor lor primare de bază pentru plăcere egoistă, și-ar pierde simțul omogenității culturale și, ca urmare, acel grup s-ar fractura. Indivizii din acel grup ar urmări nevoi individualiste care ar pune în pericol însăși existența grupului. Aceasta este soarta omului occidental. Omul occidental a permis milioane de imigranți să intre în țara sa natală, imigranți care au o cultură, un sentiment de unitate și care doresc să-și păstreze valorile morale și sentimentul de comunitate. Acești imigranți încă își păstrează superego-ul și îl transmit din generație în generație. Acești imigranți se adună ca comunități distincte și caută să-și păstreze cultura, moștenirea și practicile religioase. În

același timp, omul occidental și-a văzut încet-încet superego-ul slăbit și distorsionat. Consecința este că id-ul a fost tot mai mult lăsat să domine psihicul occidental.

Omul occidental a devenit tot mai individualist, iar comunitățile occidentale au devenit fragmentate și dispartate. Legăturile care țineau unite comunitățile occidentale și încrederea și dragostea dintre omul occidental și frații săi au fost rupte pe măsură ce generațiile succesive au urmat, nevoia de plăcere egoistă imediată mai presus de nevoia de a proteja grupul și de a face ceea ce este mai bine pentru societatea occidentală. Pe măsură ce superego-ul individului s-a slăbit treptat, la fel s-a făcut și cu sentimentul de conștiință comunitară. Acesta este scopul dușmanilor Occidentului – să dezlănțuie id-ul și să vadă omul occidental redus la simple fiare animalice, bestii animalice care nu pot construi sau apăra o civilizație. Promovarea dorințelor animalice și a gratificării instantanee nu este, desigur, ceva ce dușmanii Occidentului găsesc dificil să impună omului occidental – până la urmă, cât de greu poate fi să convingi oamenii să se distreze și să-și lase obligațiile și grijile să se îndepărteze? Este și mai ușor să convingi pe cineva că calea hedonismului este calea corectă atunci când busola lor morală a fost distrusă. Dar cum au reușit dușmanii Occidentului să distrugă busola morală occidentală? Dușmanii Occidentului au zdrobit moralitatea și valorile occidentale în numeroase moduri vicioase, toate subminând o altă fațetă cheie a societății occidentale. Omul occidental a fost martor la ascensiunea familiei fără tată, un loc unde copiii sunt crescuți fără sfaturile, ordinea și disciplina oferite de o figură paternă puternică – un loc unde mamele își abandonează copiii pentru a merge la petreceri. Aceste femei ajung apoi să aibă copii cu mai mulți bărbați într-o căutare disperată de a satisface setea id-ului pentru hedonism sexual. Acești copii sunt adesea lăsați să fie crescuți de televizor și ajung să le lipsească atât conștiința, cât și imaginea sănătoasă a unui sine ideal. Omul occidental a fost martor la distrugerea garanțiilor din societatea occidentală. Școlile occidentale și rolul comunității sunt acum neputincioase să aplice orice formă de disciplină, iar copiii devin necontrolați – în loc să-și dezvolte un supraego, copilul face pur și simplu ce vrea și învață mesajul fatal că fericirea și satisfacția instantanee sunt tot ce contează. Bărbatul occidental și-a văzut modelele de urmat trecând de la bărbați și femei grozave care au modelat societatea în moduri altruiste și impresionante, la bețivi, înșelători, consumatori de droguri și degenerați. Tinerii idolatrizează modele false care le transmit constant mesajul că tot ce contează este să "petreacă" și să se "distreze", că a trăi pentru "acum" și "sine este tot ce contează - și, până la urmă, dacă nu te simți bine, de ce să o faci? Sentimentul de sine ideal transmis de aceste modele de urmat este acum o versiune distorsionată a ceea ce ar trebui să fie sinele ideal, iar copiii cresc cu un simț distorsionat al ceea ce este corect și ce ar trebui urmărit. Barierele și granițele naturale au fost dărâmate, iar ordinea naturală a lucrurilor a fost răsturnată. Feminismul a creat o lume în care femeia care își urmează instinctele naturale și devine o mamă iubitoare și grijulie care își îngrijește copiii este batjocorită și disprețuită. Ca urmare, copiii rămân acum fără o mamă iubitoare – chiar persoana care transmite conștiință și vinovăție. Feminismul a atacat familia cu doi părinți, spunându-i femeii că nu trebuie să rămână cu bărbatul cu care a rămas însărcinată și că un tată nu este important. Aceasta a lăsat lumea occidentală cu copii care nu au tată, cu tineri care cresc crezând că nu trebuie să fie tată și tinere care cresc crezând că "nu au nevoie de un bărbat". Feminismul a împins femeile spre locul de muncă, iar rolurile naturale și împlinitoare de mamă și gospodină au fost lăsate deoparte. Femeile sunt încurajate să urmeze căi profesionale masculine și să se angajeze în încercări zadarnice de

a-și depăși omologii bărbați. Aceasta lasă femeia occidentală cu un scor de au redus la rata natalității, pe măsură ce femeile urmăresc scopuri materiale, nu cele spirituale, care au servit atât de bine omului occidental generații întregi și au ținut societatea occidentală unită. Ca o consecință directă a feminismului, bărbatul a devenit emasculat. Masculul nu mai este alfa, susținătorul și piatra de temelie puternică a familiei sau a comunității. Masculul se ascunde acum sub femeia sa; el imploră, plânge și nu reușește să o mulțumească, deoarece rolurile naturale de gen s-au inversat. Tinerii au devenit din ce în ce mai mult sexul slab, deoarece nu au reușit să învețe ordinea, disciplina și forța din cauza lipsei unei figuri paterne puternice sau a altor modele masculine puternice. Minteă occidentală a fost coruptă, iar corpul occidental a fost frânt și a devenit obez și inutil. Spiritualitatea occidentală s-a pierdut și a fost înlocuită de un materialism nerăbdător. Dar cel mai șocant este că inima occidentală s-a stins, iar voința și curajul pe care omul occidental le-a arătat din abundență în apărarea poporului său sunt acum de domeniul trecutului. În loc să fie un grup puternic cu legături culturale, rasiale și morale – tradiții puternice și o moștenire bogată – omul occidental a cedat atracției individualismului hedonist, unde oamenii trăiesc pentru ei înșiși și pentru plăcerea imediată pe care o pot obține pe termen scurt. Pe măsură ce superego-ul occidental s-a slăbit, id-ul a fost dezlănțuit. Deoarece id-ul nu mai este constrâns, individul trăiește pentru interese egoiste și satisfacție imediată – fie că este vorba de mâncare, sex, alcool, bogăție materială sau droguri. Este oare de mirare că cei care vin pe țărmurile vestice și văd omul occidental angajându-se în astfel de acte degradate și degenerante văd apoi lumea occidentală ca pe un loc pregătit pentru a fi atacat și cucerit? Stilul de viață hedonist al omului occidental este întruchiparea fizică a ascensiunii id-ului. Dar odată cu ascensiunea id-ului vine și căderea omului occidental. Fraza des auzită; „vioară ca Rome pare potrivită”. Dar, într-un sens mai modern – oamenii occidentali petrec, beau și au întâlniri promiscue nesfârșite pe măsură ce civilizația occidentală se prăbușește și Occidentul este colonizat încet de un flux nesfârșit de imigranți ostili cultural. Ascensiunea id-ului este prezentă înainte de prăbușirea oricărei civilizații. Fiecare mare națiune sau civilizație care s-a prăbușit a îmbrățișat cultul individualismului, iar individul a fost din ce în ce mai motivat de urmărirea plăcerii nesfârșite și imediate. Desigur, exact asta au planificat dușmanii omului occidental. Dușmanii Occidentului înțeleg funcționarea complexă a minții umane și realizează că, pentru a rupe o comunitate și a o transforma într-un grup de indivizi dispați, tot ce trebuie făcut este să-i convingă să cedeze dorințelor lor imediate. Chiar și cu imigrația și multiculturalismul, dușmanii Occidentului știau că omul occidental va avea totuși o șansă de supraviețuire – de fapt, mai bună decât o șansă de luptă. Chiar dacă omul occidental ar fi fost depășit numeric de culturi și popoare ostile, atâta timp cât omul occidental și-a păstrat propria cultură și simțul comunității, putea întotdeauna să riposteze – iar dacă istoria ne-a învățat ceva, este că omul occidental probabil ar fi învins. Nu era suficient doar să inunde lumea occidentală cu diferite grupuri de imigranți care priveau Occidentul cu ochi invidioși. Dușmanii Occidentului știau că spiritul comunității occidentale – superego-ul occidental – trebuia de asemenea frânt pentru a se asigura că nu va exista ripostă sau rezistență. Ultimul lucru pe care omul occidental îl va vedea este privirea de veselie nebună pe fețele petrecăreților occidentali, pe măsură ce civilizația, cultura și tradițiile occidentale se prăbușesc și se pierd pentru totdeauna. Mii de ani de patrimoniu se vor pierde în câteva decenii, pe măsură ce ultimele generații ale omului occidental se luptă disperat pentru a

trăi pentru moment și de a-și satisface fiecare nevoie primară, fără să se gândească la viitor sau la consecințele mai largi pe care acțiunile lor le-ar putea avea pentru Occident. Dușmanii Occidentului știu că ascensiunea id-ului precede căderea omului occidental și stau frecându-și mâinile și așteptând momentul potrivit pe măsură ce ultimele zile ale Occidentului se apropie rapid.

DESTRĂMAREA - FAMILIILE MONOPARENTALE

Superego-ul dezvoltat este cheia unei ființe umane echilibrate. Superego-ul se dezvoltă în timpul creșterii copilului și este singura parte învățată a psihicului. Superego-ul este moralitatea și valorile care împiedică id-ul să pornească într-o urmărire nesfârșită a satisfacției imediate și animalice. Dezvoltarea supereului continuă pe tot parcursul copilăriei, începând de la o vârstă fragedă și continuând în adolescență, pe măsură ce copilul devine adult. Ar fi corect și corect să afirmăm că dezvoltarea supereului se datorează în mare parte părinților copilului. În copilărie, persoanele cu care copilul se identifică cel mai mult sunt părinții săi. Copilul petrece o cantitate enormă de timp cu părinții săi, iar aceștia au o influență uriașă asupra dezvoltării mentale a copilului. Superego-ul este format din două entități separate - conștiința și sinele ideal. Conștiința este cea care pedepsește individul cu sentimente de vinovăție dacă urmărește ceva moral greșit. Sinele ideal este viziunea perfectă a ceea ce ar trebui să fie un individ; Este un ideal la care acea persoană încearcă apoi să se ridice. Având în vedere natura duală a supereului și influența vastă pe care părinții o au asupra dezvoltării copilului, este evident că părinții defectuoși sau o educație parentală slabă pot încetini sau deteriora complet dezvoltarea unui superego funcțional și echilibrat la un copil. Mai mult, dacă un părinte ar lipsi din unitatea familială, ar exista repercusiuni uriașe asupra copiilor, deoarece fiecare părinte transmitea diferite componente ale superego-ului copilului. Absența oricărui părinte ar lăsa copilul fără o educație echilibrată, deoarece copilul nu ar avea nici perspectiva masculină, nici cea feminină. Înainte să continuăm să discutăm cât de dăunătoare pot fi familiile monoparentale pentru dezvoltarea superego-ului unui copil, este important să analizăm cât de crucială a fost familia nucleară pentru dezvoltarea omului occidental și cum unitatea familială a fost întotdeauna piatra de temelie a societății occidentale. Europa, în special Europa de Nord, este un loc rece și dur pentru perioade lungi din fiecare an. Dacă ți s-ar oferi opțiunea de a fi abandonat gol oriunde în lume în decembrie, fără unelte, resurse sau mâncare, Europa de Nord ar fi logic, una dintre cele mai puțin favorabile destinații pe care le-ai putea alege. Solul este înghețat, nopțile lungi, frunzele au căzut de mult din copaci, iar păsările și peștii au migrat spre sud. Europa poate fi un loc frumos și luxuriant în perioadele potrivite ale anului, dar iarna este un loc dur și neiertător – și unul care ar fi pus serios la încercare strămoșii timpurii ai omului occidental. Să ducem această situație ipotetică un pas mai departe și să ne imaginăm o femeie și copilul ei abandonați singuri în Europa de Nord în decembrie, fără unelte, resurse sau hrană. Îngrijirea unui bebeluș sau a unui copil mic este dificilă chiar și în cele mai bune momente – dar când te confrunți cu elementele dure, precum și cu lipsa hranei, resurselor și nopților lungi și reci, ar fi aproape imposibil ca un părinte singur (bărbat sau femeie) să crească singur un copil. Totuși, acestea sunt condițiile în care omul occidental a evoluat și, în cele din urmă, a înflorit. Deoarece omul occidental este încă aici astăzi, este evident că strămoșii săi au reușit să supraviețuiască iernilor lungi și grele și că au fost eficienți în creșterea și protejarea copiilor în aceste vremuri dificile. Răspunsul evident la modul în care strămoșii omului occidental au reușit să supraviețuiască și să crească copii este că au făcut-o ca un cuplu. Cei care s-au unit ca un cuplu și cei care au format legături durabile aveau mult mai multe șanse să-și vadă copiii supraviețuind în lunile de iarnă. În schimb, bărbații care și-au

abandonat femeile sau femeile care au fugit de bărbații lor cel mai probabil și-ar fi văzut urmașii pierind odată cu schimbarea anotimpurilor și condițiile devenind mai dure.

Legea naturii este supraviețuirea celui mai apt și, în timp, presiunile evolutive asupra omului occidental au devenit clare - cei mai potriviți pentru supraviețuire au fost cei care au adoptat modelul timpuriu al familiei nucleare. Această familie nucleară avea să devină piatra de temelie a vieții occidentale. Odată cu nașterea familiei nucleare a venit și diviziunea muncii. Masculul a devenit vânătorul-culegător, iar femeia a devenit gospodina timpurie. Masculul părăsea adăpostul în căutare de hrană și resurse și se specializa în sarcini precum vânătoarea, fabricarea uneltelor și culesul de hrană. Femeia a rămas în urmă și a învățat abilități care au evoluat în ceea ce astăzi știm ca multitasking. Masculul ieșea în fiecare zi și, de obicei, alegea o sarcină anume de făcut odată. Se va specializa în acea sarcină și o dezvoltă izolat de alte sarcini. Fie că este vorba de crearea uneltelor, vânătoarea animalelor, pescuit sau adunarea de resurse - masculul ar face fiecare dintre aceste sarcini de unul singur, deoarece încercarea de a le face pe toate simultan ar duce la un eșec catastrofal. Nu poți vâna în timp ce încerci să crezi unelte cu care ar trebui să vânez. Femeia a rămas în locuință și a dezvoltat un set complet diferit de abilități, care a dat naștere artei feminine a multitasking-ului. Femeia gătea, făcea curățenie, avea grijă de pui, organiza locuința și hrănea focul cu lemne proaspete. Niciuna dintre aceste sarcini nu necesita atenție constantă pentru perioade lungi de timp, așa cum făceau cele ale bărbaților. Femeia trecea de la o sarcină la alta și învăța să echilibreze făcând multe lucruri deodată. În esență, masculul și femeia se completeau reciproc ca o pereche. Unul se descurca bine cu un set de sarcini, în timp ce celălalt se ocupa cu succes de altul. Masculul și femeia formează ceea ce este clar un cuplu complementar, ale cărui roluri sunt unice, dar care se completează perfect unul pe celălalt. Practic, bărbatul și femeia formau un parteneriat, iar împreună acel parteneriat depășea suma de părțile respective din care era compusă. Familia nucleară s-a născut și s-a dezvoltat de atunci înainte. Unitatea familială a devenit un avantaj selectiv pentru bărbatul occidental, iar diviziunea muncii și rolurile naturale sănătoase de gen au înflorit. Copiii omului occidental au supraviețuit, iar genetica lor a fost transmisă generației următoare. Cei care nu au găsit o femeie complementară sau cei care și-au abandonat partenerul aveau șanse foarte mici să aibă urmași care să supraviețuiască primei ierni, linia lor genetică a fost ștearsă și s-a stabilit un precedent puternic. Chiar și în această etapă timpurie a dezvoltării occidentale, supereul era transmis din generație în generație, iar cei cu cele mai puternice supraeuri aveau șanse mai mari să prospere. Deși omul occidental trăia în peșteri și folosea piei de animale pentru căldură, supraeul occidental începea să înflorească, acea scânteie începea să creeze tradițiile și valorile care au modelat națiunile și cultura occidentală în ceea ce au devenit la apogeul civilizației occidentale. Pe vremea vânătorilor-culegători, aceeași bătălie avea loc în mințile noastre primitive – id-ul, ego-ul și supereul existau. Ca întotdeauna, id-ul a împins spre gratificare și plăcere instantanee, ego-ul a adăugat principiul realității, iar supereul a adăugat formele timpurii de moralitate. Prima valoare morală a fost formarea unei unități familiale și protejarea partenerului și a urmașilor. Această primă criză de conștiință, care implica să nu-ți lași partenerul și urmașul să se lupte și să moară de foame, împreună cu sinele ideal timpuriu, care era clar să fie un vânător puternic, un susținător și un partener de încredere, a modelat bărbatul într-o figură paternă dominantă, puternică, de încredere și piatra de temelie a unității familiale – un protector și o figură autoritară. Aceasta a evoluat în

unitatea familială occidentală modernă, unde bărbatul prelua rolul unei figuri paterne care oferea sfaturi, oferea disciplină și ordine și era capul gospodăriei.

Aceste valori morale timpurii pot fi atribuite și creării unei figuri materne iubitoare, de încredere și grijulie – o femeie loială partenerului, copiilor săi și dedicată sprijinirii ambilor. Femeia ideală era loială partenerului ei, așa cum el îi era loial, iar cu cât era mai maternă și grijulie și cu cât avea mai mulți copii, cu atât era mai probabil ca linia ei de sânge să înflorească. Totuși, cei care au urmat principiul plăcerii impulsive, cei care s-au lăsat pradă id-ului și au urmărit doar satisfacția egoistă și hedonismul, aveau șanse puțin probabile să supraviețuiască, iar urmașii lor nu au avut niciodată o șansă. Cei care au mers singuri pentru o viață mai ușoară și s-au pus pe ei înșiși pe primul loc fie au murit singuri, fie copiii lor nu au ajuns niciodată la maturitate. ADN-ul lor s-a pierdut odată cu trecerea timpului, iar liniile lor de sânge s-au încheiat brusc. Copiii familiei nucleare timpurii au văzut acest lucru. S-au născut cu id-ul lor, dar curând au dezvoltat un superego puternic. Și-au văzut mama și tatăl împreună; au văzut diviziunea muncii în societatea occidentală timpurie și au dezvoltat o conștiință față de părinți, frați și comunitatea aflată la început de drum care îi înconjura. Au dezvoltat sentimente de vinovăție pentru că și-au dezamăgit familia și comunitatea și au dezvoltat prima și cea mai timpurie formă de sine ideal – doreau să-și urmeze mama și tatăl lor și să calce pe urmele părinților, crescându-și propria familie. Atât bărbatul, cât și femeia ar fi crescuți într-un mediu familial cu doi părinți. Tinerile femei învățau de la mama lor în locuință, iar tinerii masculi părăseau curând locuința și mergeau cu tatăl lor să învețe cum să devină bărbați. Esențial, masculul este principalul disciplinar atât pentru masculii tineri, cât și pentru femeile tinere. Masculul acționează ca șef al unității familiale și este alfa puternic, astfel încât rolul său în familie este să dea orice formă de judecată, disciplină și ordine în cadrul acelei familii. Astfel, femeile și ceilalți membri mai tineri ai familiei apelau la bărbat pentru a rezolva orice dispute și a ține familia în frâu.

Rolul femeii era cel al îngrijitoarei. Acorda atenție tinerilor, răniților și bolnavilor. A arătat compasiune și dragoste și a cultivat o altă formă de dezvoltare. Atât bărbatul, cât și femeia au transmis valori la fel de importante generațiilor viitoare, făcând atât mama, cât și tatăl extrem de importanți în creșterea copiilor și formarea supraeului copilului. Pe măsură ce societatea occidentală a avansat și a trecut de la familii la triburi și de la triburi la națiuni, liderii societății occidentale au remarcat importanța unității familiale. Unitatea familială era consacrată în lege – iar ideea divorțului era puternic privită cu dezaprobare, cei care doreau să-și despartă familia fiind disprețuiți și tratați ca proscriși. Această tendință a fost consolidată și mai mult de religie: toate textele religioase vorbesc despre importanța familiei nucleare și despre uniunea dintre bărbat și femeie. Toți cei care au scris astfel de texte au realizat că puterea unui popor stă în legăturile de familie. Astfel, au susținut că religia a întărit și familia, dezaproband din nou divorțul și promovând unitatea familială. Atât de mare era importanța unității familiale și a unei familii iubitoare cu doi părinți, încât, dacă o femeie rămânea însărcinată, bărbatul era așteptat să se căsătorească cu ea și să-și creeze o casă cu ea, iar atât bărbatul, cât și femeia trebuiau să se unească pentru binele copiilor pentru a asigura creșterea de succes a generației următoare. Supereul a afirmat că plăcerea celor doi părinți individuali era mai puțin importantă decât bunăstarea generației următoare. La un moment dat, ar fi fost de neconceput ca o familie monoparentală să existe – decât din cauza pierderii triste a vieții unuia dintre parteneri sau

a unui motiv real pentru divorț. Divorțul a fost întotdeauna privit cu dezaprobare, iar drepturile la căsătorie erau pe bună dreptate considerate o uniune pe viață, care urma să fie ruptă doar când "moartea ne va despărți".

Totuși, așa cum am menționat anterior, nu există așa ceva ca o societate cu adevărat perfectă și în fiecare societate există indivizi cu defecte, cei care cedează id-ului lor și caută plăcere instantanee în detrimentul binelui altora, fie că este vorba de binele prietenilor lor, al societății în general sau al partenerului și familiei. Divorțul ar trebui, evident, să fie ultima soluție, dar în anumite cazuri ar trebui clar acordată. Aceste cazuri limitate sunt patru: În primul rând, în cazul unui *abuz* real susținut – fie fizic, fie mental. Nimeni nu ar trebui să trăiască într-o relație abuzivă. Totuși, abuziv nu înseamnă să fi ținut deodată, la o lună albastră în timpul unei certuri, nici o respingere sau o împingere ocazională. Fiecare relație va avea sușuri și coborâșuri, iar o mică perioadă de declin care duce la o ceartă explozivă nu ar trebui folosită ca scuză pentru a anula luni sau ani de companie bună, productivă și plină de iubire. În al doilea rând, *infidelitatea* – care nu ar trebui tolerată în relații sau în societate. Acceptarea tot mai mare a infidelității este un rezultat direct al destrămării și slăbirea supraeului. Id-ul va dori mereu satisfacție și va dori mereu mai multă satisfacție. Supereul ar trebui să fie suficient de puternic pentru a renunța la acea satisfacție pe motiv moral că ai un partener și ești căsătorit. Nu ar trebui să pui niciodată treizeci de minute de bucurie înaintea binelui unei relații pe viață. Dacă o persoană înșală, atunci nu este potrivită să crească copii, deoarece acțiunile sale indică un supraego slab sau defect. Ca piatră de temelie a societății occidentale, familia este pe primul loc, iar cei dispuși să o destrame pentru gratificare instantanee nu sunt potriviți să crească copii. În al treilea rând, *diferențele reale și ireconciliabile* sunt motive pentru divorț. O diferență reală, ireconciliabilă, ar implica ca o persoană să iasă de pe calea dreaptă pentru o perioadă îndelungată și, ca atare, acțiunile sale ar reprezenta o amenințare la adresa bunăstării continue sau chiar a existenței restului familiei. Cei rătăciți ar fi dăunători pentru un stil de viață sănătos continuu al familiei - de exemplu, dacă un partener începe să joace la noroc, să consume droguri, să devină alcoolic sau să se implice într-o altă activitate complet negativă care pune în pericol unitatea familială. Totuși, înainte ca relația să se destrame, un partener responsabil ar trebui să facă tot ce îi stă în putință pentru a-l ajuta pe partenerul rătăcit să revină pe drumul cel bun. Relațiile sunt o muncă grea, iar cuplurile nu ar trebui să renunțe unul la celălalt la primul semn de probleme. În cele din urmă, al patrulea motiv pentru destrămarea unei căsnicii este dacă un părinte reprezintă o *amenințare pentru copiii cuplului*. Importanța unei familii cu doi părinți constă în asigurarea educației corecte și a protejării copiilor. Totuși, dacă oricare dintre părțile acelei legături – bărbatul sau fata – devine o amenințare pentru acei copii, atunci acesta ar fi într-adevăr un motiv puternic pentru a destrăma căsnicia, deoarece ar anula însăși scopul uniunii. Dacă două persoane se reunesc pentru a proteja un copil, dar una dintre ele intenționează să-i facă rău, atunci uniunea este într-adevăr inutilă și contraproductivă. Totuși, astăzi, destrămarea unei căsnicii nu ar putea fi mai ușoară – de fapt, rata divorțului în multe țări occidentale depășește acum 50%. Oamenii se căsătoresc, au copii și își încalcă jurămintele din cele mai mărunte lucruri – iar divorțurile în primul an de căsătorie devin tot mai frecvente. Este ca și cum pentru unii căsătoria în sine nu valorează bucata de hârtie pe care este scrisă; Căsătoria a devenit acum mai mult despre organizarea unei nunți fastuoase și materialiste pentru a se afișa în fața prietenilor și familiei și mai puțin despre a face jurămintele durabile

care ar trebui să reprezinte o legătură de neîncălcăcat între două persoane. Pentru mulți, dorința de căsătorie nu se mai concentrează pe dragoste și jurăminte morale, ci pe satisfacția imediată a unei petreceri uriașe și atenția din jurul ceremoniei de nuntă. Acest lucru a fost alimentat de reviste de proastă calitate, emisiuni TV cu acoperirea constantă a nunților celebrităților – majoritatea părând să se prăbușească în timp record. Tot mai mult, dorința pentru căsătorie reprezintă pur și simplu o altă modalitate de a te lăuda și de a atrage atenția pe termen scurt; aceasta nu este doar o corupere a instituției căsătoriei, ci și a idealurilor tradiționale care stau la baza căsătoriei. Căsătoria a fost redusă la o astfel de glumă, iar jurămintele de căsătorie se rup atât de ușor, încât importanța căsătoriei a scăzut în mintea bărbatului occidental. Acum există mai puțină dorință pentru căsătorie – chiar dacă o femeie rămâne însărcinată. Ideea ca un cuplu să fie așteptat să se căsătorească dacă femeia rămâne însărcinată ar părea de-a dreptul "demodată" și "ruptă de realitate", iar cei care susțin această opinie ar fi disprețuiți. Dar odată cu destrămarea căsniciei vine și apariția familiei monoparentale. Piatra de temelie a societății occidentale, familia nucleară, a fost ruptă. Ceea ce a avut nevoie de mii de ani să evolueze prin mijloace naturale și apoi a fost consacrată atât în legea religioasă, cât și în cea de stat, a fost demontat în câteva decenii. Moralitatea și valorile occidentale sunt spulberate, iar unitatea familială este demembrată pentru ca indivizii să-și poată urmări propriile plăceri egoiste. Acest lucru lasă bărbatul occidental într-o situație în care mamele cresc copiii singure și nu există tată prezent în casă. Tot mai mult, mamele în cauză au mai mulți copii cu mai mulți bărbați, iar copiii mai mari sunt forțați să privească diferiți bărbați care intră și ies din casă ca și cum ar fi ceva natural și sănătos. Adulții din aceste relații sunt preocupați doar să-și satisfacă impulsurile sexuale imediate – practic, satisfacându-și id-ul. Acești indivizi au un supereu slab și nu rămân împreună pentru a avea grijă de copiii lor, așa cum ar face cei cu o busolă morală puternică. Acum vedem generații de copii crescuți fără tată – individul care a fost odată șeful unității familiale. Tatăl, așa cum am discutat anterior, era disciplinarul puternic – persoana din gospodărie care transmitea autoritate și ordine, cea la care membrii familiei apelau pentru putere, protecție și îndrumare.

Figura paternă joacă un rol esențial în dezvoltarea supraeului copilului său și ajută la transmiterea unui sentiment de sine ideal; Tatăl este atât un model de urmat, cât și un profesor. Dar tot mai mult nu mai este prezent. Nu este o coincidență că un număr tot mai mare de copii, atât băieți tineri cât și fete, sunt niște nebuni, fără prea multă grijă pentru autoritate, ordine sau disciplină. Acești tineri sălbatici umblă pe străzi târziu noaptea, se lasă pradă practicilor proaste, chiulesc de la școală și, în general, caută doar propria lor plăcere. Id-ul i-a revendicat pe acești tineri pentru că le lipsește disciplina în casă și nu au o figură paternă la care să se uite ca model de urmat. Dar problema familiilor monoparentale nu se oprește aici, acesta este doar începutul. Odată ce familia monoparentală a fost lăsată să prospere și să devină o normă socială, valorile care odinioară erau susținute în societatea occidentală încep să se destrame. La un moment dat a fost necesar să crească copiii ca un cuplu – pur și simplu pentru supraviețuire. Fiecare copil care a supraviețuit primei ierni a făcut-o pentru că părinții săi au lucrat împreună.

Familia celor doi părinți a fost apoi consacrată în legile religioase și de stat prin actul căsătoriei. Căsătoria este acum batjocoritoare, iar legile privind căsătoria au fost slăbite progresiv. Societatea nu mai vede familia nucleară ca fiind normală sau ca pe un ideal dorit. Însăși senzația de sine ideal – un bărbat părintesc și o fată maternă, care a fost transmisă

copiilor ca parte a superego-ului lor în dezvoltare, s-a pierdut. Sinele ideal nu mai este centrat pe găsirea unui partener și construirea unei familii puternice. Sinele ideal devine o versiune distorsionată și defectuoasă a ceea ce ar trebui să fie, iar supereul cedează dorinței id-ului pentru individualism și plăcere, cu puțină sau deloc considerație pentru creșterea generațiilor viitoare. Familia nucleară, care este piatra de temelie a societății occidentale, este supusă unui atac susținut. Copiii și bunăstarea generațiilor viitoare nu mai sunt puse pe primul loc; în schimb, egoistul individualism al familiilor monoparentale devine scopul. Datoria morală a fost lăsată deoparte pentru ca fiecare să poată "face ce dorește". Ca urmare, societatea occidentală este acum plină de copii sălbatici care nu răspund la bătrânii lor. Acești copii sălbatici nu au modele puternice în casă și, ca urmare, caută modele în altă parte. Acești copii pierduți caută pe cineva la care să se uite și să admire, pe cineva care să fie model pentru viziunea lor despre un sine ideal. Acum imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă acești copii pierduți ar fi apoi prezentați cu modele proaste. Imaginează-ți efectul catastrofal asupra minților lor tinere dacă, căutând un model potrivit, ar întâlni modele false și distructive care le-ar distorsiona și mai mult simțul binelui și răului și i-ar îndepărta și mai mult de calea cea bună. Nu doar că s-ar îndepărta mai mult, dar ar lipsi orice îndrumare paternă în casă și, mai important, le-ar lipsi disciplina și ordinea necesare pentru a-i aduce înapoi în direcția cea bună. Aceasta ar fi cu siguranță o rețetă pentru ca generațiile viitoare să se abată complet de la subiect și să se rată. Legăturile construite din generație în generație și transmise de la tată la copil s-ar rupe. Tradiția, cultura și, în cele din urmă, moștenirea vor fi uitate. Prin destrămarea unității familiale, dușmanii Occidentului au realizat primul pas spre ruperea legăturilor dintre omul occidental și strămoșii săi, iar ca rezultat zeci de mii de ani de dezvoltare și cultură riscă să fie pierduți.

PRĂBUȘIREA - ELIMINAREA GARANȚIILOR SOCIETĂȚII

Familia nucleară este piatra de temelie a societății occidentale. S-a dezvoltat ca o necesitate, ca un avantaj evolutiv pentru a asigura supraviețuirea următoarei generații de oameni occidentali. Mama iubitoare și tatăl puternic au format o legătură durabilă și au putut transmite nu doar ADN-ul lor, ci și moralitatea lor comună generației următoare, sub forma supraeului. Copiii erau crescuți cu un sentiment de sine ideal, centrat pe emularea părinților și formarea unei familii similare pe măsură ce se maturizau. Dar societatea occidentală este mult mai mult decât o simplă colecție lejeră de unități familiale individuale. Deși este adevărat că familia nucleară este cel mai important aspect al societății occidentale, societatea însăși joacă și un rol important în modelarea dezvoltării tinerilor. Multe familii nucleare individuale formează o societate, iar în acea societate există și alți modele, profesori și disciplinari care transmit reguli, îndrumare morală și tradiție generației următoare. Acest lucru a fost valabil pentru societatea occidentală încă din începuturile sale, când omul occidental se lupta în pustietățile înghețate ale Europei de Nord. Chiar și în acele vremuri grele, multe familii s-au unit și au format triburi. În acele triburi au apărut lideri – bărbații cei mai puternici, cei mai înțelepți, cei mai buni la vânătoare, cei mai rapizi și cei mai buni la crearea uneltelor și așa mai departe. Acești indivizi au modelat tribul și au devenit un alt set de modele care i-au ajutat pe copii să-și dezvolte sinele ideal în afara structurii parentale și le-au transmis noi abilități, tradiții și valori. Aceste modele din societate au acționat și ca o măsură de siguranță. După cum s-a spus mai devreme, nici o societate nu este perfectă; Există întotdeauna indivizi defectuoși – oameni care își pun plăcerile individuale mai presus de binele grupului sau chiar mai presus de binele propriei familii și copii. Acești indivizi trăiesc pentru id-ul lor deoarece au un superego slăbit sau complet defect. Astfel, pe măsură ce triburile s-au format, o plasă de siguranță a fost pusă pentru a se asigura că nici un membru al generației următoare nu va cădea printre crăpăturile care ar putea apărea. Dacă o unitate familială se destrăma și o mamă era lăsată singură, fie de o persoană defectă, fără conștiință, care o abandona, fie printr-o tragedie când partenerul ei murea, copiii ei nu rămâneau fără un model masculin puternic, deoarece aceste modele erau prezente și în societate. De asemenea, femeile își dezvoltau propria structură în cadrul tribului, iar femeile erau admirate pentru frumusețea lor, trăsăturile materne și abilitatea de a crește copiii și de a menține o casă ordonată. Aceste femei au preluat un rol matriarhal care a modelat generațiile viitoare de tinere femei în mame ideale prin dezvoltarea unei viziuni pozitive feminine asupra sinelui ideal. Dacă, dintr-un motiv sau altul, un copil rămânea fără mamă, femeile din trib preluau rolul de mamă a acelui copil. Aceasta însemna că niciun copil nu va rămâne fără un model pozitiv și că modelele pozitive din familie erau întărite de modele pozitive în societate. La începutul civilizației occidentale, aceste modele de urmat ar fi adoptat roluri mai primitive. Tinerii masculi din afara casei îl admirau pe liderul grupului de vânătoare sau pe masculul care îi învăța cum să construiască și să folosească unelte. Femeile se adunau cu fete tinere și predau abilități de gospodărie, cum ar fi confecționarea hainelor și îngrijirea bebelușilor. Acest lucru a întărit și mai mult ceea ce s-a învățat acasă și le-a transmis tinerilor că este

important să-și asculte bătrânii și să-i imite. Toți acești factori au unit tribul și au construit un supereu puternic în generațiile viitoare. Simțul conștiinței colective creștea pe măsură ce importanța tribului creștea – era un simț comun al moralității, iar supraviețuirea însemna să ai grijă unii de alții. Cei care nu-și făceau partea deveneau proscrisi și aveau să fie evitați. Astfel s-a format un sentiment de vinovăție; Această vinovăție pedepsea id-ul dacă individul considera să urmărească plăcerea egoistă mai presus de binele grupului. La fel, cealaltă parte componentă a supereului, sinele ideal, a fost de asemenea modelat în formă. Prin familii puternice cu doi părinți, disciplină paternă și modele de urmat și profesori în comunitate, copiii priveau cu admirație la indivizi sănătoși, iubitori și puternici, toți apreciați datorită abilităților și angajamentului lor față de trib. Simțul occidental al sinelui ideal a început să prindă contur după chipul unui individ care lupta pentru binele societății și era altruist, puternic și moralist. Pe măsură ce civilizația occidentală a început să crească, la fel au crescut și valorile împărtășite în societate și s-a observat nașterea supereului occidental. Sărind până la apogeul civilizației occidentale, garanțiile din societate au devenit și mai puternice. Pe măsură ce timpul a trecut, strat după strat de modele și măsuri de siguranță au fost implementate pentru a modela și modela generațiile viitoare și a transmite tradițiile, valorile și moralitatea occidentală. Printr-un amestec de educație, religie, drept, loc de muncă, grupuri comunitare și lideri puternici ai comunității, tinerii aveau modele pozitive oriunde se întorceau. Societatea era orientată spre creșterea tinerilor astfel încât următoarea generație să fie mai bună decât cea precedentă și să ducă societatea mai departe – întruchipând spiritul și moștenirea trecutului, cu o viziune spre un viitor și mai luminos. Acum imaginează-ți o societate în care aceste garanții sunt distruse și demontate, o societate în care, în loc de legături comune care leagă unități familiale diferite într-o societate coerentă, acele legături comune sunt erodate, unde generație după generație nu are lideri tribali și modele de urmat, ci tinerii sunt lăsați să-și urmeze fără teamă drumul propriu și să se dezvolte singuri. Imaginează-ți o societate în care modele sănătoase, activități grupurile comunitare sunt disprețuite și batjocorite, iar industriile puternice, ordonate și demne s-au închis, lăsând generațiile viitoare cu scop mai puțin sau deloc. Sistemul școlar occidental a fost una dintre primele și cele mai importante măsuri de protecție din societate. Școala și predarea de bază au existat încă din vremea oamenilor preistorici – când părinții își învățau copiii abilități de supraviețuire, iar triburile timpurii îi aveau pe bătrâni, măștrii meșteșugari și cei mai pricepuți vânători să-și transmită cunoștințele restului tribului. Acești profesori nu doar că au transmis abilități, ci au devenit modele și figuri de autoritate pentru tineri. Tinerii îi admirau și doreau să-i imite și să învețe de la ei în căutarea sinelui lor ideal. Aceasta a evoluat de-a lungul a mii de ani într-un sistem școlar – un loc unde fiecare copil avea dreptul la un standard educațional, un loc unde matematica de bază, alfabetizarea și alte abilități importante erau predate tuturor pentru a îmbunătăți calitatea vieții în societate în ansamblu. O societate perfectă era descrisă ca o piramidă; un loc unde cei de sus îi ridicau pe cei de jos, așa cum cei de jos îi împingeau simultan pe cei de sus – în esență, o societate în care toată lumea căuta să asigure că nivelul general de trai în acea societate creștea pentru toți. Nicăieri nu a fost mai răspândit acest lucru decât în sistemul de educație timpurie. Școlile nu predau doar copiilor, ci ofereau copiilor disciplină, ordine și modele de urmat. Școlile erau un loc unde copiii puteau învăța și înțelege mai bine structurile vieții – dar, cel mai important, un loc unde, dacă disciplina lipsea în casă, copiii își puteau dezvolta superego-ul sub

supravegherea profesorilor. Școala era una dintre cele mai importante măsuri de protecție din societate. La apogeul civilizației occidentale, școlile erau un loc unde copiii învățau, un loc unde copiii priveau cu admirație la acei plini de ani profesori și un loc unde copiii înțelegeau disciplina și ordinea. Acum totul a fost răsturnat. Furați de putere, batjocoriți în mass-media principală și cu disciplina și ordinea retrase, școlile au devenit un loc unde copiii capătă obiceiuri proaste și învață să disprețuiască cultura occidentală și să-și urască propriii strămoși. Profesorii nu mai sunt văzuți ca modele sau figuri de autoritate – deoarece nu au putere și li se acordă puțin respect. La un moment dat, un copil absenteist, care fugea de la școală pentru o zi plăcută de joacă, avea să învețe curând atât de la profesori, cât și de la părinți de ce nu era acceptabil să urmezi calea id-ului. Disciplina rapidă ar fi fost aplicată. Dar acum absenteismul, dezordinea din clasă și chiar profesorii atacați și umiliți de elevii lor sunt la ordinea zilei. În loc să fie un loc de învățare unde supraeul este întărit, școala a devenit un loc unde tot mai puține măsuri de siguranță sunt puse în aplicare și tot mai mulți tineri se pierd în căutarea plăcerii, cedându-se în id-ul lor fără să se gândească la consecințe. Aceasta, desigur, încetinește creșterea supereului copilului, lăsându-l fără conștiință sau fără un simț al sinelui ideal. Religia era o altă garanție substanțială în societate. În fiecare duminică, familiile mergeau la biserică în grup. Biserica era un loc important nu doar pentru transmiterea valorilor morale și tradițiilor, ci și ca un loc care aducea împreună comunități întregi ca grup și întărea natura tribală a societății occidentale. Liderul religios al grupului a devenit, de asemenea, un alt model de urmat al societății. Liderul religios oferea sfaturi morale și spirituale, iar tinerii îi ascultau predicile și învățau lecții importante. Ca lideri spirituali, cei din cler au subliniat importanța familiei, importanța cuplului căsătorit și importanța unei comunități în care indivizii să poată avea încredere unii în alții și să depindă unii de alții în vremuri dificile. Așa cum școala oferea disciplină și învățături intelectuale copiilor, biserica prezenta disciplina și învățăturile spirituale. Din nou, sentimentul de sine ideal și conștiința de grup a fost întărit. Mesajul repetat era că familia, căsătoria și comunitatea erau fundamentale pentru orice societate bine condusă și bine intenționată. Legile morale au fost transmise – nu fura, nu râvni posesiunile aproapelui, nu râvni soția aproapelui, împreună cu multe alte învățături care au ținut oamenii pe calea morală corectă. Biserica a prezidat, de asemenea, căsătoria și a privit cu dezaprobare divorțul, într-un efort concertat de a menține familiile unite. Biserica era o altă instituție care pune accent pe dezvoltarea supereului și disprețuia ideea plăcerii imediate și hedoniste. Astăzi, biserica este doar o umbră a ceea ce a fost odată. Multe biserici zac goale și abandonate, iar în cele care rămân deschise se văd lideri religioși predicând unei turme tot mai mici. Așa cum sistemul școlar a acceptat lipsa de disciplină și profesorii și-au pierdut autoritatea, tot așa instituțiile religioase au căzut în dizgrație. Bisericile și-au liberalizat mesajul, iar liderii religioși au devenit o batjocură a ceea ce au fost odată. Biserica nu doar că a scăzut în ceea ce privește dimensiunea congregației, dar a devenit defectuoasă și plină de aceeași otrăvă liberală împotriva căreia predica odată. Nu este o coincidență că, cu cât biserica s-a îndepărtat mai mult de propriile învățături morale, cu atât mai mulți oameni s-au îndepărtat de biserică. Biserica nu mai oferă o voce morală puternică și sănătoasă la care oamenii să poată apela în momentele de nevoie. În schimb, biserica este slabă, deoarece a ales să îmbrățișeze mantra otrăvitoare a celor care doresc să vadă Occidentul prăbușindu-se. Majoritatea bisericilor sunt acum frecventate de generațiile mai în vârstă, oameni care încă se desfășoară din datorie și din cauza a ceea ce biserica a

fost odată. Generațiile mai tinere lipsesc total – nu există practic un alt loc unde tinerii își dezvoltă sinele ideal, iar conștiința comunității le este acum îndepărtată. Civilizația occidentală avea, de asemenea, legi puternice și moraliste, iar cei care respectau legea erau văzuți ca faruri ale comunității și erau priviți cu încredere de toți. Polițiștii au fost odată văzuți ca modele, oameni în care puteai avea încredere și la care puteai apela. Ofițerii locali erau respectați și formau un alt strat important de disciplină și ordine în societate, de la care tinerii puteau învăța. Rolul tradițional al ofițerului de poliție era acela de protector al comunității. După cum s-a spus, nicio societate nu este perfectă și chiar la apogeul civilizației occidentale existau indivizi defectuoși și elemente criminale – dar, în mare parte, datorită supraeului dezvoltat, conștiinței sociale și legăturilor puternice cu comunitatea, oamenii erau liberi de infracțiuni și aveau grijă unii de alții. Vremurile erau odată atât de pașnice și fără infracțiuni încât oamenii nu-și încuia uşile pentru că nu se temeau de jefuitori sau hoți. Sentimentul de comunitate insuflat oamenilor era, în general, atât de puternic încât conștiința comunității prezentă în societate împiedica oamenii să-i facă rău vecinului, iar sentimentul de sine ideal pe care oamenii îl dezvoltau ar fi fost departe de imaginea unui hoț obișnuit. Din acest motiv, ofițerii de poliție erau o prezență care adesea ofereau sfaturi și pur și simplu supravegheau comunitățile. Dacă tinerii se rătăceau în moduri minore, erau pur și simplu certați dur și returnați la părinți, care, firească, îi rușinau și îi disciplinau și mai mult. Astfel, omul legii era văzut ca o persoană respectată – una foarte respectată și care ar fi contribuit și mai mult la viziunea unui tânăr despre un sine ideal. Legea era ceva ce oamenii respectau, iar cei care o respectau erau respectați și priviți cu admirație. Acum este aproape invers. Există o mare neîncredere și diviziune între poliție și comunități și, ca atare, legea și cei care o susțin nu mai sunt privite cu plăcere atât de mult ca odinioară. Poliția nu mai reprezintă o față prietenoasă pe care toată comunitatea o cunoaște, iar oamenii cu siguranță nu mai sunt dornici să-și lase uşile descuiate. Poliția nu mai pare să aibă puteri să se ocupe de elementele criminale, dar are suficient timp să urmărească amenzi de parcare și să-i hărțuiască pe cei care vorbesc împotriva narațiunii politice liberale. Poliția a devenit neplăcută și, ca atare, legea și cei care o susțin nu mai sunt modelele care au fost odată. Dar acest lucru în sine reprezintă o problemă – dacă tinerilor li se prezintă un ofițer al legii care le este neîncrezător și neplăcut, cuvântul lui și disciplina pe care o implică nu mai sunt eficiente și nu mai sunt considerate drepte. Un alt strat de ordine în societate este rupt. Un supereu dezvoltat *privește disciplina cu admirație* și caută să o imite. Un supereu dezvoltat creează o viziune a unui sine ideal, care este o viziune perfectă a ceea ce ar trebui să aspi să fii. Ofițerii de poliție au fost odată modele în comunitate; Ofițerii de poliție au adăugat și au întărit sinele ideal și conștiința societății, acum fac opusul. Un alt model sănătos este neîncrezător și trecut cu vederea. În afara sălii de clasă și a bisericii, copiii au fost prezentați și cu numeroase alte modele sănătoase, participând la activități sănătoase și împlinite. Mișcarea cercetașilor, ghizii, cadetii marini, tinerii fermieri și alte cluburi și grupuri le-au prezentat tinerilor membri respectabili ai comunității, care și-au oferit liber timpul și energia pentru binele societății, nu pentru câștig personal. Aceste grupuri i-au ajutat pe copii să-și dezvolte superego-ul și i-au transformat în membri respectabili ai societății. Virtuțile insuflate cercetașilor sunt un exemplu remarcabil despre cum Cercetășia i-a ajutat să devină adulți respectabili; legea cercetașilor este următoarea: Un cercetaș este de încredere. Un Cercetaș este loial. Un cercetaș este prietenos și atent. Un cercetaș aparține familiei mondiale a cercetașilor. Un

cercetaș are curaj în orice dificultate. Un cercetaș folosește bine timpul și este atent la bunuri și proprietăți. Un cercetaș are respect de sine și respect pentru ceilalți. Ce ar putea fi un set mai bun de morale și reguli pentru un copil? Legea cercetașilor este doar un exemplu despre cum grupurile din comunitate ar insufla tinerilor valori și morală care ar întări și consolida ceea ce au învățat de la părinți și de la modelele din alte instituții. O altă caracteristică importantă a grupurilor precum cercetașii, ghidurile și cadeții marini este că activitățile lor îi încurajau adesea pe tineri să fie sănătoși atât fizic, cât și mental, și să se conecteze cu natura. Aceste grupuri promovează campingul în weekenduri, activitățile în aer liber, abilitățile de supraviețuire, gătitul, vânătoarea, drumețiile și sănătatea și bunăstarea generală – toate acestea fiind extrem de importante pentru dezvoltarea tinerilor. Aceste grupuri promovează, de asemenea, caritatea, strângerea de fonduri și ajutorarea comunității. Ei învață generația următoare că comunitatea și coeziunea socială contează. Ei îi învață pe tineri că acțiunile altruiste pentru binele comunității pot câștiga respectul individual din acea comunitate, iar acest respect poate oferi individului un sentiment interior de valoare de sine mult mai mare decât valoarea de sine dobândită printr-un act imediat de satisfacție egoistă. Prin predarea acestor lecții importante tinerilor aceste grupuri ajută la întărirea supraeului, la construirea unui sentiment de comunitate și la menținerea id-ului sub control. Din păcate, grupuri precum cercetașii sunt în declin rapid. Tinerii occidentali nu mai sunt prezenți în societate cu aceste activități sănătoase și aleg să stea în casă jucând jocuri pe calculator și uitându-se la televizor. Tinerii stau în casă cu mintea otrăvită, pentru că, în loc să li se prezinte modele sănătoase precum bărbații și femeile care conduc mișcarea cercetașiei, li se prezintă modelele distorsionate pe care mass-media le promovează. Din nou vedem că un alt grup important de instituții occidentale care ajută la transmiterea moralității, valorilor și tradițiilor tinerilor este în declin. Dar și mai rău, aceste instituții sunt batjocorite – sunt prezentate ca fiind "triste" sau "pătrate", iar cei care participă la aceste grupuri sunt batjocoriți și ridiculizați, iar adesea mass-media îi prezintă pe cei care fac parte din astfel de grupuri ca fiind "plictisitori", "ciudați" sau "demodați". În loc să-și petreacă serile și weekendurile lucrând în grup, învățând abilități importante, făcând activități caritabile și conectându-se cu natura – toate lucruri care creează o persoană echilibrată și dezvoltă superego-ul – copiii sunt lăsați pe cont propriu. În loc să urmărească activități profitabile și să privească cu admirație liderii comunitari respectabili, copiii își petrec timpul urmărind plăceri egoiste și individualism. Acest lucru este ceva care, dacă nu este inhibat, va duce la un adult care nu se va integra bine într-o comunitate și nici măcar nu va dori să facă parte din ea. Nu este suficient că a existat un efort concertat de a submina unitatea familială și că a existat o creștere a familiilor monoparentale. Acest lucru în sine a avut, fără îndoială, un impact uriaș asupra civilizației occidentale, până la urmă familia nucleară a fost odată piatra de temelie a societății occidentale. Declinul familiei nucleare și lipsa rezultată de control parental și disciplină paternă, ordinii și moralității din casă au dus la declinul supereului dezvoltat în generația următoare. Dar, pe lângă asta, garanțiile care au fost implementate în societatea occidentală pentru a întări moralitatea și coeziunea comunității au fost de asemenea eliminate. Chiar sistemele de siguranță și structurile puse în aplicare care ar ajuta la dezvoltarea unui tânăr echilibrat și echilibrat au fost distruse și sunt acum ineficiente, neîncredute și chiar batjocorite de tinerii pe care ar trebui să-i inspire. Garanțiile care odinioară prindeau câte un copil sau un copil rătăcit dintr-o familie disfuncțională aproape

că au dispărut acum – și într-o perioadă în care există mai mulți copii fără tată, familii destrămate și copii răătăciți ca niciodată! Acum imaginează-ți o situație în care tinerii care nu au o figură paternă și care nu au modele pozitive în comunitățile lor caută pe cineva la care să se uite cu admirație și pe cineva pe care să-l urmeze. Tinerii au nevoie de modele de urmat, modele pe care să le poată imita și modele care să-i ajute să-și dezvolte sentimentul de sine ideal. Imaginează-ți o societate occidentală lipsită de familii iubitoare, tați puternici și lideri comunitari. Apoi imaginează-ți ce s-ar întâmpla dacă dușmanii Occidentului le-ar prezenta tinerilor occidentali pierduți și confuzi cele mai proaste modele posibile – modele care ar încerca să insufle acelor tineri un supraego distorsionat și defect. Astfel, în loc să urmeze o viață bazată pe familie, ordine, muncă asiduă și dedicare altruistă față de comunitatea lor, generațiile viitoare de bărbați occidentali au urmat o cale a hedonismului individualist și a nebuniei degenerate. Fără familie și fără garanțiile din comunitatea largă, tinerii ar fi fost ținte ușoare pentru dușmanii Occidentului. Așa cum a făcut Fluierașul cu tinerii din Hamelin, dușmanii Occidentului ar putea cu ușurință să inducă tinerilor occidentali un drum de distrugere morală și degenerare. Apoi, în doar câteva generații, tot ce a construit civilizația occidentală și tot ce a reprezentat odată ar începe să se prăbușească.

PRĂBUȘIREA - MODELE PROASTE

Superego-ul, partea învățată a psihicului, este sistemul de moralitate și valori care ține sub control principiul plăcerii noastre animalice. Un supereu dezvoltat este partea psihicului care este bună, morală și ține societatea unită. Este alcătuită din conștiință și sinele ideal și ne permite să raționăm la un nivel superior și moralist. Superego-ul ne este transmis în principal de către părinții noștri. Familia nucleară a fost piatra de temelie a civilizației occidentale, iar mama și tatăl au transmis tinerilor valori și tradiții sănătoase. Familiile erau unități unite, iar părinții înșiși erau modele pentru copiii lor, iar aceștia dezvoltau un sentiment de sine ideal bazat pe comportamentul părinților. Superego-ul a fost apoi întărit și întărit de modele puternice și respectabile în cadrul comunității. Profesorii, liderii comunității, figurile religioase și alte autorități care au impus legea și disciplina au devenit modele pentru generația următoare. Acestea au ajutat la construirea unui puternic simț al conștiinței și toate au prezentat idealuri bune la care tinerii puteau aspira. Totuși, pe măsură ce diferite triburi și comunități s-au unit pentru a forma națiuni, a apărut o a treia și ultima formă de model – *eroul național*. Eroii naționali erau persoane considerate de națiune mari inventatori, exploratori, sportivi, căpitani de industrie, artiști, scriitori, poeți, eroi militari și alți indivizi ale căror acțiuni și realizări au fost atât de importante încât li se atribuie progresele care au adus beneficii întregii națiuni. Acești eroi naționali reprezentau apogeul realizărilor omului occidental; cele mai bune lucruri pe care civilizațiile occidentale le aveau de oferit și erau ridicate ca atare pentru ca toți să le vadă. Eroii națiunii au devenit un alt grup de modele de urmat care au inspirat generația următoare și i-au ajutat să devină tineri adulți sănătoși. Acești eroi naționali au întruchipat sacrificiul personal, munca asiduă și dedicarea pentru ridicarea standardului societății occidentale.

Eroii Naționali au fost o sursă perfectă de inspirație pentru copiii care își dezvoltau propria viziune despre un sine ideal. Luați, de exemplu, un mare erou militar precum Horatio Nelson, un om cunoscut pentru abilitățile sale inspiraționale de conducere, devotamentul față de națiune și curajul său sub foc. Horatio Nelson a fost rănit de mai multe ori în luptă, pierzând atât un braț, cât și vederea la un ochi, însă, în ciuda unor eșecuri care ar fi putut obosi și demoraliza orice om obișnuit, Nelson a obținut victoria în Bătălia de la Trafalgar, bătălie finală și decisivă a conflictelor navale napoleoniene. În această bătălie, Nelson și-a dat viața pentru națiunea sa și pentru victorie. Un model ca Horatio Nelson ar fi o inspirație puternică și demnă pentru o minte în dezvoltare. El a întruchipat capacitatea de a depăși greutățile și, în cele din urmă, de a triumfa în fața adversității. Nelson a arătat că a te dedica binelui națiunii și supraviețuirii poporului tău era mai presus de chemarea câștigului și satisfacției personale, era o întreprindere nobilă și justă. În cele din urmă, sacrificiul său suprem pentru binele națiunii sale și pentru victorie a arătat un om altruist, dispus să dea tot ce are. Toate calitățile întruchipate de Horatio Nelson ar fi cu siguranță un set pozitiv de coduri morale și valori pentru un tânăr. Ei s-ar asigura că generația următoare va vedea că sacrificiul personal pentru binele comunității este o cauză nobilă și că există mai multe în viață decât simpla căutare a câștigului și plăcerii personale. Tânărul

admirator al lui Horatio Nelson ar înțelege că, în cele din urmă, cei mai buni și mai nobili indivizi sunt cei care acționează pe baze morale pentru binele poporului lor și adesea sacrifică câștigul personal și plăcerea imediată pentru supraviețuirea continuă a poporului și îmbunătățirea națiunii lor. Modelele naționale, fie că sunt eroi militari precum Nelson, sportivi realizativi, scriitori, exploratorii sau inventatorii și-au sacrificat plăcerea pe termen scurt pentru a se dedica unei singure sarcini care, pe termen lung, au adus beneficii populației largi și au împins societatea înainte ca un întreg și au dat un exemplu națiunii. Modelele naționale erau toți indivizi cu mare talent, dar erau caracterizați și prin superego-uri foarte dezvoltate, care se vedeau prin dedicare, muncă asiduă și acte altruiste. Dacă oricare dintre aceste modele s-ar fi lăsat pradă id-ului lor și ar fi căutat plăcere egoistă în loc să rămână statornici, nu ar fi realizat niciodată lucrurile pe care le-au făcut și nu ar fi trăit în inimile și mințile generațiilor viitoare. Încă din primele zile ale civilizației occidentale, modelele naționale au trăit mult după moartea lor, pe măsură ce numele și realizările lor erau transmise din generație în generație prin vorbă, pe măsură ce comunitățile se adunau în jurul focului. Marile fapte ale eroilor națiunii au fost scrise și immortalizate. Cântecul erau cântate pentru a comemora viețile lor și actele inspiraționale pentru care deveniseră renumiți. Poveștile lor au fost transmise din generație în generație în acest mod și au trăit în inimile și mințile poporului lor. Acești mari indivizi care au realizat atât de multe au devenit subiect de folclor, iar poveștile despre faptele lor au fost țesute în însăși țesătura culturii și patrimoniului occidental. Acest lucru a dat un exemplu generațiilor viitoare și a legat omul occidental de istoria poporului său și a servit pentru a-i aminti omului occidental de realizările strămoșilor săi. Pe măsură ce civilizația occidentală a avansat, tinerii au învățat despre modelele naționale de urmat în școli și universități. Școlile le ofereau elevilor numele și faptele mărețe ale bărbaților și femeilor care au modelat civilizația occidentală. Acestor modele naționale sănătoase le-au fost ridicate astatui pentru ca generația următoare să le mulțumească nu doar pentru sacrificiile lor, ci și pentru ca generația următoare să aspire să fie ca ei. Aceste modele au ajutat la formarea imaginii unui sine ideal în mintea tinerilor occidentali.

Imaginează-ți însă dacă modelele sănătoase care au inspirat generație după generație, chiar oamenii despre care omul occidental cânta cântece și scria cârți, ar fi treptat șterse din istorie și tinerii nu ar mai afla despre realizările lor. Imaginează-ți dacă marii bărbați și femei care au modelat și modelat civilizația occidentală ar fi fost de fapt forțați să iasă din conștiința colectivă a omului occidental de către cei cu o agendă anti-occidentală. Imaginează-ți o lume în care oameni ca Horatio Nelson, Robert Falcon Scott, William Shakespeare și Isaac Newton ar fi uitați. A uita eroii naționali, chiar oamenii ale căror contribuții remarcabile la Occident au modelat și modelat civilizația occidentală, ar fi o crimă teribilă. Ar fi un mare păcat, deoarece nu doar că ar aduce un mare deserviciu unor indivizi atât de mari și remarcabili, ci ar schimba și istoria și memoria colectivă a modului în care omul occidental a avansat până acum. A șterge acești oameni din istorie ar distruge o parte din bogata cultură și moștenire a Occidentului. Ștergerea acestor indivizi din istorie ar priva, de asemenea, generațiile viitoare de o serie de modele puternice și respectabile de bărbați și femei, care ar trebui să servească drept inspirație pentru a-și construi un simț al sinelui ideal al unui copil. Dar imaginează-ți mai departe dacă, atunci când modelele sănătoase și virtuozitate care pun accent pe tot ce este bun în societate ar fi eliminate din istorie, acestea ar fi înlocuite cu modele negative. Imaginează-ți că înlocuitorii marilor

bărbați și femei care au modelat civilizația occidentală ar fi fost deficienți și degenerați – indivizi al căror mesaj către tineri nu era unul despre sacrificiu personal, moralitate și muncă asiduă, ci un mesaj răsucit și otrăvitor despre autoindulgență, hedonism și "fă ce te face să te simți bine". Din păcate, nu trebuie să-ți imaginezi acest scenariu, deoarece nu este un coșmar răsucit bazat pe un univers alternativ sau o fantezie science fiction de coșmar; este realitatea lumii în care trăiește acum omul occidental.

Familia nucleară a fost subminată. Piatra de temelie a civilizației occidentale a fost distrusă și batjocorită. Familia cu doi părinți care a existat încă din vremurile când omul occidental trăia la marginea calotelor glaciare și care a apărut din presiunile evolutive ale supraviețuirii și a fost ulterior întărită și consacrată de religie și stat a fost distrusă. Pe măsură ce unitatea familiei a decăzut, la fel s-au întâmplat și ordinea, disciplina și moralitatea pe care le-a insuflat generației următoare. Pe lângă pierderea familiei nucleare, garanțiile pe care societatea le-a pus în aplicare pentru tineri au fost desființate. Liderii comunității, profesorii puternici și figurile disciplinare au fost toți înlăturați și slăbiți până în punctul în care au devenit ineficienți. Acest lucru a dus la o situație în Occident în care tinerii nu au ordine, nu au valori morale și caută cu disperare modele pe care să le poată imita. Dar, în loc să li se prezinte modele sănătoase și virtuozitate, li se prezintă modele proaste, bărbați și femei care subliniază tot ce este greșit în societate și care promovează un mesaj distorsionat și lipsit de valoare de hedonism egoist, menit să submineze societatea occidentală. Trebuie doar să te uiți la modelele oferite tinerilor de astăzi – starurile de film, personajele fictive de la televizor și marele ecran, iconurile muzicale, starurile reality TV și mulți alți indivizi lipsiți de morală și de moralitate, considerați de mass-media și establishment drept "eroi". Acești "eroi" sunt departe de a fi eroi adevărați; Ei sunt invariabil indivizi care întruchipează aproape tot ceea ce este degenerat, defect și dăunător societății. Chiar și puținele modele "pozitive" rămase care se dedică cu adevărat unei forme de măreție autentică, precum realizările sportive, sunt pătate de vanitate, prinse consumând droguri, abuzând de alcool și înșelându-și partenerii. În esență, sunt reduși la subiecte de tabloid, pe măsură ce viețile lor se desfășoară în telenovela în care își evidențiază defectele și consemnează căderea lor în dizgrație. Chiar și cei care par virtuozii ajung în cele din urmă să cadă în dizgrație, iar această cădere și acceptarea lor ulterioară a degenerării sunt întotdeauna subliniate ca și cum ar fi o parte naturală și inevitabilă a vieții. Aceasta echivalează cu un atac extrem de eficient asupra supereului occidental, pe măsură ce cei care controlează mass-media și establishmentul transmit la nesfârșit modele dăunătoare și mesaje distructive unei generații de tineri care au nevoie disperată de îndrumare și fibră morală. Mesajul negativ este mereu același – hedonismul și plăcerea vin pe primul loc. Revenind la primul capitol, am discutat despre id, ego și superego și rolul pe care îl jucau în componența psihicului – s-a spus că: id-ul este partea impulsivă a psihicului nostru și, prin urmare, este subconștient. Id-ul răspunde direct instinctelor și, astfel, necontrolat, împinge mintea umană spre decizii pripite și impulsive în căutarea satisfacției imediate. Mesajele negative transmise de aceste modele distructive și exemplele negative pe care le oferă sunt toate aceleași – cedează impulsurilor tale naturale, ia decizii pripite, fii impulsiv și caută satisfacție imediată. Mesajul este întotdeauna să urmărești fericirea pe termen scurt și să nu te gândești niciodată la consecințe. Să analizăm câteva exemple ale mesajului otrăvitor transmis de aceste modele defectuoase; primul exemplu este o piesă a

lui Lady Gaga numită 'Just Dance'. Citește versurile nebunești de mai jos și fă-ți timp să te gândești la mesajul pe care îl transmit:

Am băut puțin cam mult, prea mult. Toți oamenii încep să se grăbească. Începe să treci în grabă. Un dans twister amețit: Nu pot să-mi găsesc băutura sau omul. Unde sunt cheile mele? Găsește-mi telefonul. Ce se întâmplă pe podea? Îmi place acest disc, iubito, dar nu mai văd limpede. Păstrează-te calm, cum se numește clubul ăsta? Nu îmi amintesc, dar e în regulă, sunt bine. [Refren:] Doar dansează. O să fie bine.

Mesajul este clar pentru toți. Femeia care cântă a băut prea mult; Se comportă într-un mod iresponsabil și este atât de beată încât devine "amețită". În starea ei de beție, își dă seama că este atât de departe încât și-a pierdut cheile (probabil de la casă sau apartament) și și-a pierdut și telefonul. Starea ei se deteriorează și mai mult; Nu poate vedea clar și a uitat chiar numele clubului în care se află. Aceasta este o stare teribilă pentru orice individ și arată o pierdere completă a controlului asupra sinelui, este triumful suprem al id-ului asupra supraeului. Dar care este soluția, care este motto-ul acestei povești – "Doar dansează. O să fie bine". Aceasta este deviza, lecția învățată. În această stare de beție, în care și-a pierdut cheile, telefonul și nu știe unde este, singurul lucru care contează este mai mult hedonism și ea "doar dansează", pentru că atâta timp cât se distrează, "va fi bine". Acum, realitatea este că probabil nu "va fi în regulă". În ciuda problemelor medicale asociate cu această stare de ebrietate, femeia și-a pierdut cheile și telefonul și nici măcar nu știe unde se află. Costul financiar al pierderii unui telefon și potențialele costuri ale angajării unui lăcătuș care să te aducă înapoi în casă în primele ore ale dimineții nu sunt mici. Minteă umană dezvoltată ar intra acum în panică și ar realiza că a făcut o mare greșeală de judecată. Mai mult, ca o femeie să fie atât de beată și apoi să fie separată de "bărbatul" ei într-un loc necunoscut nu este sigur sau înțelept. Supereul puternic există pentru a împiedica ca un individ să cedeze dorințelor animalice și de bază ale id-ului. Superego-ul face judecăți morale care ne împiedică să cedăm impulsurilor animalice care ne reduc la a fi ființe inferioare. Dar aici mesajul transmis tinerilor impresionabili este că, în ciuda faptului că totul este atât de haos, ar trebui doar să cedezi și mai mult id-ului și să urmărești mai multă plăcere și mai multă satisfacție, până la urmă, dacă "doar dansezi", "va fi în regulă". Care ar putea fi un mesaj mai distructiv de transmis tinerilor, un model mai degenerat și defectuos și o versiune mai distorsionată a realității? Totuși, persoana care transmite acest mesaj este o mega vedetă globală și un model pentru milioane de tineri; de fapt, a vândut peste de milioane de albume și single-uri. Este aceasta o înlocuire potrivită pentru Horatio Nelson? Care crezi că ar fi diferența dintre cei crescuți cu Horatio Nelson ca erou și cei crescuți idolatrizând-o pe Lady Gaga? Cum ar diferi busola lor morală? Luați încă un exemplu al mesajelor distructive promovate de industria muzicală și al modelelor distorsionate care influențează următoarea generație a societății occidentale. Această bijuterie este de la Katy Perry și este preluată din piesa 'This is How We Do', o altă glorificare a băutului și petrecerilor mai presus de orice;

Acesta merge pentru doamne, la micul dejun, în rochia de aseară Uh-huh, te văd Yo, acesta merge pentru toți copiii care încă aveți mașinile la valet de club și e marți Yo, salutări tuturor copiilor, serviciu de cumpărare cu sticle, cu chiria ta Respect

Acesta este un exemplu de model care oferă încurajare și laude directe adeptilor săi pentru că acționează iresponsabil în urmărirea plăcerii. Ea le recunoaște pe "doamnele" de la micul dejun îmbrăcate în rochia de aseară, și ce exemplu frumos pentru tineri – să stea

afară toată noaptea petrecând și trăind la maximum. Apoi menționează "copiii" care și-au abandonat mașinile la valet-ul clubului, deși acum este marți – probabil weekendul a trecut de mult, dar persoanele sunt atât de beate încât fie au uitat unde le este mașina, fie nu o pot ridica. În cele din urmă, le face un "salut" copiilor care cumpără alcool cu banii de chirie. Ea completează acest lucru oferindu-le acestor tineri răătăciți respectul ei. Acum imaginează-ți un erou național de odinioară care trece pe la o școală sau o organizație de tineret și îi laudă pe tineri pentru că fac ceva bun – pentru că fac muncă caritabilă, sau pentru că creează ceva frumos sau, eventual, muncesc din greu pentru a realiza ceva în domeniul sportului. Întărirea pozitivă și recunoașterea din partea modelelor de urmat întăresc în mintea tânărului că ceea ce face este bine. Un exemplu remarcabil este atunci când se acordă premii la evenimente de scouting pentru grupurile care au strâns cei mai mulți bani pentru o organizație caritabilă. Să bei până în zorii zilei nu este bine, mai ales pentru tinere. Să uiți unde este parcată mașina sau să fii atât de beat încât trei zile mai târziu nu mai poți ridica mașina nu este bine. Să-ți cheltuiești banii chiriei pe petreceri, practic să te pui în situația în care ai putea să-ți pierzi casa, este complet iresponsabil și stupid și este exemplul perfect despre cum id-ul poate triumfa pentru plăcere imediată fără să privească spre viitor. Totuși, Katy Perry, o "artistă", care a vândut peste de milioane de albume și single-uri și care este un erou și un model pentru milioane de oameni, își oferă "respect" tinerilor care se comportă în acest mod. Katy Perry, ca una dintre miile de modele negative, oferă întărire pozitivă acțiunilor negative.

Acestea sunt doar două exemple, dar există nenumărate altele și să le enumeri pe toate ar fi inutil și epuizant. Dar tiparul este clar; modelele moderne pentru următoarea generație a societății occidentale transmit mesajul opus celor transmise de modelele tradiționale. Ordinea, disciplina, moralitatea și valorile sunt disprețuite în favoarea hedonismului, plăcerii și gratificării instantanee, indiferent de consecințele viitoare. Amintește-ți, este mai important să plătești serviciul la masă și să te îmbeți decât să-ți plătești chiria, sau ar trebui să fie invers? În loc ca modelele naționale pe care tinerii le admiră, oferind sfaturi și lecții despre moralitate care întăresc superego-ul și ajută la menținerea id-ului sub control, modelele de urmat fac acum opusul, îndemnând tinerii să cedeze dorințelor lor de bază egoiste. Tinerii pierduți din familii destrămate, care nu au modele puternice în comunitățile lor, caută disperat să-și dezvolte sinele ideal, iar sinele ideal pe care îl dezvoltă nu este deloc ideal. Sinele ideal transmis de modelele distructive este literalmente opusul sinelui ideal care a fost central în construirea civilizației occidentale. Este o viziune distorsionată a sinelui ideal și este departe de a fi "ideală". Este egoistă, lacomă, leneșă, hedonistă, pe termen scurt ca perspectivă și opusul idealului de sine care favorizează o comunitate bine condusă și coerentă. Cheia civilizației occidentale este o comunitate coerentă și o societate puternică. Un supereu puternic și valori morale dezvoltate construiesc o societate în care oamenii se adună pentru binele comun. Modelele pozitive întăresc ideea că individul ar trebui să se străduiască să facă bine pentru comunitatea sa și să o pună mai presus de propriile nevoi egoiste și hedoniste. Anterior s-a discutat ce s-ar întâmpla dacă albinele dintr-un stup ar decide să iasă să se distreze și să caute câștig personal, în loc să se unească și să facă ceea ce este bine pentru colonie și pentru stup. Acum, tinerii occidentali sunt învățați exact asta – trăiește pentru tine și pentru plăcerile tale imediate – și exact asta fac. Așadar, este de mirare că civilizația occidentală se destramă și își pierde omogenitatea când următoarea generație adoptă activ

un stil de viață egoist care nu este favorabil comunității, tradițiilor pozitive sau valorilor respectabile? Modelele naționale de odinioară erau indivizii virtuoși care au contribuit la avansarea civilizației și au subliniat că a face bine pentru propriul popor era calea corectă în viață. Modelele de urmat de astăzi fac adesea exact opusul. Sunt goale, goale și transmit un mesaj putred. Ele sunt modele care își înșală partenerii, abuzează de substanțe psihotrope, își abandonează familiile și nu reprezintă nimic altceva decât urmărirea unui hedonism necontrolat. Civilizația occidentală are acum o generație de tineri care, la propriu, regresează din cauza lipsei unui superego dezvoltat. Toate garanțiile impuse în societate sunt atacate încet sau au fost eliminate; părinții nu mai sunt un parteneriat, iar disciplina în casă este adesea inexistentă, iar acești tineri pierduți apelează la fluierașii moderni care îi conduc pe calea distrugerii. Dar nu doar tinerii occidentali vor fi distruși din cauza acestei nebulii; civilizația occidentală este cea care se va prăbuși ca urmare. Ceea ce a durat milenii ca să fie construită și modelată va fi detramată în doar câteva decenii. Tradițiile și culturile care au fost transmise din generație în generație și au evoluat și au existat mii de ani vor fi uitate și pierdute. Bogata moștenire occidentală, istoria și modul de viață occidental vor fi spălate într-un singur secol de nebunie. Dușmanii Occidentului înțeleg că puterea și cultura occidentală constă în legăturile care leagă omul occidental de trecutul și realizările sale istorice. Ei înțeleg, de asemenea, că viitorul Occidentului se află în tineretul occidental - iar prin separarea celor două, știu că este un dezastru pentru Occident. Omul occidental a descoperit și colonizat lumea, apoi a pornit spre stele, însă dușmanii Occidentului sunt hotărâți să-l trimită omul occidental să se târască înapoi la chemarea primitivă a id-ului. Plăcerea animalică instantanee, neevoluată, este acum la ordinea zilei, pe măsură ce dușmanii Occidentului încearcă să submineze și să distrugă tot ceea ce odinioară a transmis superego-ul occidental generației următoare.

ROLUL FEMINISMULUI - MOARTEA MAMEI IUBITOARE

Până acum s-a discutat cum structurile societății occidentale au fost demontate și cum acest lucru a afectat dezvoltarea supraeului, permițând astfel id-ului primitiv, egoist și căutător de plăceri să înceapă să triumfe, precum și efectul pe care acest lucru l-a avut asupra societății occidentale. După cum s-a menționat anterior, societatea funcționează și funcționează ca o mașină bine unsă datorită valorilor morale comune prezente într-un grup – în esență, un supereu comun transmis tinerilor. Până în acest punct, discuția a fost foarte orientată spre bărbați și s-a concentrat mai puternic pe rolul bărbatului ca figură de autoritate disciplinară și patriarhală atât în unitatea familială, cât și în comunitate în ansamblu. Deoarece ordinea și disciplina sunt în mare parte dispensate de figuri masculine puternice, o figură paternă puternică și modele masculine puternice sunt esențiale pentru funcționarea unei societăți puternice. Aceste figuri masculine puternice au menținut societatea – și, esențial, generația următoare pe calea cea bună, ajutând la transmiterea tradițiilor și valorilor. Indivizii care au avansat civilizația occidentală, inventatorii, căpitaniii industriei, exploratorii și eroii militari au fost, de cele mai multe ori, bărbați – dar asta nu înseamnă să ștergem femeile din istorie sau să minimalizăm rolul femeilor în societate. A susține că femeile au fost șterse din istorie sau a denigra contribuția lor înseamnă a juca în mâinile dușmanilor Occidentului. Revenind pe scurt la exemplul albinelor de miere – fiecare albină are un rol de jucat, fie că este regină, dronă sau lucrătoare, iar indiferent de rolul pe care îl îndeplinește albina, fiecare este extrem de importantă în felul său. Același lucru este valabil și în civilizația occidentală, a cărei avansare a venit prin faptul că oamenii s-au unit și și-au jucat rolul individual fără a se gândi la un câștig egoist. Așa cum nicio albină nu batjocorește pe alta din cauza rolului pe care îl îndeplinesc, nici un bărbat nu ar trebui să batjocorească o femeie și nici o femeie să disprețuiască un bărbat pentru că rolul lor în societate poate fi diferit.

Luați, de exemplu, rolul unității familiale și importanța acesteia pentru dezvoltarea atât a societății, cât și a generației următoare – acest aspect a fost discutat pe larg în capitolele anterioare. S-a afirmat că bărbatul este capul casei – un disciplinar și o figură autoritară. Asta o relegă pe femeie la statutul inferior de omologul ei masculin; este soția, în esență, mai puțin decât soțul? Desigur că nu! Natura favorizează ca masculul și femeile să se întâlnească ca o unitate familială durabilă și stabilă și să crească copiii astfel încât masculii și femeile formează un cuplu complementar. Atât bărbatul, cât și femeia sunt diferiți, fizic și mental, aducând abilități și atribute diferite în relație. Când un mascul și o femeie se reunesc, creează o uniune mai rotunjită și echilibrată decât oricare dintre indivizi, iar în cele din urmă un cuplu poate fi văzut ca mai mult decât suma părților sale. Dacă masculul poate fi descris ca "capul casei", femeia ar putea fi ușor descrisă ca "inima casei". Femeia iubitoare și maternă era la fel de mult o componentă centrală a societății occidentale și a familiei nucleare ca și bărbatul, iar rolul ei ca influență compasională, susținătoare, grijulie și iubitoare asupra copilului este la fel de important ca disciplina, ordinea și autoritatea conferite de bărbat. Superego-ul este, desigur, compus din cele două fațete despre care am discutat anterior – conștiința și sinele ideal. Deși modelul masculin puternic a transmis disciplină și ordine care au ajutat la formarea sinelui ideal, de cele mai multe ori conștiința, bazată pe empatie, dragoste și grijă, s-a născut din influența mamei iubitoare. Această conștiință a fost ajutată în primele stadii de dezvoltare de legătura pe care mama o avea cu

copilul; această legătură naturală și plină de iubire dintre mamă și copil este vitală pentru dezvoltarea timpurie a sugarului.

Mama iubitoare este prima și cea mai de neșters și durabilă amintire a oricărui copil echilibrat. Mama hrănește, are grijă, îngrijește și are grijă de copil în toate modurile, răsfățându-l și imprimând o legătură durabilă care, pe măsură ce copilul crește și se maturizează, ajută generația următoare să rămână legată de familie și de mama care a crescut-o. Această legătură maternă cu copilul leagă indivizii de familie și trecut prin sentimente de dragoste și amintiri ale fericirii copilăriei care nu ar trebui să se stingă niciodată. Ce realizare mai mare poate fi pentru o mamă iubitoare decât să-și crească cu succes copiii și să vadă următoarea generație a familiei și sângelui ei evoluând în membri respectabili ai comunității? Ce ar putea fi mai satisfăcător pentru cineva decât să vadă copilul pe care l-a născut, hrănit, îngrijit și învățat crescând într-un membru puternic și echilibrat al societății? Un tânăr adult puternic și respectabil este întruchiparea fizică și dovada vie a muncii asidue, iubirii și abilității unei mame ca părinte. Acestea sunt chemări naturale; Cele mai de bază motive ale naturii sunt ca un individ să supraviețuiască și să-și transmită sângele generației următoare. Aceste acte de dragoste maternă și creștere a copiilor au avut loc încă din primele zile ale dezvoltării occidentale. Asigurarea că copilul era ținut cald pe parcursul iernilor reci în locuințele timpurii din Europa de Nord, asigurarea că copilul era pe primul loc când venea vorba de hrană, chiar dacă asta însemna ca mama să rămână fără, asigurarea protecției și alăptării copilului în timpul bolii – toate acestea erau marile sacrificii pe care orice mamă de succes le făcea. Femeia nu a fost niciodată "mai slabă" dintre sexe și nici tratată ca atare, ci a fost o parteneră complementară vitală pentru mascul. În timp ce masculul era plecat la vânătoare, cules, pescuit și crearea unelte, femeia a stăpânit arta multitasking-ului – hrănirea focului, îngrijirea copiilor și verificarea progresului preparatului mâncării. Femeia era gospodina - și nu a era o realizare mică și nici mai puțin importantă decât sarcinile întreprinse de partenerul ei. Pe măsură ce civilizația occidentală a avansat, figura maternă a devenit casnică, iar rolul ei de gospodină s-a consolidat și mai mult. Pe măsură ce societatea occidentală a ieșit din calotele glaciare și s-a dezvoltat într-o societate avansată, femeia a devenit tot mai mult inima bătătoare a gospodăriei – practic conducea casa în timp ce creștea copiii. A turna disprețul asupra mamei și gospodinei sau a încerca să diminueze rolul pe care mama și soția îl jucau în dezvoltarea civilizației occidentale nu ar aduce doar un deserviciu generațiilor de femei, ci ar servi și la crearea diviziunii între sexe acolo unde înainte nu exista niciuna. Totuși, exact asta s-a întâmplat în secolul XX – rolul femeii ca gospodină, mamă iubitoare și parteneră dedicată a fost disprețuit, insultat și batjocorit de cei care doresc să vadă distrugerea civilizației occidentale. Aceiași oameni care au facilitat destrămarea unității familiale, aceiași oameni care au eliminat garanțiile din societatea occidentală și aceiași oameni care au impus modele nepotrivite copiilor occidentali au conspirat să atace rolul natural al femeii în societate cu o ideologie otrăvitoare cunoscută sub numele de *feminism*. Feminismul este un atac în mai multe fațete la adresa civilizației occidentale, care urmărește să creeze diviziune și neîncredere între bărbați și femei, acolo unde anterior existau înțelegere, cooperare și armonie. Feminismul este o chemare complet nenaturală care atacă dorința naturală a unei femei de a se uni cu un bărbat, de a forma un cuplu complementar și de a crește copii într-o familie iubitoare cu doi părinți. Feminismul nu este doar un atac asupra bărbatului, așa cum mulți îl confundă, ci un atac asupra femeii

și a rolului ei natural. Dus la concluzia sa logică, feminismul lasă o femeie să încerce să imite și să-i depășească pe bărbații din jurul ei într-o încercare zadarnică de a demonstra că este mai bună la preocupările masculine decât omologii săi bărbați.

Feminismul atacă însăși esența feminității. Este un atac la adresa a tot ceea ce au realizat femeile și a contribuției fiecărei mame iubitoare, soții loiale și gospodine dedicată. Minimalizează contribuția partenerului susținător, a mamei grijulii și atacă femeile care caută să-și satisfacă dorințele naturale și iubitoare. Bătălia feministă împotriva "patriarhatului" sau a bărbaților este văzută ca o cauză nobilă pentru femeile care doresc să se ridice împotriva asupritorilor lor bărbați – însă această luptă a sexelor nu este o luptă autentică, ci una fabricată de cei care doresc să creeze diviziune și discordie în societatea occidentală. Războiul purtat de feministă este purtat sub pretextul seducător al egalității. Dar, așa cum s-a spus anterior, *egalitatea nu există în lumea naturală*, iar bărbații și femeile nu au fost niciodată mențiți să fie egali, ci componente diferite ale unui parteneriat plin de iubire. Femeia și bărbatul trebuiau să lucreze împreună pentru a realiza mai mult ca pereche decât ar fi putut realiza unul singur. Bărbații și femeile nu sunt mențiți să fie în război unul cu celălalt, ci să formeze un cuplu complementar. Bărbatul și femeia sunt diferiți, dar sunt menite să se întâlnească pentru a oferi fiecare componentele diferite care alcătuiesc o entitate unică ce facilitează creșterea cu succes a copiilor. În lupta feministei de a-l învinge pe bărbat și de a-l depăși și domina, feminista știe că femeia nu poate fi învingătoare fiind feminină, maternă și urmărindu-și rolurile naturale de gen. Feministele le spun femeilor să renunțe la impulsurile și dorințele lor naturale și, în schimb, să imite atributele masculine. Acest proces complet nenatural o forțează pe femeie să fie ca un bărbat pentru a concura nenatural cu partenerul ei la lucrurile pe care el le face cel mai bine. Feminismul determină femeile să renunțe la trăsăturile care le fac unice, prețuite și atât de importante pentru societate. Fantezia feministă de a-l învinge pe bărbat pe propriul său teren este însă o sarcină dificilă, dacă nu aproape imposibilă, căci bărbatul și femeia și-au îndeplinit rolurile diferite de gen nu doar de generații, ci de zeci de mii de ani. Masculul și femeia au crescut și evoluat în moduri diferite de-a lungul mileniilor pentru a fi cel mai bine adaptate rolurilor pe care le-au avut – roluri care, datorită naturii lor complementare, sunt extrem de diferite. Masculul dezvoltă o constituție mai puternică, mai musculoasă și athletică pentru a deveni cel mai bun vânător, o abilitate care, la rândul ei, creștea conștientizarea spațială a masculului. După cum am discutat anterior, femeia a dezvoltat răbdare și multitasking în timp ce se ocupa de multe sarcini simultan, inclusiv creșterea puilor. Feminismul a creat o dihotomie în care femeia este forțată să concureze cu omologul ei masculin și, practic, să meargă împotriva chemărilor sale naturale și a setului său de abilități foarte evaluate. Pentru a face asta, trebuie să renunțe la trăsăturile feminine și obiceiurile feminine și să încerce să devină ca un bărbat pentru a concura eficient. Dar pe măsură ce femeile încearcă tot mai mult să fie ca bărbații, acest lucru oferă Occidentului o altă lovitură mortală – moartea mamei iubitoare. Chiar inima familiei occidentale, femeia iubitoare și maternă, a fost acum smulsă – o victimă în războiul feministelor pentru o egalitate falsă care nu este nici realizabilă, nici dorită pentru o societate stabilă și sănătoasă. Pentru că atunci când femeile încearcă să imite bărbații, pierd ceea ce le face atât de speciale și distrug atributele care le fac atât de vitale pentru lumea occidentală. Pe măsură ce femeia încearcă să-l imite pe mascul, cea mai izbitoare schimbare prin care trece este să renunțe la felul ei iubitor și matern. Femeia își propune să exceleze la locul de

muncă și să se ridice la nivelul omologilor săi bărbați, cu care acum concurează în loc să se îmbrățișeze, iar victima în toate acestea este instinctul matern și iubitor natural al femeii. Masculul este puternic în moduri diferite față de femeie; Este mai dur și mai puțin emoțional. Pentru a concura cu bărbatul, femeia trebuie să devină și mai dură și mai puțin emoțională – practic suprimând și eliminând trăsăturile care au făcut-o o mamă bună.

Această transformare are un efect profund asupra modului în care o femeie își crește copiii. În loc să urmărească să fie casnică și mamă și să aspire la o familie numeroasă, femeia aspiră să lucreze ca un bărbat și să concureze cu bărbații la locul de muncă. Femeia nu se mai judecă după cât de bine gestionează casa și cum sunt crescuți copiii, ci după capacitatea de a performa în lumea comercială. Această dorință este direct în contradicție cu dorința de a avea copii. Mai mult, dacă și când o femeie are copii, motivația ei este acum să revină la locul de muncă, lăsând copiii la grupuri de joacă sau la bone. Primii ani ai unui copil sunt extrem de importanți, deoarece în acești ani timpurii copilul se leagă de mama sa printr-un contact aproape constant cu ea. Mama hrănește, îngrijește și are grijă de copil și este responsabilă de aproape fiecare aspect al creșterii copilului; dacă aceste sarcini nu sunt îndeplinite de mamă într-un mod natural, ci de alții care sunt desemnați să îndeplinească sarcinile materne în numele ei, acest lucru poate afecta dezvoltarea copilului. Separarea mamei de copil slăbește legăturile care țin familia nucleară unită. Dar această separare are un efect și asupra dezvoltării mentale a copilului. Conștiința face parte din supraeu; este compusă din empatie și provoacă individului un sentiment de vinovăție dacă se gândește să încalce codurile morale și valorile societății. Conștiința este un aspect important al dezvoltării unui copil și se transmite în mare parte în primii ani prin interacțiunile dintre mamă și copil. O mamă iubitoare transmite aceste sentimente și construiește conștiința – un simț al binelui și al răului, care este evident întărit și întărit de ordinea și disciplina transmise de tată. Îndepărtarea mamei de la copil în stadiile incipiente ale dezvoltării crește și nivelul de stres asupra copilului și poate chiar să provoace depresia unui copil - ceva ce poate afecta dezvoltarea copilului atât fizic, cât și mental. Aceasta este cunoscută sub numele de *teoria atașamentului* și este ceva ce poate fi citit ușor și a fost studiată pe larg. Interesant este că teoria atașamentului afirmă că alți îngrijitori – fie că sunt bone, bunici sau bone – nu sunt un substitut pentru mamă. Copilul știe dacă este sau nu este cu propria mamă, iar acest lucru afectează sentimentul de mulțumire și fericire al copilului și, astfel, afectează starea mentală a copilului. O mamă iubitoare este esențială pentru dezvoltarea copilului, iar apropierea ei de acel copil întărește legătura mamă/copil și sprijină atât dezvoltarea mentală, cât și fizică a copilului. Totuși, feminismul dorește să grăbească separarea mamei de copil pentru a grăbi revenirea femeii la locul de muncă, astfel încât să poată lupta cu bărbatul într-o încercare zadarnică de a-l întrece pe propriul său teren. Țineți cont că, în dezvoltarea timpurie a civilizației occidentale, până înainte de revoluția industrială, mama rămânea în casă împreună cu copilul și era responsabilă de școlarizarea și dezvoltarea personală a copilului până la o vârstă destul de avansată. Legătura dintre mamă și copil ar fi mult mai puternică din acest motiv și, ca atare, dezvoltarea mentală a copilului ar fi mult mai avansată, iar ca rezultat supraeul copilului ar avea șanse mai mari să se dezvolte. Mama iubitoare a stabilit un standard care a fost transmis din generație în generație. Fiicele ei au văzut exemplul pe care l-a dat și ea a devenit modelul lor. Așa cum figura paternă puternică și dominantă a oferit un model fiilor săi, femeia iubitoare și maternă a fost un model pentru fiicele sale. Tinerele au văzut

puterea, dragostea și rolul esențial pe care mama îl juca în familie și au încercat să imite acest lucru. Impulsurile naturale și învățate ale tinerei erau să urmeze propria mamă și să ai copii și să crești acei copii într-un mod similar cu educația lor. Dar, așa cum tradiția este predată și amintită, ea poate fi și uitată. Pe măsură ce feminista susține ca femeia să se lupte cu bărbatul și astfel să-și abandoneze familia pentru locul de muncă, tinerele observă acest lucru și caută să imite acțiunile mamei lor. Așa cum tinerii fără o figură paternă lipsesc de disciplină și ordine și riscă să devină "lacrimi", atât tinerele femei, cât și tinerii bărbați sunt afectați de lipsa unei figuri materne iubitoare, deoarece acest lucru afectează dezvoltarea mentală timpurie a copilului. Atitudinea dură a femeii față de bărbatul care acum îl vede ca pe ca pe dușman, nu ca pe iubit, protector și partener, se transmite și la generația următoare. În loc să vadă masculul ca pe cealaltă parte a perechii complementare, femeia îl vede pe mascul ca pe cineva cu care ar trebui să concureze – acest lucru este extrem de nenatural. Imaginează-ți că, în primele zile ale societății occidentale, dacă bărbatul și femeia ar fi concurat unul cu celălalt și nu ar fi lucrat împreună, bărbatul occidental nu ar fi supraviețuit niciodată. Amintește-ți, bărbații și femeile care lucrează împreună și formează unități familiale reprezintă fundamentul societății occidentale. A detrama familia nucleară fie prin îndepărtarea tatălui, fie a mamei înseamnă a sfâșia însăși temeliile Occidentului. Pentru tinerele femei crescute de mame dure, nenaturale și neiubitoare, care pun cariera lor pe primul loc în detrimentul binelui copiilor lor, înseamnă a ataca însăși temelia societății occidentale și a submina nu doar dezvoltarea următoarei generații, ci și dezvoltarea tuturor generațiilor viitoare. Dar exact asta îmi doresc cei din spatele feminismului. Feminismul poate fi clasificat ca o ideologie nenaturală – una bazată pe auto-mărire, care determină femeia să renunțe la rolul natural de mamă și parteneră iubitoare pentru a "se realiza" la nivel individual și într-un mod care nu favorizează creșterea și menținerea societății occidentale.

Mama iubitoare nu era doar o gospodină și cu siguranță nu era o "sclavă" a însoțitorului ei masculin, așa cum ar vrea feminista să ne facă să credem. Mama iubitoare era inima bătătoare a casei și era esențială pentru dezvoltarea mentală a următoarei generații a familiei. Oferindu-le stabilitate, iubire și grijă și atenție constantă, ea a crescut copii echilibrați mental, care ar fi mai predispuși să accepte și să învețe morala și valorile ce alcătuiesc un supereu dezvoltat. Asigurându-se că copilul era într-o stare mentală potrivită pentru a putea învăța, crește și dezvolta ca membru productiv și echilibrat al societății, mama a jucat un rol crucial în dezvoltarea civilizației occidentale. Rolul mamei ca îngrijitor era mai important decât rolul tatălui sau rolul tatălui ca disciplinar era mai important decât rolul mamei? Răspunsul, spre enervarea feministei, este că ambele au fost și încă sunt la fel de importante. Pentru a dezvolta o societate coerentă, oamenii care alcătuiesc acea societate trebuie să fie echilibrați mental și foarte dezvoltați. Cu cât indivizii sunt mai dezvoltați și mai echilibrați mental, cu atât supereul lor poate fi mai dezvoltat, iar odată cu un superego mai înalt vine un nivel mai ridicat de raționament moral. Aceste valori morale înalte și tradiții comune sunt cele care leagă grupuri omogene de oameni în comunități. Astfel, se poate susține că femeia occidentală este mama civilizației occidentale, deoarece îi îngrijește pe copii și îi ajută să se dezvolte prin grijă și atenție constantă. Femeia occidentală a jucat un rol esențial în dezvoltarea generației următoare și a ajutat generația următoare să dezvolte o formă superioară de conștiință care a servit la unirea societății occidentale. Femeia occidentală nu a fost niciodată mai puțin importantă decât omologul ei

masculin și nici nu a fost menită să concureze cu el. Masculul și femeia au fost proiectate să se completeze reciproc și să se completeze s-au reunit pentru a forma un cuplu care avea o valoare ce depășea suma părților sale. Rezultă că feminismul este un atac nu doar la adresa bărbatului, ci și a femeii și a întregii societăți occidentale, pe măsură ce caută să submineze inima pulsantă a civilizației occidentale – mama iubitoare.

ROLUL FEMINISMULUI - DISTRUGEREA UNITĂȚII FAMILIALE

Familia nucleară este piatra de temelie a societății occidentale; este esențială pentru modul de viață occidental. Legătura de familie a apărut din presiunea evolutivă; Omul occidental a fost forțat să aibă parteneriate durabile atât pentru a-și apăra, cât și pentru a-și crește copiii. Indivizii care au decis să renunțe la partenerii lor inevitabil și-au văzut urmașii pierind și liniile genetice șterse, însă acele cupluri care au rămas împreună și au lucrat ca o unitate familială pentru a asigura supraviețuirea urmașilor au văzut copiii supraviețuind și maturizându-se, iar linia genetică a continuat. Întâlnirea dintre bărbat și femeie a fost apoi consacrată în legile religioase și de stat. Pe măsură ce indivizii grupați ca triburi și triburi au devenit națiuni, legea statului și religioasă a căutat să sfințească căsătoria și să pună cuplul și familia nucleară mai presus de orice – o legătură pe viață și una care nu trebuie ruptă ușor. Importanța acestei unități familiale a fost discutată pe larg în contextul importanței unei familii cu doi părinți și a efectului prezenței atât a unei mame, cât și a unui tată în creșterea copiilor. Am discutat despre importanța tatălui puternic și a mamei iubitoare în creșterea copiilor și despre cum o familie cu doi părinți este crucială pentru dezvoltarea mentală de succes a copilului și, cel mai important, pentru transmiterea supereului generației următoare. Am discutat, de asemenea, despre cum în Occident, familia odinioară puternică este acum sub atac, cum divorțul este în creștere și cum copiii sunt crescuți tot mai mult în familii monoparentale. Efectul pierderii unei figuri paterne puternice și a unui disciplinar în casă este destul de clar. S-a discutat, de asemenea, că slăbirea supereului a permis id-ului să funcționeze liber, ceea ce a dus la creșterea numărului de divorțuri, deoarece atât bărbații, cât și femeile aleg să evite îndatoririle morale de a-și crește copiii ca un cuplu, alegând în schimb să urmeze o cale egoistă a individualismului și plăcerii. Împreună cu dorința de individualism și plăcere, Inamicii au lansat, de asemenea, alte atacuri asupra unității familiale, unul dintre ele fiind feminismul. Feminismul funcționează sub pretextul egalității – că bărbatul și femeia ar trebui să fie egali, când, de fapt, bărbații și femeile nu sunt egali, ci diferiți. Bărbații și femeile formează o pereche complementară și, când sunt împreună, formează o unitate care este mai mult decât suma părților sale. Un cămin fericit este susținut atât de o mamă, cât și de un tată, dar contribuția tatălui și cea a mamei sunt ambele semnificativ diferite, dar la fel de importante. Feminismul stabilește o dihotomie în care bărbații și femeile sunt dușmani naturali – atacă ordinea naturală a societății și caută să creeze un război între sexe. Feministele caută să creeze o luptă falsă în care femeile trebuie să depășească și să domine bărbații din jurul lor. Feminismul nu este o mișcare progresistă care urmărește eliberarea femeilor, ci o ideologie divizivă care dorește să separe bărbații și femeile de rolurile lor naturale de parteneri și, în schimb, caută să-i pună unul împotriva celuilalt. Să nu ne înșelăm, feminismul este o ideologie a urii – ură față de bărbații naturali, puternici, masculini, dar și ură față de femeia naturală, iubitoare și feminină. Este o ideologie care nu urmărește egalitatea, ci ca femeia să domine bărbatul pe propriile sale motive. Este o ideologie care dorește să transforme femeia dintr-o persoană naturală, iubitoare și plină de compasiune într-un simplu substitut slab pentru un bărbat. Feminismul caută să dărâme granițele naturale și să răstoarne rolurile de gen naturale. Totuși, aceste granițe naturale și rolurile de gen sunt unele dintre elementele de bază care au servit la construirea civilizației occidentale. Impulsul pentru feminism în Occident a avut efecte profunde – nu doar că a

dus la moartea mamei iubitoare, dar a condus tot mai mult la distrugerea unității familiale. Cum pot bărbatul și femeia să se unească ca un cuplu complementar, ca iubiți, prieteni și parteneri, când sunt setați unii împotriva altora ca și cum ar fi dușmani naturali? Întregul proces general de gândire din spatele feminismului îi prezintă pe bărbați ca dușmanul natural și opresorul femeii – iar cine, cu mintea întreagă, ar alege să se așeze și să formeze o legătură pe viață cu dușmanul și opresorul său? Întreaga bază a feminismului modern este construită în jurul unei singure credințe centrale – că societatea este un mare "patriarhat" – un sistem social în care bărbații au avantajul și controlează conducerea societății, în detrimentul femeilor care sunt supuse autorității masculine și, în esență, sunt puțin mai mult decât sclave pentru omologii lor bărbați. În modul de gândire al feministei, rezultă logic că, dacă femeia este oprimată de bărbat, dacă nu este decât sclava lui și căsătoria este doar o modalitate prin care statul și legea religioasă ratifică sclavia pe viață, atunci femeile ar trebui să respingă căsătoria. Urmând această linie de gândire destul de radicală apare ideea și mai extremă că trăim într-o lume în care "cultura violului" este răspândită. În teoria feministă, cultura violului este un concept în care violul este omniprezent și normalizat în Occident datorită atitudinilor societății față de gen și sexualitate. În esență, cultura violului este teoria bizară conform căreia toți bărbații sunt potențiali violatori, iar violul este ceva ce bărbații văd ca fiind sănătos. Teoria culturii violului afirmă, de asemenea, că bărbații folosesc violul ca instrument pentru a exercita control și putere asupra femeilor în cadrul societății. Acest set bizar de credințe ar fi ridicol – dacă nu ar fi atât de periculoase și nu ar influența mințile atâtor tinere din societatea occidentală. Odată ce tinerele femei acceptă această teorie distorsionată, nu este de mirare că unitatea familială devine prima și cea mai evidentă victimă. Noțiunea că femeile sunt practic sclave ale bărbaților, ținute în servitute de amenințarea cu violul, nu este o idee care să le facă pe femei îndrăgite de bărbați. Acum se extrapolează această idee – femeilor li se spune că sunt sclave și că trăiesc sub amenințarea constantă a violului, care este folosit ca instrument de control de către stăpânii lor pentru sclavi. Stăpânii de sclavi sunt, desigur, bărbați care fac parte dintr-un patriarhat cuprinzător ce urmărește să exercite control asupra tuturor femeilor. Cum ar putea vreo femeie care crede astfel de prostii să aibă vreodată o relație sănătoasă, de încredere și plină de iubire cu un bărbat? Această idee este una care nu ar putea fi mai divizivă pentru unitatea familiei. Unirea dintre bărbat și femeie este vitală pentru supraviețuirea oricărui grup rasial sau cultural – dar dacă bărbații și femeile care formau un anumit grup ar fi puși unul împotriva celuilalt și forțați să se urască reciproc, șansele ca acel grup să supraviețuiască s-ar diminua rapid. Cei care propagă aceste idealuri feministe propagă un atac asupra societății occidentale, care este complet distructiv și diviziv – atacă literalmente piatra de temelie a civilizației occidentale, punând cele două părți componente ale unității familiale una împotriva celeilalte. Înainte ca aceste puncte să fie avansate mai departe, să aruncăm o privire atentă asupra procesului de gândire și a "faptelor" din spatele termenilor precum "patriarhat" și "cultura violului". În primul rând, este de la sine înțeles că bărbații dețin o putere disproporționată în structurile care au apărut și s-au dezvoltat în societatea occidentală – totuși, nu rezultă că o astfel de putere este fie opresivă, nici că bărbații sunt mai importanți sau că bărbații există la un nivel superior femeilor. Bărbații preiau mai ușor roluri de conducere în societate decât femeile – însă asta pentru că bărbatul este, în mod natural, disciplinarul care transmite ordine, o trăsătură importantă pentru orice lider de succes. Acest lucru, desigur, nu face ca femeia să

fie depășită sau mai puțin importantă decât omologul ei masculin, așa cum ar dori feministele să susțină. Rolul femeii este acela de mamă și parteneră iubitoare care îngrijește, îngrijește și supraveghează dezvoltarea mentală timpurie și creșterea copiilor săi. Viitorul oricărei societăți sau națiuni depinde de tineretul său, iar ce rol ar putea fi mai important pentru o societate bine funcțională decât asigurarea dezvoltării următoarei generații?

Rolul femeii nu este doar în creșterea copiilor; femeia joacă, de asemenea, un rol important în sprijinirea omologului său masculin. Acest sprijin și iubire sunt ceva ce le permite bărbaților să realizeze mai mult decât ar putea singuri și, la rândul lor, permit progrese mai mari în societate – astfel, se spune adesea că în spatele fiecărui mare bărbat se află o femeie puternică. În timp ce bărbații care se bucură de sprijinul și dragostea unei femei bune au mai multe șanse să devină figuri de autoritate și să preia roluri de conducere în societate, ei servesc și ca protectori și gardieni pentru femeile care îi susțin. Sprijinul nu este o stradă cu sens unic, iar bărbații și femeile s-au susținut întotdeauna în moduri diferite, deoarece se completează reciproc. Totuși, feminista nu recunoaște acest lucru. Feminista dorește să creeze un conflict între bărbat și femeie, bărbatul fiind prezentat ca stăpânul opresiv al sclavilor care vrea să țină femeia jos, iar femeia fiind prezentată ca victima oprimată care trebuie să se elibereze și să-și recapete independența. Dar, la o examinare destul de simplă, ideea că bărbatul caută să transforme femeia într-o sclavă se destramă. Esențial, nici un stăpân de sclavi nu și-ar fi pus viața înaintea sclavilor săi pentru a proteja ceea ce pentru el era doar proprietate. Sclavii sunt doar o marfă, ceva măsurat în valoare monetară și care poate fi folosit ca mijloc de schimb. Niciun stăpân nu-și iubește sclavii; îi folosește la limită și îi vede pur și simplu ca pe o unealtă, așa cum ar vedea o piesă de mașinărie. Totuși, milioane de bărbați occidentali și-au dat viața pășind prin noroiul câmpurilor străine și sângele camarazilor și dușmanilor lor, luptând pentru a proteja viețile și libertatea soțiilor și copiilor lor. Un bărbat dispus să-și dea viața pentru o altă persoană trebuie să o privească doar cu cea mai înaltă stimă – iar cea mai înaltă considerație este ceea ce civilizația occidentală a avut întotdeauna pentru femeia occidentală.

În vremuri de război sau greutăți, nu ar fi nerezonabil să credem că un stăpân de sclavi și-ar putea pune sclavii pe linia întâi, să-i folosească ca carne de tun și să le consume viața pentru a-și asigura propria siguranță. Masculul occidental nu a făcut niciodată asta; Când a izbucnit războiul, femeia a rămas mereu acasă, ferită de pericolele și greutățile luptei, deoarece bărbatul a plecat să lupte pentru a-i proteja libertatea. Dar când și-a riscat vreodată stăpânul de sclavi viața pentru a proteja libertatea sclavilor săi? În vremuri de dezastru, femeile și copiii erau întotdeauna pe primul loc – bărbații se scufundau fericiți cu nava și își dădeau viața pentru ca femeile și copiii să aibă siguranță. Este puțin probabil ca vreun stăpân de sclavi să aleagă să umple bărcile de salvare cu sclavii săi și să se scufunde cu nava pentru a asigura siguranța proprietății mai presus de sine. Feminista, însă, îți va spune cu entuziasm că a sta în casă nu a fost niciodată un lux pentru femeie și că casa cu siguranță nu a fost un spațiu sigur. Feminista îți va spune că gospodina nu era liberă și nici nu avea libertatea ei – feminista va încerca să-ți spună că casa era o închisoare. Feminista va încerca să susțină că gospodina era practic legată de casă ca prizonieră într-o cușcă, în timp ce bărbatul era liber să meargă să muncească și să-și croiască o carieră profitabilă în libertatea lumii exterioare. Este adevărat că femeile stăteau acasă; au avut grijă de copii și și-au susținut bărbații ca gospodine. Dar în timp ce femeile erau acasă, bărbații ieșeau cu

bărcile de pescuit înfruntând mările sălbatice; au căzut în puțurile minei și au riscat să fie zdrobiți sau sufocați de gaze otrăvitoare. Bărbații s-au înrolat și pentru serviciul militar pentru a-și proteja așezările de jefuitori și triburi rivale – riscându-și literalmente viața zilnic. Femeia ar fi putut foarte bine să rămână în casă și să acționeze ca mamă și gospodină – dar nu a rămas în casă ca sclavă care a ratat minunile pe care omologul ei masculin de care s-a bucurat. Femeia poate că rareori a ajuns la nivelul de lider tribal, dar nici nu a înfruntat moartea zilnic doar pentru a-și face treaba, nici nu a mers la război pentru a fi sfâșiată pe un câmp străin rece. Există un alt atribut crucial al sclavilor – sunt aproape universal priviți de sus. Nimeni nu admiră un sclav; nimeni nu venerează un sclav și nimeni nu privește un sclav ca sursă de inspirație. Sclavii sunt cele mai joase straturi ale oricărei societăți și sunt prețuiți scăzut; ceva ce feminista va susține că este adevărat pentru femeile din societatea occidentală – însă nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Femeile nu au fost niciodată privite de sus, dar, de fapt, femeile au fost zeificate în civilizația occidentală. Una dintre cele mai timpurii scrieri clasice, Iliada lui Homer, este o poveste epică despre Războiul Troian și isprăvile eroilor care au luptat de ambele părți. Cineva ar putea fi prins concentrându-se pe bătălii, pe eroii bărbați sau pe amploarea imensă a războiului care a cuprins statele grecești – dar asta ar însemna să pierzi din vedere motivul războiului, dragostea pentru o femeie. Elena din Troia a fost femeia care a lansat o mie de corăbii. Zeci de mii de bărbați purtau un război care cuprindea Grecia antică, și totul pentru dragostea unei singure femei perfecte. Cineva ar găsi greu de imaginat un război purtat pentru libertatea unui singur sclav umil! Această zeificare a femeilor și a formei feminine este o temă prezentă în literatura, arta, poezia și cântecul occidental. Încă din cele mai vechi texte occidentale, noțiunea de frumusețe și rolul central pe care femeile îl jucau în societate este mereu prezentă. Aceasta nu este munca sau acțiunile unei civilizații care disprețuiește femeile sau le tratează ca pe slave. Femeile nu erau inferioare bărbaților, ci adesea o sursă de inspirație pentru ei și chiar motivul pentru care bărbații luptau cu atâta curaj și convingere și tindeau pentru o asemenea excelență. Femeile au fost mereu privite cu admirație în societatea occidentală – ca mame, soții și pentru frumusețea și feminitatea lor. Civilizația occidentală a remarcat diferențele dintre bărbați și femei și a celebrat aceste diferențe; nu pune una împotriva celeilalte, nu le compara și nu le făcea să intre în competiție – dar cel mai important, nu forța niciodată una să încerce să devină cealaltă. Odată cu termenul "patriarhat" vine termenul și mai îngrijorător de "cultura violului". Feministele îți vor spune cu plăcere că fiecare bărbat este un potențial violator; aceasta este în sine un argument greșit și ridicol. Afirmția este de fapt adevărată din punct de vedere factual, deoarece orice bărbat ar putea comite viol, la fel cum orice femeie și-ar putea ucide propriii copii. Desigur, aceasta este o modalitate absurdă de a privi atât bărbații, cât și femeile. Doar pentru că o mică proporție de femei își sufocă bebelușii când suferă de depresie postnatală, nici un bărbat nu ar intra într-o cameră și ar vedea fiecare femeie ca pe o potențială ucigașă de copii, iar orice femeie care îi vede pe fiecare bărbat ca pe un potențial violator ar fi la fel de nerezonabilă. Totuși, ideea nerezonabilă că fiecare bărbat ar trebui privit ca potențial violator este exact modul în care feministele vor ca femeile să vadă bărbații. Feminismul nu este interesat să fie rezonabil – feminismul intenționează să alimenteze ura față de bărbați. Noțiunea că fiecare bărbat este un potențial violator este un instrument puternic în arsenalul feminist atunci când vine vorba de promovarea urii și fricii față de bărbați și de a crea și mai multă diviziune între sexe. Ce

instrument ar putea fi mai puternic pentru a crea ură și diviziune între sexe decât ca fiecare femeie să vadă fiecare bărbat ca pe o potențială amenințare la adresa siguranței ei? Să analizăm mai în detaliu "cultura violului" și să punem termenul sub lupă. Violul este cu siguranță una dintre cele mai odioase crime și un act la care nimeni nu ar trebui să fie supus. Astfel, violul este un act privit de sus de toată societatea. Acest lucru este ilustrat de faptul că, atunci când violatorii sunt prinși și închiși, alți infractori din sistemul penal îi atacă. Chiar mizeriile societății care au încălcat legea și trebuie separați de Societatea îi consideră pe violatori ca pe niște dăunători subumani. Doar asta spune multe despre modul în care sunt priviți prădătorii și violatorii sexuali și nu indică deloc o societate în care cultura violului este răspândită. Faptul că violatorii sunt excluși chiar și printre infractori este un barometru a cât de prost sunt priviți infractorii sexuali. Având asta în vedere, ideea că există o cultură răspândită a violului în rândul bărbaților, în care bărbații își exercită puterea asupra femeilor prin agresiuni sexuale, este nebunească. Dar, în ciuda teoriei că cultura violului este complet nebunească, rămâne totuși un instrument puternic pentru feministă, deoarece cei care cred în ea învață să se teamă și să urască bărbații pe care ar trebui să-i iubească și să-i îmbrățișeze. Impulsul pentru sex este un impuls natural; Este guvernat de id și face parte din principiul plăcerii. Când o femeie spune "nu" unui bărbat, supraego-ul bărbatului intervine, valorile și raționamentul său moral îi spun că este greșit să continue actul sexual, în ciuda poftelor id-ului care caută să-și satisfacă dorințele pline de poftă. Superego-ul bărbatului îi spune că este greșit să forțeze femeia să facă sex și, prin urmare, se retrage. Acea conștiință pentru sentimentele femeii face parte din psihicul dezvoltat și este ceva transmis bărbatului în copilărie de către mama sa. Totuși, există și faptul că violatorii sunt văzuți ca fiind cei mai de jos dintre cei de jos, astfel că cei cu o viziune puternică asupra unui sine ideal nu ar încerca niciodată să comită o crimă atât de odioasă. Sinele ideal este, desigur, transmis bărbatului în copilărie de către tatăl său și alte modele masculine. Civilizația occidentală și superego-ul occidental dezvoltat nu ar fi tolerat niciodată violul sau "cultura violului". Violul este abominabil și contrazice impulsurile foarte naturale ale unui bărbat de a proteja, iubi și prețui femeile. Omul occidental și-a riscat viața târându-se prin puțurile minei și înfruntând mările deschise pentru a-și întreține soția și cei dragi. Omul occidental a mers la război pentru a-și proteja tribul și familia. Omul occidental nu era un stăpân de sclavi care folosea violul ca armă, ci un partener iubitor și grijuliu care se baza pe soția sa pentru dragoste și sprijin – iar în schimb el o iubea și o susținea.

Dragostea și sprijinul pe care bărbatul și femeia le-au arătat unul altuia în societatea occidentală s-au născut prin greutăți și cooperare reciprocă. Această cooperare reciprocă era necesară pentru a asigura supraviețuirea atât a cuplului, cât și a copiilor lor. Bărbații și femeile nu au fost niciodată mențiți să fie în competiție unul cu celălalt. Bărbații și femeile erau mențiți să fie căsătoriți unul cu celălalt și să coopereze ca un cuplu. Cooperând ca un cuplu, bărbații și femeile puteau realiza mai mult decât ar fi putut dacă ar fi rămas singuri. Feminismul este o mișcare anti-familie, o mișcare care atacă însăși inima culturii occidentale. Feminismul caută să distrugă frumusețea feminină a femeii și să transforme femeia într-o creatură mai masculină, astfel încât să poată concura cu potențialul său partener într-o luptă inutilă pentru dominație. Acest război al sexelor este o construcție socială complet nenaturală, creată de dușmanii Occidentului. Feminismul este un alt instrument folosit de cei care doresc să distrugă Occidentul, iar cei care cred în el sunt

păcăliți și folosiți. Feminismul pune tinere femei împotriva bărbaților și construiește neîncredere între sexe. Feminismul îl face pe bărbat "dușmanul femeii" în încercarea de a preveni formarea legăturilor de iubire între cei doi. Feminismul caută să rupă perechea complementară care se află în centrul vieții occidentale. Feminismul este un instrument folosit de cei care doresc să submineze civilizația occidentală, deoarece mentalitatea feministă subminează formarea unității familiale. Feminismul servește, de asemenea, la creșterea ratei divorțurilor în societate, pe măsură ce femeile căsătorite acceptă prostiile că au nevoie pentru a se elibera de lanțurile sclaviei lor. Femeile nu au fost niciodată slave ale bărbaților lor, ci omologuri susținătoare și iubitoare care, în schimbul sprijinului și iubirii lor, primeau iubire, siguranță și protecție atât pentru ele însele, cât și pentru copiii lor. Nu există dovadă mai mare a acestei iubiri și adorări decât faptul că bărbații și-ar da cu bucurie viața și ar merge la moarte într-un mod ordonat, cu un zâmbet pe față, pentru a asigura siguranța soțiilor și copiilor lor.

Feminismul urmărește să submineze piatra de temelie a societății occidentale - familia nucleară. Feminismul este un atac la adresa legăturilor de iubire și a încrederii care acționează ca un liant ce leagă familia - astfel, feminismul reprezintă o amenințare la adresa civilizației occidentale însăși.

ROLUL FEMINISMULUI - REDUCEREA RATEI NATALITĂȚII OCCIDENTALE

Feminismul este un atac la adresa Occidentului, o ideologie divizivă care urmărește să întoarcă femeile împotriva bărbaților și să rupă legăturile naturale de iubire care există între bărbați și femei. Perechea complementară dintre bărbat și femeie a servit bine Occidentul și a construit literalmente civilizația occidentală prin sprijin reciproc și creșterea familiei nucleare. Feminismul nu atacă doar bărbații, ci atacă și femeile. Pentru a permite femeii să concureze nenatural cu bărbatul și pentru a obține un sentiment de egalitate falsă, femeia trebuie să-și schimbe comportamentul și să adopte trăsături din ce în ce mai masculine. Femeia trebuie să-și piardă feminitatea, latura iubitoare, grijulie și grijulie și trebuie să devină întărită față de instinctele sale naturale materne și de casă. Aceasta reprezintă pierderea uneia dintre cele două componente vitale pentru creșterea unui copil sănătos și dezvoltat – mama iubitoare. Feminismul demonizează, de asemenea, bărbatul. Feminismul propagă minciuni despre un "patriarhat" și o "cultură a violului" pentru a face femeile să aibă încredere și chiar să urască bărbații. Aceste credințe creează o falsă dihotomie între bărbat ca stăpân de sclavi și abuzator și femeia ca sclavă și victimă. Această ideologie a urii îndepărtează femeia de partenerul ei natural, iubitul și prietenul ei și creează o aură de neîncredere între femei și bărbați. Încrederea însă este fundamentul evident al oricărei relații iubitoare, așa că, odată cu neîncrederea și ura și o luptă tot mai mult fabricată și falsă între sexe, marea victimă sunt relațiile durabile, căsătoria și familia nucleară. Femeile nu mai doresc să fie mame iubitoare, alegând în schimb să urmeze o cale în care preferă să concureze cu bărbații la locul de muncă în loc să aibă copii. Nu este suficient faptul că femeile doresc tot mai mult să concureze cu bărbații și să devină ca bărbații – având astfel mai puțini copii, dar acum este un fapt trist că femeile văd copiii ca pe o barieră în atingerea obiectivelor lor și văd maternitatea ca pe ceva complet nedorit și ceva care le ține pe loc.

Pentru feministă, a fi mamă nu este o activitate onorabilă - pur și simplu face femeia sclavă a omologului ei masculin și o leagă de el. Copiii nu mai sunt dezirabili; ei sunt o pierdere de timp, resurse și bani. Copiii au trecut de la a fi o completare naturală și împlinitoare în viața unei femei la a fi pur și simplu o povară care încetinește cursa ei pentru atingerea obiectivelor materiale. Aceasta este o fațetă cheie a distrugerii sufletului și spiritualității occidentale pe care dușmanii Occidentului o caută. Fericirea caldă și împlinirea spirituală pe care un cuplu iubitor le obține din întemeierea unei familii sunt înlocuite de indivizi care caută o avere materială mai mare. Scopurile materiale sunt puse înaintea tuturor, iar dorințele spirituale și sufletești care au adus cuplurile iubitoare împreună pentru a procrea sunt acum văzute ca o barieră în calea noului idol fals căruia occidentalii își dedică viața – *materialismul*. Creșterea ideii că un copil nu mai este de dorit și, de fapt, o ține pe loc a afectat evident rata natalității occidentale într-un mod dramatic. Dar nu este suficient ca femeile să decidă pur și simplu să nu aibă copii, evitând relațiile și căsătoria iubitoare. Femeile decid acum să-și omoare copiii nenăscuți pentru a renunța la maternitate și a continua pe un drum al câștigului personal și al preocupărilor materialiste. Occidentul a fost martor la ascensiunea meteorică a avortului. Am discutat anterior despre id și dorința sa egoistă de plăcere și satisfacție, despre supereu și despre dorința sa morală, valori și angajament altruist față de familie și comunitatea mai largă. A avea un copil și a avea grijă și a crește următoarea generație a poporului tău este cel mai altruist și nobil act

pe care îl poate întreprinde o tânără femeie. Avortul este cel mai egoist și mai imoral act; a avorta (ucide. NT) un copil sănătos – practic pentru a-ți *ucide* copilul nenăscut în încercarea de a-ți asigura propriul câștig egoist și material – este cel mai nenatural lucru pe care o femeie îl poate face. Copleșitorul natural a fost întotdeauna ca părintele să pună copilul pe primul loc, cu orice preț. Părintele iubitor ar fi rămas mereu fără dacă era nevoie, pentru a se asigura că urmașii lor aveau tot ce aveau nevoie. Părintele iubitor a avut întotdeauna o dorință copleșitoare de a-și proteja copilul și de a-l proteja – chiar dacă asta însemna ca părintele să se pună în pericol. Superego-ul dezvoltat și codul moral occidental pun întotdeauna protecția tinerilor pe primul loc. Odată ce un adult aducea un copil pe lume, adultul nu mai era centrul propriului său univers – copilul era, iar pentru binele celui copil, părintele se străduia neobosit să se asigure că copilul se bucura de cea mai bună calitate a vieții posibilă. Dragostea pentru un copil a fost cândva altruistă și necondiționată, acum nu este deloc așa. Dragostea pentru sine și câștigul material sunt acum atât de mari încât uciderea copilului nenăscut nu este doar de dorită, ci și social acceptată. Fiecare impuls natural a fost dat peste cap. Aceasta este încă o victorie pentru id, deoarece câștigul egoist imediat este prioritizat în detrimentul bunăstării pe termen lung al copilului și responsabilității pe care ar trebui să o ai față de acel copil. Evident, există cazuri în care avortul ar trebui luat în considerare de o femeie, dar acestea sunt rare. În cazul concepției prin viol sau concepție prin incest, când un tată, frate sau unchi se culcă cu un membru al familiei, atunci, desigur, avortul poate fi justificat – același lucru este valabil și în relațiile cu minori sau când un minor a fost manipulat pentru relații sexuale cu un bărbat mai în vârstă. Există și cazul copiilor care se vor naște cu malformații congenitale majore sau dizabilități semnificative care ar reduce drastic calitatea sau durata vieții copilului. În cele din urmă, dacă dezvoltarea copilului pune într-un fel în pericol viața mamei și continuarea sarcinii sau nașterii ar duce probabil la moartea copilului și a mamei, cel mai bine este ca bebelușul să fie întrerupt.

Totuși, să nu vă înșelați: a întrerupe viața unui copil sănătos din dorință egoistă pentru câștig material contravine oricărui instinct natural pe care o femeie ar trebui să-l simtă. Avortul ia efectiv instinctele naturale și materne pe care o femeie ar trebui să le simtă și le răstoarnă. Mai mult, avortul pe scară largă în Occident încheie efectiv viitorul omului occidental. În fiecare an, doar în Anglia și Țara Galilor, au loc peste . de avorturi; Adăugând restul Regatului Unit și probabil vei ajunge la o cifră de aproximativ un sfert de milion de copii nenăscuți uciși anual doar în Marea Britanie. Ceea ce este și mai înfricoșător decât numărul uriaș de avorturi este faptul că marea majoritate a acestor avorturi se efectuează pe femei occidentale și reprezintă moartea a sute de mii de bebeluși occidentali – ceva care, fără îndoială, va mulțumi dușmanii Occidentului. Feminista va susține că este dreptul femeii să aleagă, este corpul ei! Dar acest lucru nu este strict adevărat; corpul copilului este un om separat, compus din ADN-ul atât al mamei, cât și al tatălui – este un bebeluș viu, care respiră, cu inimă și minte. Mai mult, încă din stadiul foarte timpuriu al dezvoltării, copilul simte durere și reacționează la mediul înconjurător. Feminismul vede avortul ca pe un triumf al puterii și controlului pentru femeie. Avortul este văzut ca o modalitate pentru o femeie de a se elibera de lanțurile "patriarhatului" și de a se răzvrăti împotriva naturii, renunțând la chemările sale naturale și avansând cu adevărat la un nivel în care nimic nu o poate opri în urmărirea noii sale dorințe de a concura cu omologul ei masculin. Avortul reprezintă, de asemenea, înfrângerea responsabilității personale. Este

încă un cod moral dăunător și fals pentru mintea tânără occidentală, care învață generația următoare că nu ar trebui să-și asume responsabilitatea pentru propriile acțiuni și că alegerea căii ușoare este moral acceptabilă. A face avortul social acceptabil subliniază faptul că poți face ce dorești și să urmărești plăcerea – în acest caz plăcerea sexuală - fără a fi nevoie de griji pentru consecințe sau datorie. Din nou, câștigul pe termen scurt și plăcerea individuală sunt puse înaintea responsabilității și angajamentului pe termen lung. Feminismul a influențat și mai mult rata natalității, determinând femeile să vadă bărbații ca pe o competiție, nu ca pe partenerii lor. Dorința de a concura cu bărbatul l-a făcut pe bărbat dușmanul femeii. Această diviziune între sexe a dus la faptul că femeile nu mai doresc relații iubitoare, deoarece nu au încredere în bărbați și îi văd ca pe dușmani. Nimeni nu dorește să împartă o casă și să urmărească o relație iubitoare cu dușmanul său natural – dar aici stă problema: bărbații și femeile nu au fost niciodată mențiți să fie dușmani, iar pentru ei este complet nenatural să fie așa. Din nou, mentalitatea feministă reduce șansa ca femeile să devină mame sau să aibă familii numeroase prin punerea femeii împotriva bărbatului. Rolul final al feminismului este clar – nu este doar un atac asupra feminității și a mamei iubitoare, nu este doar un atac asupra bărbaților, formării cuplurilor și căsătoriei – este un atac asupra viitorului Occidentului. Scopul final al feminismului, și al dușmanilor Occidentului care îl promovează, este reducerea ratei natalității occidentale. Prin deformarea minții femeilor occidentale prin promovarea unor scopuri materialiste, promovarea competiției și neîncrederii față de bărbați și prin tendința tot mai mare a avortului la cerere, rata natalității occidentale a fost decimată. Însăși viitorul omului occidental este în pericol mortal, deoarece oamenii occidentali nu mai se înmulțesc și nu mai au familii suficient de numeroase. Cuplurile occidentale pleacă mereu mai târziu pentru a avea copii și își amână datoria față de comunitate pentru a prelungi plăcerile materialiste pe termen scurt, pe care doresc să le continue până la treizeci și patruzeci de ani. Este adevărat să spunem că viitorul oricărei rase sau culturi se află în pântecul femeilor lor. Fără cursă, cultura sau tribul care a supraviețuit și a prosperat a făcut-o cu o rată a natalității în scădere sau populația îmbătrânită. Viitorul unui popor constă în capacitatea sa de a-și transmite genele, apoi morala și valorile generației următoare și de a se asigura că următoarea generație supraviețuiește, prosperă și continuă pe calea trasată de strămoșii săi. Dacă rata natalității unui grup scade și generația următoare este continuu mai mică decât cea precedentă, atunci, indiferent de toate celelalte, acel grup se confruntă cu o extincție sigură. Civilizația occidentală a analizat acest fapt și de aceea codul moral transmis din generație în generație era să protejeze și să prețuiască femeia și copilul. Codul moral învățat și o parte cheie a supereului occidental, transmisă din generație în generație, era că femeile și copiii sunt pe primul loc, iar dacă era necesar, bărbatul ar trebui să-și dea viața pentru a proteja și adăposti următoarea generație și pe cei care îi vor crește. Bărbații acceptau cele mai periculoase meserii; bărbații părăseau casa pentru a merge să lupte războaie, iar bărbații munceau pentru a-și hrăni, îmbrăca și proteja familiile. O parte din superego-ul occidental dezvoltat – însăși conștiința colectivă a omului occidental – era să asigure supraviețuirea femeilor în societate, pentru a permite întotdeauna populației să se redreseze și creșterea numărului maxim de copii, chiar dacă populația masculină scădea din cauza războiului sau a greutăților. Revenind la analogia noastră cu albinele, multe albine lucrătoare pot pieri, la fel ca multe drone, dar colonia se poate recupera în continuare. Totuși, pierderea reginei ar fi catastrofală, deoarece ea este cea care dă naștere

următoarei generații – fără ea nu există următoarea generație. Nu ar conta cât de mult munceau albinele muncitoare, cât polen colectau sau cât de bine apărau stupul – totul ar fi fost în zadar, un act zadarnic, dacă ar fi fost ultimii din specia lor. Fără perspectiva unei generații viitoare care să-și ducă mai departe moștenirea, toată munca grea și toate sacrificiile ar fi în zadar, deoarece ADN-ul și colonia lor ar dispărea, relegându-i la extincție.

La fel este valabil și pentru oameni, și exact de aceea femeile din societatea occidentală au fost întotdeauna protejate - pentru că ele, la fel ca reginele albinelor, sunt cele care poartă literalmente viitorul comunității lor în ele. Societatea occidentală știa că adesea vor exista mari conflicte, războaie și cataclime, iar în acele vremuri bărbați curajoși și demni făceau sacrificiul suprem, pentru că atâta timp cât femeile de vârstă de reproducere sau mai tinere supraviețuiau, acel sacrificiu nu era în zadar. Ca să spun asta la un nivel matematic foarte simplu – dacă societatea este compusă din o sută de fete și zece bărbați, în nouă luni pot exista o sută de fete, zece bărbați și aproximativ o sută de copii. Dacă o societate este compusă din o sută de bărbați și zece femei, în nouă luni pot exista o sută de bărbați, zece femei și aproximativ zece copii. O societate are șansa să crească rapid și să crească în număr, iar cealaltă este probabil să scadă și să aibă probleme demografice care cel mai probabil vor duce la dispariția sa. De aceea femeile erau protejate și ținute departe de pericol – nu din cauza patriarhatului malefic care voia să le împiedice să ajungă la măreție sau pentru că erau sclave, ci pentru că viitorul omului occidental se afla în pânțele lor. Problema crucială este înlocuirea populației; o societate poate fie să crească, fie să intre în declin din cauza numărului de copii pe care îi produce de la femeile aflate la vârsta de reproducere. Când discutăm despre numărul de copii născuți într-o societate, există o cifră crucială de reținut, aceasta este cunoscută sub numele de rata de înlocuire. Rata de înlocuire este definită ca numărul de copii necesari per femeie de vârstă de reproducere pentru a menține pur și simplu populația la nivelul actual. Valoarea de 2,1 este considerată pe scară largă "rata optimă de înlocuire" – numărul mediu de nașteri pe femeie care va menține nivelul actual al populației unui grup. Multe rate ale natalității occidentale au scăzut acum până la 1,33. Prin nașterea occidentală ne referim la rata natalității persoanelor de origine europeană - nu la populațiile de imigranți. Rata natalității de , este un punct critic de scăzut, iar pentru demografi acest număr are o importanță matematică specială. La o rată a natalității de până la 1,3 populația unui grup ar fi redusă la jumătate în mai puțin de jumătate de secol, creând un efect de cădere de pe o stâncă din care ar fi aproape imposibil să se recupereze. În mai puțin de cincizeci de ani populația s-ar înjumătăți, iar spirala descendentă ar fi atât de severă încât ar fi aproape imposibil ca acea populație să se recupereze. Pe măsură ce rata natalității scade, nu doar că populația scade, dar există și o schimbare demografică de la o populație tânără la una îmbătrânită. Populația îmbătrânită nu mai este productivă sau reproductivă și trebuie susținută de numărul tot mai mic de tineri din acea societate. Această schimbare demografică pune o presiune mai mare pe tineri, deoarece, în loc să aibă timp să procreeze și să crească familii, aceștia petrec tot mai mult timp îngrijind vârstnicii. Această inițiativă de a proteja și sprijini persoanele în vârstă duce la ore de lucru mai lungi, mai multe sarcini acasă și o reducere a timpului liber, ceea ce împiedică nu doar timpul petrecut cu potențiali parteneri și formarea copiilor, ci și timpul liber disponibil pentru creșterea copiilor. Dar rata natalității femeilor occidentale este doar vârful aisbergului. Dacă am trăi într-o societate perfectă, care, după cum am discutat mai devreme, este atât omogenă, cât și monoculturală, o scădere a ratei natalității

ar fi totuși un motiv serios de îngrijorare, deoarece ar indica faptul că problemele serioase afectează populația și îi îndepărtează pe oameni de chemarea naturală de a procrea și de a întemeia familii. Totuși, în ciuda problemei scăderii populației, grupul ar rămâne omogen și ar fi mai predispus să-și păstreze cultura și, prin urmare, mai predispus să facă recuperarea dificilă necesară pentru a-și crește rata natalității și a se recupera.

Societățile monoculturale au suferit scăderi ale natalității în perioade de război, foamete și greutăți - însă acestea și-au revenit ulterior. Rata natalității a scăzut brusc în perioadele de război în care bărbații erau plecați de acasă luptând în străinătate și erau separați de soțiile lor. Aceste perioade erau întotdeauna urmate de un "baby boom" când conflictul se încheia, pe măsură ce bărbații se întorceau acasă și exista o dorință naturală de a avea copii și de a se repopula. Din păcate, nu trăim într-o societate perfectă - trăim într-o societate imperfectă. Țările occidentale nu mai sunt monoculturale, ci sunt multiculturale și multirasiale. Multe grupuri diferite trăiesc într-o societate mai largă și, așa cum s-a discutat în capitolele anterioare, aceste grupuri au fiecare propriile culturi, tradiții și valori morale care le fac distincte și atrag în direcții diferite și uneori opuse față de celelalte grupuri din acea societate mai largă. Anterior s-a afirmat că, dacă un grup dintr-o societate multiculturală sau multirasială mai largă ar începe să scadă și să se micșoreze în număr și să-și piardă legăturile culturale care leagă indivizii din acel grup, probabil ar fi dominat, distrus și absorbit de celelalte grupuri mai puternice din acea societate mai largă și, prin urmare, ar înceta să mai existe. Omul occidental se confruntă acum cu o rată critic de scăzută a natalității, iar noi știm că populațiile native ale țărilor occidentale sunt în declin. Totuși, se afirmă constant că țările occidentale au o populație în creștere - de fapt, populația Regatului Unit a crescut constant în ultimii cincizeci de ani, de la 50 milioane la peste 64 milioane. Merită menționat că 64 de milioane este cifra oficială care se bazează pe datele oficiale de recensământ - această cifră nu ia în calcul persoanele care trăiesc ilegal în Marea Britanie sau pe cele care nu completează corect recensământul - adevărul probabil este că populația Regatului Unit este mult mai aproape de 64 de milioane. Dacă cei nativi din Marea Britanie sunt în declin, dacă rata natalității lor scade, atunci nu poate exista decât o singură concluzie la motivul pentru care populația generală crește într-un ritm atât de mare - imigrația și creșterea rapidă și rata explozivă a natalității comunităților de imigranți care s-au stabilit în Marea Britanie. Aceasta este o rețetă pentru dezastru pentru civilizația și cultura occidentală, deoarece din cauza problemelor demografice care afectează națiunile occidentale, pare tot mai probabil ca omul occidental să devină o minoritate în propriile sale țări. Națiunile occidentale se confruntă cu o sabie demografică cu două tăișuri - o rată critic de scăzută a natalității, combinată cu o creștere explozivă a populației de imigranți, o populație de imigranți care este cultural străină și adesea caută dominația culturală și socială asupra populațiilor native. Dominația este un scop mult mai ușor de atins când cifrele și demografia sunt de partea ta - iar aceste cifre și demografia nu sunt în favoarea omului occidental. Feminismul a avut mai multe efecte largi asupra societății occidentale - a creat o prăpastie între parteneriatul natural dintre bărbat și femeie, punându-i unul împotriva celuilalt, a schimbat mentalitatea femeii și a făcut-o mai materialistă și, cel mai important, a cauzat o schimbare de la naștere și reproducere care a afectat drastic rata natalității occidentale. Dușmanii Occidentului și indivizii care promovează agenda feministă știu acest lucru și știu ce efect vor avea aceste tendințe asupra stabilității pe termen lung a societății occidentale și asupra perspectivelor de

supraviețuire ale omului occidental. Feminismul este doar unul dintre atacurile asupra conștiinței occidentale care caută să submineze familia și să reducă rata natalității occidentale, dar, probabil, este cel mai important. Materialismul și egoismul ambelor sexe au dus la o creștere uriașă a numărului de persoane care aleg să nu aibă copii sau care aleg să aibă mai puțini copii. Caracteristica definitorie a feminismului care îl diferențiază de alte atacuri la adresa bărbaților occidentali este că feminismul caută activ să rupă instinctul matern al femeii. Feminismul caută să reprime orice instinct natural și matern pe care îl poate avea o femeie, asigurându-se că cele care dețin viitorul bărbatului occidental în pântecul lor nu mai sunt dispuse să aibă copii. Indiferent de numărul bărbaților care și-ar dori un copil, este aproape irelevant dacă femeile din grup refuză să-și joace rolul și aleg în schimb să întoarcă spatele idealurilor familiei și maternității. Occidentul ajunge acum la un punct crucial în istoria sa, o rată critic de scăzută a natalității este combinată cu o comunitate mare de imigranți în creștere și agresivă din punct de vedere cultural. Dacă acest lucru continuă, omul occidental va dispărea încet cu un scâncet, nu cu un urlet, iar civilizația occidentală va rămâne limitată la cărțile de istorie. Femeia occidentală trebuie să-și recapete simțul altruismului și să-și redescopere impulsurile feminine naturale și chemările materne și să se unească cu bărbatul occidental pentru a forma legăturile de familie care au servit atât de bine Occidentul și au contribuit la punerea bazelor civilizației occidentale. Dacă nu o face, omul occidental va sta alături de dinozauri, ca o formă de viață odinioară mare, dar acum dispărută – dar asta este, desigur, exact ceea ce și-ar dori dușmanii Occidentului și cei care propagă feminismul.

MASCULINITATEA OFILITĂ ȘI BĂRBATUL FEMINIZAT

Pe măsură ce feminismul a deformat femeia occidentală, transformând-o dintr-o femeie bună, grijulie, feminină și maternă într-o persoană superficială și egoistă, care dorește să-și imite omologul masculin, bărbatul occidental a suferit propria sa transformare. Bărbatul occidental, odinioară "alfa", figura paternă puternică care împărtășea ordine și disciplină și era un far al autorității, a devenit slab și feminizat. Într-o inversare de roluri dezgustătoare și extrem de nenaturală, omul occidental și-a abandonat obiceiurile dominante, puternice și bărbătești și a devenit feminizat, slab și supus. Puternicul vânător-culegător, furnizor, protector și gardian s-a ofilit, devenind condus emoțional și instabil din cauza unui amestec de modele lamentabile, un rol slăbit în societate și o existență tot mai lipsită de scop. În noul său rol, bărbatul occidental adoptă tot ce strămoșii săi ar fi disprețuit odinioară. Devine retras față de ceilalți bărbați, se îmbracă și se prezintă într-un mod mai apropiat de cel al unei femei și ajunge din ce în ce mai incapabil să se ridice la nivelul rolului său natural de "alfa". Există multe motive pentru care bărbatul occidental a decăzut în acest mod și acestea sunt un produs direct al atacului susținut asupra supereului occidental. Dușmanii Occidentului au încercat să submineze atât unitatea familială, cât și părțile sale componente individuale – masculinul și femeile. Dușmanii Occidentului au încercat să submineze ordinea naturală a vieții inversând rolul bărbatului și al femeii, ceva ce a slăbit Occidentul. Destrămarea unității familiale este prima și cea mai evidentă cauză a emasculării bărbaților în societatea occidentală. Unitatea familială este piatra de temelie a societății occidentale, iar o unitate familială complet funcțională este compusă dintr-o mamă iubitoare și o figură paternă puternică. Atât mama, cât și tatăl au roluri importante în dezvoltarea unui copil mic și amândoi servesc ca modele pentru copil în moduri diferite.

În copilăria timpurie, ambii copii petrec aproape toată ziua de veghe cu mama lor. Această etapă timpurie a dezvoltării umane este momentul în care are loc "atașamentul", iar legătura strânsă dintre mamă și copil accelerează dezvoltarea mentală și fizică a copilului. Copiii care au o legătură mai puternică cu mama lor pe parcursul dezvoltării timpurii devin mai avansați mental. Pe măsură ce timpul trece și copilul crește, timpul petrecut cu mama se va schimba. Femeile tinere tind să petreacă mai mult timp cu mamele lor, în timp ce masculii tineri petrec de obicei mai mult timp cu tații lor. Acest lucru ajută copilul să-și dezvolte rolurile naturale de gen. Ca figură de autoritate și disciplinar în familie, tatăl avea un rol crucial în transmiterea supereului – partea învățată a psihicului – fiului său. Un tată drept și puternic devine un model important pentru fiul său și îl ajută pe tânăr să-și formeze o imagine a "sinelui ideal" pe care, pe măsură ce tânărul crește și se dezvoltă, tinde spre ea. Unitatea familială occidentală a fost atacată în mod repetat din partea feminismului, relaxării atitudinilor sociale față de căsătorie și față de familiile monoparentale, precum și prin relaxarea legilor privind divorțul. Este din ce în ce mai frecvent să vezi familii monoparentale în care o figură paternă nu este prezentă în gospodărie. Acest lucru elimină disciplinarul din casă și lasă tinerii bărbați fără o figură paternă puternică care să le servească drept principal model masculin și sursă de inspirație pentru sinele lor ideal. Tânărul bărbat petrece în mod natural tot mai mult timp cu tatăl său pe măsură ce crește, dezvoltându-și masculinitatea și învățând cum să devină bărbat. Într-o lume în care există un număr tot mai mare de familii destrămate, ceea ce duce la un

număr tot mai mare de copii care nu au contact cu tații lor, mulți tineri cresc acum fără influența tatălui lor. În esență, acest lucru îl privează pe tânărul de modelul său masculin principal. Acest lucru lasă tinerii bărbați să privească la mama lor ca pe principalul lor model în casă, lucru care îi face pe bărbat feminizat și emasculat. Deși există mame bune care fac tot posibilul să-și crească o familie singure, nu există cu adevărat niciun substitut pentru disciplina și ordinea unei figuri paterne puternice – la fel cum în copilărie nu există substitut pentru o mamă iubitoare de care un bebeluș se atașa. Așa cum privarea unui copil mic de mama sa provoacă întârziere a dezvoltării mentale și chiar depresie la un copil mic, privarea băieților tineri de o figură paternă pe măsură ce se dezvoltă poate avea efecte mentale similare. Tânărul care nu are tată în casă este din ce în ce mai probabil să-și întemeieze viziunea despre un sine ideal pe mama sa și, prin urmare, este mai predispus să adopte trăsături feminine. Deși este evident un lucru bun ca tinerele să-și bazeze sinele ideal pe mama lor, pentru un tânăr mascul acest lucru nu este ideal, deoarece îl împiedică să-și dezvolte rolul natural de gen. Deși tânărul va învăța compasiunea și empatia de la mama sa, superego-ul său nu se va dezvolta pe deplin așa cum ar trebui unui bărbat și este puțin probabil să învețe trăsături masculine și, prin urmare, mai târziu în viață, va fi puțin probabil să preia rolul de disciplinar și figură autoritară. Din păcate, problema familiei monoparentale nu există ca o problemă izolată într-o societate altfel sănătoasă și morală. Societatea a avut odată garanții – lideri comunitari și modele care puteau prelua rolul unei figuri paterne pentru tinerii proveniți din familii destrămate. Totuși, acest lucru este din ce în ce mai puțin valabil în lumea modernă. Lipsa unui tată în casă este acum agravată de lipsa unor modele masculine puternice în comunitate și de reducerea activităților masculine în aer liber pentru tinerii bărbați. Așa cum am discutat anterior, mișcarea cercetașilor, Cadeții și celelalte grupurile dominate de bărbați puternici, care au scos tinerii în natură și i-au învățat cum să fie bărbați, au fost treptat subminate și puse în rezervă. În loc să lucreze și să concureze alături de alți bărbați și să învețe de la bărbați mai în vârstă și mai puternici din comunitate, tinerii sunt tot mai mult confinați acasă, unde petrec perioade lungi în izolare jucând jocuri pe calculator, uitându-se la televizor și citind benzi desenate. Ca ființe sociale, oamenii sunt obișnuiți să lucreze în grup și să învețe din interacțiunile personale unii cu alții. Pentru tinerii bărbați, a fi afară, într-un grup, înconjurat de alți tineri, să se joace, să se certe și să concureze unii împotriva altora – precum și să lucreze împreună, să învețe unii de la alții și să formeze legături ca prieteni – sunt toate interacțiuni sociale importante. Tânărul mascul învață din această dinamică de grup, pe măsură ce diferiți masculi încearcă să fie alfa, iar fiecare tânăr își învață locul în grup. Această dezvoltare a grupului este extrem de importantă și se pierde atunci când copiii sunt ținuti în dormitor, ocupați de activități solitare. Se remarcă faptul că, în lumea conectată de astăzi, tinerii nu sunt cu adevărat singuri, deoarece sunt conectați unii la alții prin dispozitive mobile, calculatoare, console de jocuri și tablete. Totuși, această conexiune virtuală nu este același lucru cu o interacțiune umană adecvată, deoarece îi lipsesc caracteristicile importante prezente în interacțiunile față în față, cum ar fi contactul vizual și capacitatea de a citi expresiile faciale ale altei persoane. În aceste activități solitare, dinamica grupului este rar dezvoltată pe deplin, iar tinerii devin retrași de lumea reală și incapabili să interacționeze așa cum ar trebui atunci când sunt confrunțați cu interacțiuni sociale reale, față în față. De asemenea, nu se poate sublinia suficient cât de important este să fii în lumea naturală pentru tinerii bărbați. Lumea naturală este frumoasă, dar și aspră și

adesea neiertătoare. A fi afară și a participa la activități fizice îl întărește pe bărbat și îi permite să fie în contact cu latura sa naturală, învățând să facă față elementelor, mediului și provocărilor pe care acest mediu le aduce pentru el. Acest lucru contrastează direct cu mediul excesiv de răsfățat, unde tânărul răsfățat și supra-răsfățat își petrece timpul în căldură și confort, în timp ce este cufundat într-o lume fantastică de pe ecran. Când masculii tineri ies afară, răsfățul îi urmează. Orice formă de activitate fizică a fost modificată și, într-un fel, pacificată în numele sănătății și siguranței. La un moment dat, construirea leagănelor cu frânghii, urcatul în copaci și săritul în râuri era norma pentru orice băiat sănătos. Aceste activități sunt interzise de teamă de o zgârietură la genunchi sau un braț vânăt. Chiar și urmărirea de a juca conkers este acum însoțită de o pereche de ochelari de protecție! Natura puternică și extrovertită, care era obișnuită la băieții tineri, este acum descurajată activ, dar tocmai această natură a transformat băieții în bărbați puternici și respectabili. Băiatul curajos, care a fost primul care a încercat leagănul cu frânghie, era un erou printre prietenii săi, dar acum urma să fie mustrat. Mesajul pe care îl transmite acest lucru este unul de slăbiciune – un mesaj feminizat care îi privează pe tineri bărbații de impulsurile și chemările lor naturale. Băieții obișnuiau să se străduiască să devină bărbați. Era visul fiecărui băiat tânăr să fie recunoscut de cei mai mari și acceptat ca bărbat. Acest vechi ritual de trecere este prezent în aproape fiecare cultură. Când strămoșii omului occidental și-au format primele triburi pe câmpiile înghețate din nordul Europei, au format grupuri de vânătoare și au înfruntat elementele pentru a aduce hrană înapoi în locuințele lor. Când tinerii au ajuns la maturitate, au fost acceptați de bărbații mai în vârstă și consacrați, bărbații i-au învățat obiceiurile tribului. Masculii mai tineri au învățat să vâneze ca parte a unui grup, iar abilitățile lor au fost perfecționate de masculii mai în vârstă, mai experimentați. Masculii mai tineri îi admirau și îi venerau pe cei mai în vârstă, iar prima lor vânătoare cu grupul a fost un *ritual de trecere* – momentul important în care băiatul a devenit bărbat. Această transmitere a masculinității l-a ajutat pe tânărul să-și dezvolte supereul prezentându-i modele de urmat pe care le-a admirat și pe care și-a bazat sinele ideal. Tânărul mascul simțea o mândrie imensă și un sentiment de apartenență când era acceptat în grupul adulților și devenea unul dintre masculii maturi ai tribului. Acest sentiment de apartenență și acceptare i-a oferit o stimă de sine și o stimă de sine uriașă și l-a făcut să simtă că aparține la el. Acest sentiment de mândrie și stimă de sine i-a crescut legătura cu tribul și poporul său și l-a ajutat astfel să se dezvolte într-un om care dorea să-și protejeze și să-și servească propriul popor și, în cele din urmă, să devină tată și să transmită abilitățile și morala care i-au fost transmise odată. Această tendință ca fiul să-l urmeze pe tată și să treacă printr-un ritual de trecere a fost ceva ce a continuat de-a lungul istoriei până când Occidentul a trecut prin dezindustrializare. Când tinerii părăseau școala, adesea mergeau să lucreze în industria tradițională predominantă în orașul lor și, de regulă, mergeau să lucreze împreună cu tatăl lor. Aceste industrii erau puternice și masculine, care întăreau spiritul masculin și îi testau corpul – minerit, pescuit, industrie grea și producție. Erau și industrii care îi învățau pe tineri o abilitate sau o meserie, ceva de care un tânăr putea fi mândru. Tânărul avea să-și admire tatăl și să-și dorească să-i calce pe urme, iar când va părăsi școala și va merge să lucreze la locul de muncă al tatălui său, în industria care a asigurat generații întregi din familia sa, băiatul avea să devină bărbat. Tânărul ucenic era mândru că învața o meserie. Simțea că aduce o contribuție valoroasă comunității sale și că contribuie financiar familiei sale. În cele din urmă, acest lucru i-ar

permite să meargă mai departe și să-și întemeieze propria familie. Tinerii erau înconjurați de bărbați mai în vârstă care îi învățau abilitățile de care aveau nevoie pentru a reuși la locul de muncă. Acești bărbați pricepuți erau la fel ca vânătorii pricepuți care conduceau grupurile de vânătoare ce îi întâmpinau pe tinerii tribului când ajungeau la maturitate. Bărbații mai în vârstă le-au transmis abilități tinerilor și i-au ajutat să-și construiască supraeurile prin dezvoltarea sinelui ideal. La fel cum acum mii de ani tinerii au devenit adulți și au învățat generațiile viitoare cum să vâneze, pe măsură ce timpul a trecut, tinerii au devenit adulți și le-au învățat generațiile viitoare abilitățile necesare pentru a reuși în industria în care lucrau. În cele din urmă, după ce tânărul și-a făcut frunzele la muncă, a fost primit în pub-ul comunității unde s-a putut relaxa și a împărți o băutură binemeritată cu bărbații pe care îi admirase odată, dar cu care acum lucra. Nu exista niciun decalaj generațional care să despartă tatăl de fiu; Fiul dorea să fie ca tatăl său și să ducă mai departe tradițiile familiei. Această modalitate de a transmite linia familiei de la tată la fiu a fost centrală pentru supereul occidental și a legat generația actuală de trecut, creând astfel bărbați puternici și masculini. Odată cu declinul industriei și închiderea industriei occidentale, multe dintre orașele și localitățile construite în jurul acestor industrii au căzut în ruină. Odinioară, bărbații mândri fie zăceau pe ajutorul de stat și stăteau acasă bând și fumând, fie erau forțați să se "recalifice" în locuri de muncă pe care le-ar fi găsit umilitoare și umilitoare, ambele rezultate i-au făcut pe mulți bărbați să se simtă lipsiți de mândria lor. Pe măsură ce vechile industrii au decăzut, iar zonele muncitorești au devenit cartiere marginale, pub-urile locale s-au închis, iar comunitățile au rămas distruse. Tinerii nu mai mergeau să lucreze cu tații lor, să treacă printr-un ritual de trecere și să devină bărbat. A apărut o diferență uriașă între generații, unde un tată nu putea relaționa cu fiul său, iar fiul nu a devenit niciodată bărbat în ochii tatălui său. Bărbatul masculin puternic era un individ cu scop și mândrie, un bărbat care avea să fie un tată puternic și să însușească disciplină și ordine celor

Dar când a fost lipsit de acel scop și mândrie, bărbatul a devenit slab. Tinerii își priveau tații cum se consumă pe canapea, umbre ale lor de odinioară. Tinerii au adoptat apoi modele otrăvitoare în locul taților lor și al altor bărbați puternici care i-ar fi modelat la locul de muncă. Modelele masculine sărace prezentate tinerilor bărbați sunt adesea bărbați slabi, ineficienți și extrem de feminizați. După cum am discutat anterior, aceste modele slabe transmit tânărului un superego defect care caută o imagine a unui sine ideal spre care să lucreze. Modelele putred prezentate de dușmanii Occidentului evidențiază tot ce este greșit în societate. Aceste așa-numite modele subliniază urmărirea plăcerii egoiste și hedoniste, promovează noțiuni de rebeliune împotriva bătrânilor din societate și fac haz de tradiție și cultură. Modelele puse în fața tinerilor nu mai sunt războinici, exploratori, căpitani de industrie sau inventatori, ci bărbați metrosexuali, amestecați, care estompează granițele dintre bărbat și femeie. Bărbații metrosexuali care au plăci de îndreptat părul, poartă machiaj, se îmbracă în blugi skinny și petrec ore întregi în fața oglinzii pregătindu-se, nu construiesc națiuni puternice. Asta nu înseamnă că bărbații nu ar trebui să fie bine îngrijiți și bine prezentați. Bărbatul bine îmbrăcat, îngrijit și chipeș era întruchiparea bărbatului occidental. Să fii bine bărbierit, să-ți aranjezi părul și să porți un costum elegant erau ceva de admirat. Dar când bărbații încep să poarte machiaj, să poarte genți și să poarte haine mai potrivite femeilor, o linie a fost depășită și tot mai mult bărbații occidentali se află acum de partea greșită a acelei linii. Așa cum dușmanii Occidentului au pus hedoniști și

feministe în fața tinerelor femei pentru a le îndepărta de chemarea lor maternă naturală, dușmanii Occidentului au pus bărbați feminizați în fața tinerilor bărbați pentru a rupe bărbatul puternic occidental.

Am discutat de ce bărbații puternici sunt importanți pentru societatea occidentală – ei sunt tați buni, construiesc comunități puternice și transmit ordine și disciplină care permit transmiterea unui supereu puternic generației următoare. Un supereu comun puternic ajută un grup să transmită valorile și tradițiile morale din generație în generație – ceva care contribuie la coeziunea societății, deoarece un sentiment de moștenire și tradiție comună leagă comunitățile și construiește o cultură puternică. Un mascul puternic este, de asemenea, important pentru femeia naturală și sănătoasă. O femeie sănătoasă alege să se împerecheze cu masculul "cel mai puternic". Cel mai aptus bărbat nu este definit prin sensul modern al cuvântului "fit", care se referă exclusiv la atractivitatea fizică. Bărbatul cel mai în formă este cel mai bun furnizor; Este puternic și dominant și este un mascul cu care o femeie și-ar putea imagina să aibă copii. Femeia alege bărbatul cel mai apt datorită capacității sale de a avea grijă de ea și a copiilor ei și datorită capacității sale de a acționa ca protector, tutore, iubit, susținător și tată puternic. Când o femeie alege partenerul căruia i se dăruie, alege un bărbat cu care dorește să formeze o legătură durabilă și să crească copii. O femeie nu ar alege un bărbat slab, bolnav sau defect, deoarece acel bărbat ar fi puțin probabil să-i ofere tot ce are nevoie. Important este că femeia nu caută un bărbat doar pentru a-și întreține propriile nevoi, ci caută un bărbat care să aibă grijă de copiii nenăscuți. Femeia vestică știa că, în timpul iernilor aspre și a perioadelor de lipsă, era nevoie de un mascul puternic pentru a se asigura că copiii ei supraviețuiesc. Făcea parte din instinctul matern al femeii occidentale să aleagă un bărbat puternic ca modalitate de a-și proteja copiii. Femeia a analizat, de asemenea, un potențial partener masculin și a evaluat dacă caracteristicile acestuia erau ceva ce și-ar dori să vadă exprimate la copiii ei. Un bărbat sănătos și puternic ar avea probabil copii sănătoși și puternici. Această selecție în care o femeie alege cel mai puternic partener, sunt extrem de naturale și pot fi observate în tot regnul animal. Niciodată femeia naturală și sănătoasă nu alege masculul defect sau slab pentru a avea copii. Aceste fapte biologice de bază și presiunile evolutive acționează acum împotriva omului occidental. Pe măsură ce bărbatul occidental devine slab și feminizat, neprezentând o imagine a forței și masculinității – femeile occidentale sănătoase caută în altă parte un partener. Dușmanii Occidentului știu acest lucru și sunt mult prea rapizi să ofere femeii occidentale o "opțiune mai bună" decât masculul occidental. Viitorul bărbatului occidental se află în pânțele femeii occidentale, dar omul occidental nu are viitor dacă uterele femeii occidentale sunt ocupate de sămânța unui popor străin. Femeile occidentale care caută un mascul puternic și dominant caută tot mai mult către alte culturi și alte grupuri rasiale pentru a găsi acel bărbat puternic. Alte culturi care nu și-au abandonat tradițiile și modurile de viață devin un fals far de speranță pentru aceste femei occidentale pierdute care caută un mascul alfa puternic care să le întrețină și să le protejeze copiii. Desigur, acest lucru nu face decât să scadă și mai mult rata natalității occidentale și să pecetluiască soarta omului occidental. Mai mult, pe măsură ce bărbații din alte culturi văd declinul bărbaților occidentali, ei vizează tot mai mult femeile occidentale ca pe niște prădare. Acești bărbați știu că femeia occidentală nu va fi mulțumită de bărbatul occidental slab și emasculat, ci va fi atrasă de puterea unui bărbat mai dominant, care face parte dintr-o cultură sănătoasă și puternică. Așadar, în timp ce feministele întorc spatele bărbaților

occidentali dintr-o ură greșit îndreptată față de bărbați, acele femei occidentale care încă sunt în sintonizare cu instinctul lor natural de a găsi cel mai potrivit bărbat își întorc spatele bărbatului occidental și aleg să îmbrățișeze culturi străine pentru a-și găsi un partener.

Cu lipsa unui tată puternic, lipsa modelelor masculine puternice în comunitate și tendința de a se ascunde în casă și de a evita interacțiunile sociale cu alți tineri, tinerii bărbați occidentali au devenit slabi. În loc să stea afară, într-un mediu natural și sănătos, învățând regulile vieții și formând legături atât cu natura, cât și cu semenii lor, băieții tot mai tineri se ascund în dormitoare, jucând fantezii într-un mediu protejat și prea igienizat. Feminizarea bărbatului occidental începe acum de la o vârstă fragedă, iar distrugerea angajărilor cu scop și împlinire și a ritualurilor tradiționale de trecere a făcut ca băiatul să devină rar bărbat. Modelele slabe și o mass-media hotărâtă să promoveze imaginea masculină metrosexuală consolidează și mai mult acest proces de feminizare, oferind o viziune distorsionată a unui sine ideal tinerilor bărbați care îmbrățișează tot mai mult activități tradițional feminine și aleg să se prezinte și să se îmbrace într-un mod tot mai feminin. Motivele pentru feminizarea bărbatului sunt mult prea clare. Un bărbat feminizat nu va deveni niciodată un disciplinar puternic sau o figură autoritară și prezintă o imagine slăbită a Occidentului bărbaților din alte culturi. Femeile occidentale care încă își păstrează instinctele naturale se îndepărtează de acești bărbați occidentali slabi. În schimb, caută alinare în brațele bărbaților puternici din alte culturi mai dominante, accelerând și mai mult scăderea ratei natalității occidentale. Dușmanii Occidentului se tem de bărbatul puternic occidental; de aceea sunt hotărâți să atace structurile și modurile de viață care fac bărbatul occidental puternic. Bărbatul occidental feminizat nu este același bărbat care a creat civilizația occidentală. Bărbații puternici creează civilizații, iar pentru a le apăra este nevoie de bărbați puternici.

DISTRUGEREA RELAȚIILOR IUBITOARE

Cele două cele mai naturale instincte pe care le posedă orice creatură sunt voința de a supraviețui și dorința de a se reproduce. Oamenii întreabă adesea; "Care este sensul vieții?" În esență, sensul vieții este însăși viața, iar acest adevăr se exprimă în voința individului de a supraviețui și de a procrea. În termeni simpli, un organism de succes încearcă să-și prelungească propria viață cât mai mult posibil și, în această perioadă, încearcă să se reproducă și să se asigure că urmașii săi supraviețuiesc până la maturitate. De-a lungul istoriei acestei planete, cei mai puternici, cei mai bine adaptați să supraviețuiască și cei cu un avantaj natural față de ceilalți au trăit mai mult. Cu cât un organism trăiește mai mult, cu atât va avea mai multe șanse să se reproducă și să-și transmită genele generației următoare, asigurându-se că, în cele din urmă, organismul trăiește mai departe după moarte prin generațiile viitoare ale urmașilor săi. Acest lucru a dus la selecția naturală și la îmbunătățirea lentă a fondului genetic în timp. Indivizii mai slabi din orice grup mureau mai ușor și la o vârstă mai fragedă, astfel încât erau mai puțin predispuși să transmită codul genetic și slăbiciunile din acesta. Cei puternici supraviețuiau mai mult timp și aveau mai multe șanse să transmită materialul genetic. Astfel, în timp, trăsăturile și caracteristicile slabe erau probabil să fie eliminate dintr-un grup, iar trăsăturile și caracteristicile puternice devin mai frecvente în cadrul grupului, iar în timp aceste trăsături se vor îmbunătăți și vor deveni progresiv mai puternice. De-a lungul a zeci de mii de ani, acest proces lent și anevoios a dus la multe schimbări și îmbunătățiri incrementale, iar omul occidental s-a schimbat și s-a dezvoltat până a devenit ceea ce este astăzi. Două dintre cele mai unice trăsături ale omului occidental sunt capacitatea sa de a raționa și spiritul său inventiv. Aceste trăsături sunt cu siguranță o consecință a vieții în condiții atât de dure în timpul dezvoltării timpurii a omului occidental în Europa de Nord. Dacă omul occidental timpuriu nu ar fi fost harnic, tenace și inventiv, ar fi pierit în iernile aspre, deoarece fie ar fi înghețat, fie ar fi rămas fără hrană și ar fi murit de foame. Aceasta a însemnat că doar cei mai buni au reușit să supraviețuiască și și-au transmis genetica, ceea ce la rândul său a îmbunătățit fondul genetic – acesta a fost chiar începutul civilizației occidentale. Aceeași latură inventivă și creativă a dus lumii electricitate, motorul cu ardere, mari opere arhitecturale, precum și capodopere artistice și culturale. Pentru ca toate acestea să se întâmple, sexul era necesar. Sexul este un impuls natural guvernat de id. Astfel, sexul este ceva de la care căutăm satisfacție animalică imediată. Faptul că sexul se simte bine și este atât de plăcut este, desigur, un avantaj evolutiv. Supraviețuirea oricărui organism depinde de capacitatea sa de a se reproduce, iar dacă actul de copulație ar fi dureros, dezgustător sau nedorit, aceasta ar fi o problemă evolutivă majoră, deoarece organismul în cauză ar avea șanse mai mici să se reproducă. Faptul că sexul este plăcut este un avantaj evolutiv, deoarece ne face să ne dorim să-l facem; Ne tentează să ne împărtășim genetica și să creăm următoarea generație – asigurându-ne astfel supraviețuirea continuă. Omul occidental timpuriu a învățat curând să nu fie condus doar de dorința sexuală. Deoarece dorința sexuală este un produs al id-ului, trebuie restricționată și controlată de un superego dezvoltat. Acest superego și controlul mental asupra impulsurilor sexuale au început să se dezvolte încă din primele zile ale dezvoltării bărbatului occidental. Am discutat deja presiunile asupra omului occidental timpuriu care au contribuit la crearea începuturilor familiei nucleare. Omul occidental avea dorința de satisfacție sexuală, dar din

cauza iernilor aspre și a condițiilor dificile din ținuturile nordice ale omului occidental, un bărbat care își părăsea partenerul era puțin probabil să-și vadă urmașii supraviețuind. Masculul occidental trebuia să fie alături de partenera sa feminină și trebuiau să lucreze împreună pentru a-și proteja și îngriji copiii și a le asigura supraviețuirea. Cei care au cedat impulsurilor lor primitive și au urmărit sexul cu mulți parteneri diferiți, alegând să-și abandoneze copiii, a văzut rapid cum liniile lor de sânge s-au stins. Cei care au rămas cu un singur partener și și-au controlat impulsurile, limitându-se la activități sexuale cu acel partener, și-au văzut copiii supraviețuind deoarece erau acolo pentru a-i proteja și îngriji ca parte a unei familii cu doi părinți. Acesta a fost începutul tendinței către monogamie și parteneriate de viață de durată. În acest punct ne ajută să ne amintim că ființele umane, deși fac parte din regnul animal, sunt mult mai dezvoltate mental decât alte creaturi. Astfel, legăturile pe care le formăm cu partenerii noștri de viață se bazează pe mai mult decât simplă atracție, chimie sexuală și dorința de a procrea. Oamenii au dezvoltat o emoție puternică care a servit la legarea a două persoane una de cealaltă pe viață – acea emoție este iubirea. Dragostea este emoția mai profundă care determină un om să se dedice complet și exclusiv unui singur partener. Dragostea ne leagă de partenerul nostru pe viață și ne oferă impulsuri puternice de a prețui și proteja partenerul cu orice preț. Dragostea este o parte crucială a supereului și face parte din conștiința noastră; Este ceva care ne permite să ne apropiem de ceilalți la un nivel mai înalt și, cel mai important, anulează ID-ul – renunțăm la plăcerile sexuale cu ceilalți pentru a proteja sentimentele persoanei pe care le iubim. Faptul că alegem să rămânem loiali unei singure persoane arată reținere și conștiință, ceea ce indică un supraego dezvoltat. Dragostea este emoția care pune o persoană deasupra tuturor celorlalte în ochii partenerului său. Este emoția care împiedică o persoană să se rătăcească și să plece pur și simplu să continue interminabile relații sexuale cu parteneri aleatori. Esențial, iubirea transformă sexul dintr-un act animalic bazat doar pe satisfacție de sine și plăcere într-un act de iubire care satisface spiritul la fel de mult cum satisface corpul. Dragostea duce sexul la un nivel superior și astfel promovează monogamia și relațiile umane durabile. Dragostea construiește familia nucleară și este astfel responsabilă pentru contribuția la construirea civilizației occidentale.

Pe măsură ce societatea occidentală s-a dezvoltat, iubirea a fost consacrată și ratificată în actul căsătoriei. Acest lucru este evidențiat de jurămintele moderne de căsătorie; „să ai și să ții de astăzi înainte, la bine și la rău, la bogăție și săracă, la boală și la sănătate, să iubești și să prețuiești; De azi înainte până când moartea ne va despărți”. Cuvintele "iubire", "prețuiește" și "până când moartea ne va despărți" stau la baza fiecărei căsnicii. Ele nu sunt o construcție socială sau religioasă, ci reflectă o dorință naturală pe care religiile au încercat să o consacre în lege pentru binele societății. Acesta este un alt exemplu al modului în care religia și statul au adoptat legi privind chemările naturale occidentale și au încercat să întărească și să ratifice structurile pe care omul occidental le-a dezvoltat pentru a întări societatea occidentală. Într-un sens foarte real, căsătoria este ratificarea chemării naturii – o familie cu doi părinți legată de dragoste pentru viață. Căsătoria făcea social inacceptabil să te îndepărtezi de partener. Căsătoria a consacrat cuplul iubitor, iar însăși ideea de a fi legat spiritual de un singur partener pe viață a devenit parte a supraeului occidental. Conștiința colectivă a omului occidental și, prin urmare, societatea în ansamblu privea cu dezaprobare pe cei care cedau dorințelor lor carnale și îi admirau și îi laudau pe cei care prosperau ca cupluri monogame și sănătoase. Cei care au

ales să încalce codul căsătoriei, cei care au ales o viață de promiscuitate și s-au lăsat pradă id-ului, au fost disprețuiți de societate. Bărbații și femeile care aveau mulți parteneri sexuali erau priviți de sus și considerați murdari; ca urmare, au fost respinși de societate. Dar nu doar societatea îi pedepsea pe cei sexual promiscui – și natura o făcea. Cei care aveau mulți parteneri și aveau o relație sexuală erau mai predispuși să contracteze boli cu transmitere sexuală, ceea ce le reducea capacitatea de reproducere și chiar le scurta durata de viață. Atât societatea, cât și lumea naturală au exercitat presiune asupra omului occidental pentru a promova un sistem monogam.

Stilul de viață cei care nu reușeau să ducă o viață monogamă erau pedepsiți fie de conștiința colectivă, fie de însăși natura. Imaginează-ți efectul pe care l-ar avea asupra societății occidentale dacă relațiile monogame naturale și iubitoare ar fi subminate. Imaginează-ți dacă sexul ar deveni doar o dorință carnală și ar fi separat de dragoste și emoție. Imaginează-ți dacă totul în societatea occidentală ar fi sexualizat pentru a tenta indivizii să cedeze în fața id-ului lor, în timp ce în același timp supraeul ar fi subminat într-un efort de a crea o societate în care sexul sălbatic și promiscuu să fie norma acceptabilă. Acest lucru ar submina căsătoria, coeziunea socială și, cel mai important, relațiile monogame durabile și inima societății occidentale – familia nucleară. Dar nu trebuie să-ți imaginezi acest scenariu – dușmanii Occidentului fac exact asta. Prin sexualizarea constantă a literalmente tot ceea ce vedem și cu care interacționăm și prin promovarea neîncetată a pornografiei, nudității și a materialelor încărcate sexual, dușmanii Occidentului au subminat dragostea și relația iubitoare, încercând să reducă omul occidental la o simplă bestie sexuală care tânjește să împlinească dorințele animalice ale id-ului. Centrală în acest atac asupra societății și una dintre cele mai mari influențe negative atât asupra societății, cât și asupra individului, este pornografia. Pornografia este una dintre cele mai distructive influențe asupra supereului occidental. Pornografia este pur și simplu sex de dragul sexului, dorințe pure carnale satisfăcute într-un mod lipsit de suflet și adesea dezonorant și degradant. Pornografia nu are conștiință pentru monogamie; Este prin natura sa promiscuă, iar cu cât sunt mai mulți parteneri, și adesea cu cât sunt mai multe persoane implicate în actul sexual, cu atât mai bine. Pornografia alimentează id-ul și subminează supraeul; ca atare, este extrem de adictivă. Actele sexuale realizate în filmele pornografice nu sunt acte sexuale naturale și pline de iubire între parteneri monogami – ci sunt adesea brutale și nenaturale. Femeia angajată în industria pornografiei este de cele mai multe ori extrem de frumoasă, dar actele la care participă sunt extrem de degradante, umilitoare și, în multe cazuri, nenaturale. Pornografia nu este doar un atac asupra supereului și a fundamentului relației iubitoare, ci este o modalitate prin care dușmanii Occidentului se pot bucura de degradarea, objectificarea și umilirea femeilor frumoase occidentale. Primul lucru care se observă despre pornografie este numărul de parteneri sexuali pe care îi are fiecare individ. Actele sexuale prezentate în pornografie nu sunt între parteneri monogami, ci atât bărbații, cât și femeile au zeci, dacă nu sute, de parteneri sexuali de-a lungul "carierii" lor. Această varietate sexuală este apoi considerată dorită de cei care urmăresc pornografie. Ideea că este de dorit să ai un partener sexual care satisface toate nevoile iubitelui său este abandonată în favoarea ideii că satisfacția vine de la mulți parteneri diferiți, care îndeplinesc fiecare o nevoie diferită și îndeplinesc un rol sexual diferit. Următoarea influență extrem de dăunătoare asociată pornografiei vine din modul în care bărbații și femeile fac sex în fața camerei. Sexul a evoluat să fie un act de iubire, nu un

act de violență sau degradare. Totuși, în pornografie, sexul este de cele mai multe ori degradant și violent. Femeile sunt târâte, sodomizate și degradate într-un mod care nu o face să se simtă iubită, ci o face să se simtă folosită și fără valoare. Adesea, mai mult de două persoane sunt implicate în aceste acte – ceea ce face ca aceste acte sexuale să fie exact opusul unei îmbrățișări pline de iubire. Efectul este ca bărbații să vadă femeile nu ca parteneri iubitori, iar sexul nu ca un act de iubire, ci să vadă femeile ca obiecte de degradat și umilit, iar sexul să fie violent și degradat. De asemenea, nu există nicio îndoială că dușmanii Occidentului care împing această mizerie găsesc o satisfacție bolnavă văzând femei frumoase occidentale degradate și umilite în acte sexuale violente în care sunt tratate ca bucăți de carne. Femeile care joacă în aceste filme sunt ne iubite, neapreciate și, în cele din urmă, sunt prezentate ca nimic altceva decât obiecte sexuale fără suflet. În cele din urmă, sexul doar de dragul sexului nu este împlinitor. Bărbatul occidental a evoluat pentru a fi mulțumit de sex natural și iubitor, în care există o legătură mai puternică între cei implicați decât simpla atracție fizică. Pornografia elimină acea componentă naturală a experienței sexuale și, prin urmare, nu este cu adevărat împlinitoare. Pornografia devine ca un drog; Este adictivă, iar "euforia" durează puțin, dar nu duce niciodată la o împlinire de durată, așa că trebuie să fie savurată tot mai des, iar natura materialului vizionat devine tot mai extremă pe măsură ce privitorul caută experiențe noi. Pe măsură ce un dependent de droguri se obișnuiește cu un drog, dozele mai mici și mai puțin puternice au un efect mai mic în timp, determinând dependentul să caute doze mai mari sau stimulente mai puternice. Același lucru se întâmplă cu dependentul de pornografie – în timp, imaginile și scenele mai blânde și mai reținute au mai puțin efect, iar dependentul caută materiale care să împingă și mai departe limitele degenerării. Această expunere excesivă la materiale sexuale alimentează perversiunile, iar fetișurile bolnave apar și mai mult, deformând și mai mult mintea celor care se dedică la astfel de materiale. Dar problema este că toată lumea se lasă pradă acestei practici, fie că vrea sau nu, deoarece omul occidental este acum înconjurat de pornografie și materiale sexual explicite. Pornografia nu mai este limitată la magazinele murdare de pe străzi lăturalnice și stațiile de camioane; din păcate, pornografia face acum parte din mainstream. "Starurile porno" sunt acum văzute ca celebri și prezentate ca modele de urmat distorsionate, iar ceea ce odinioară ar fi fost considerat material sexual explicit este acum difuzat la televiziunea de prime time. Toate acestea alimentează id-ul și cresc dorința bărbaților occidentali pentru sex și eliberare sexuală. Conștiința colectivă și superego-ul omului occidental sunt și mai afectate pe măsură ce cei din societatea occidentală caută să-și îndeplinească dorințele carnale de cât mai multe ori posibil, cu cât mai mulți parteneri posibil, în loc să formeze legături de dragoste cu un singur partener. Cea mai mare victimă a acestei tendințe de a sexualiza societatea occidentală este familia nucleară; din nou, piatra de temelie a civilizației occidentale este sub atac. Dar unde sunt feministele, vă întrebați? Feministele ar trebui cu siguranță să fie revoltate din cauza pornografiei și să facă marșuri împotriva celor care o produc! Pornografia este degradantă sexual și obiectifică femeile, prezentându-le ca pe niște bucăți de carne care sunt acolo doar pentru a satisface dorințele sexuale masculine. Totuși, feministele sunt suspect de tăcute. Aceleași feministe care atacă și pichează concursurile de frumusețe nu sunt de găsit nicăieri când vine vorba de a se opune pornografiei. Totuși, concursurile de frumusețe nu sunt sexuale. Concursurile de frumusețe urmăresc să promoveze frumusețea occidentală ca un ideal; ele fac parte din zeificarea femeii

occidentale. Concursurile de frumusețe pun în valoare idealul natural și înalt al unei femei frumoase și feminine ca model de urmat și sine ideal pentru tinerele fete. Feminismul urăște feminitatea și frumusețea, deoarece acestea sunt virtuți feminine, virtuți pe care feminista încearcă să le înlocuiască pe măsură ce împinge ca femeia să devină tot mai masculină. Așadar, în timp ce feminista atacă concursul de frumusețe și disprețuiește nobila practică de a susține frumusețea naturală și de a venera adevărata feminitate, feminista rămâne tăcută în privința practicilor degradante și a violenței sexuale din industria pornografică. Acest lucru se datorează foarte simplu faptului că atât feminismul, cât și pornografia sunt arme folosite pentru a distruge Occidentul și a ataca familia nucleară occidentală. Cei din spatele feminismului și pornografiei sunt una și aceeași persoană. Nivelul de sexualizare din societate și disponibilitatea materialelor și pornografiei explicite sexual este înfricoșătoare – este un semn clar al *decăderii morale totale* a societății occidentale. Imaginile sexualizate, temele sexuale și un simț tot mai sexualizat al ținutei trezesc și trezesc impulsurile animalice ale id-ului. Societatea extrem de sexualizată ar fi suficient de rea dacă ar fi doar adulți expuși acesteia. Adulții cu superego-uri sănătoase și dezvoltate ar putea rezista mare parte din bombardamentului de materiale sexualizate, deoarece valorile morale pe care le aveau le-ar ține id-ul sub control. Totuși, sexualizarea societății se extinde la tineri și chiar la copii. Tot mai mulți copii sunt expuși la teme sexualizate, modele sexualizate, acte sexuale prezentate la televizor și film și chiar pornografie hardcore, care acum este ușor accesibilă și accesibilă oricui are cele mai elementare abilități tehnologice. Aceasta duce la distrugerea inocenței copilului și la sexualizarea acestora. Acest lucru are un efect extrem de dăunător asupra superego-ului în dezvoltare și transmite valorile morale distorsionate ale sexului promiscuu și nenatural ca fiind sănătos, normal și dorit. Luați doar următoarele versuri ca exemplu al materialului încărcat sexual la care copiii sunt expuși – acestea provine de la piesa care a ajuns pe primul loc a Rihannei – un idol pentru milioane de fete tinere și un megastar global care a vândut peste () de milioane de albume și single-uri. Piesa ei 'S&M' a fost un mega hit global și a avut o diferență radiofonică uriașă și o expunere masivă la televiziune. Versurile sunt următoarele:

Pentru că poate sunt rău Dar sunt perfect bun la asta Sex în aer Nu-mi pasă de mirosul lui Bety și Rocky Îmi pot rupe oasele Iar lanțurile și biciurile Mă excită Rihanna este un model pentru fetele tinere și "S&M" este un cântec pe care milioane dintre aceste fete impresionabile și adesea preadolescente îl ascultă și îl cântă împreună.

Piesa este extrem de sexualizată, iar temele sale sunt bondage, sex și sadomasochism, totuși este o piesă pop adresată tinerilor. Sexualizarea copiilor îi învață pe băieții mici că femeile sunt bucăți de carne ce trebuie obiectificate și că a avea cât mai mulți parteneri este o preocupare nobilă și sănătoasă – îi forțează pe bărbatul să creadă că femeile nu trebuie iubite și prețuite, ci există pur și simplu ca obiecte sexuale. Sexualizarea fetelor tinere le învață că ar trebui să se prezinte într-un mod sexualizat pentru plăcerea tinerilor și că atenția sexuală la nivel animal ar trebui să fie dorită și căutată. Aceasta conduce la un set complet distorsionat de valori morale care, atunci când sunt prezentate copiilor, dăunează formării supereului lor. Fără un superego bine dezvoltat, tinerii rămân nevoiți să răspundă chemării id-ului lor, ceea ce îi conduce să urmeze o cale a plăcerii egoiste și distructive. Ceea ce face acest lucru și mai dăunător este că impulsul de a sexualiza copiii nu are loc într-o societate în care există modele sănătoase, figuri parentale

și măsuri de protecție care să îi îndrume pe copii pe drumul cel bun. Fetele tinere se îmbracă acum ca niște stripteuze, iar băieții tineri fantazează despre sex la o vârstă tot mai fragedă. A devenit normal ca relațiile sexuale să înceapă de la o vârstă din ce în ce mai fragedă, când cei care participă la ele nu sunt suficient de dezvoltați mental pentru a înțelege cu adevărat consecințele acțiunilor lor sau pentru a face față acestor consecințe dacă acestea ar apărea. Civilizația occidentală s-a construit pe o familie sănătoasă cu doi părinți, unde adulți puternici și maturi creșteau copiii și le transmiteau un supraego sănătos acestor copii. Totuși, când copiii încă învață, se dezvoltă și li se transmite supraeul, nu sunt pregătiți să aibă propriii lor copii. Pentru ca copiii să devină părinți și să încerce să-și crească propriii copii, atunci când ei înșiși nu sunt pe deplin dezvoltați mental, este o rețetă pentru dezastru. Un copil nu este potrivit să supravegheze dezvoltarea mentală și socială a altei ființe umane, iar faptul că copiii sunt puși în poziții de responsabilitate parentală reprezintă un alt semn al unei societăți în decădere. Copiii nedezvoltați mintal caută acum relații sexuale nenaturale alimentate de expunerea la pornografie și imagini sexualizate prezentate de mass-media. Acești tineri tânjesc după întâlniri sexuale distorsionate, nenaturale și adesea degradante, care au loc fără dragoste sau valoare emoțională. Acești copii nu țin cont de consecințele acțiunilor lor și nu sunt capabili să facă față acestor consecințe dacă acestea apar. Sexualizarea tinerilor occidentali este unul dintre cele mai groțesti și dăunătoare atacuri la adresa omului occidental și a civilizației occidentale. Relațiile sexuale sănătoase erau odată limitate la dormitor și aveau loc între doi adulți consimțitori și iubitori care și-au făcut angajamentul de a fi împreună. Sexul a fost acum dezlănțuit într-un mod nemaivăzut înainte și nu mai este supus niciunei limite sociale – este o luptă fără restricții, orice este permis, care afectează fiecare aspect al vieții noastre cotidiene, pe măsură ce societatea occidentală a devenit hiper-sexualizată. Relațiile sexuale sănătoase, iubitoare și naturale care au evoluat și s-au dezvoltat în societatea occidentală sunt acum lăsate deoparte și înlocuite de sex nenatural care urmărește doar să mulțumească corpul, fără nicio grijă pentru inimă, minte sau suflet. Supereul care a conferit valoarea morală că sexul ar trebui să fie între două persoane aflate într-o relație iubitoare și stabilă a fost subminat, iar id-ul domnește acum la modul suprem, pe măsură ce oamenii caută tot mai multă satisfacție sexuală cu cât mai mulți parteneri posibil. Acest lucru nu doar subminează familia și pune în pericol tăria morală a generației următoare, ci subminează și sănătatea noastră sexuală și mentală, pe măsură ce căutăm acte din ce în ce mai depravate pentru a împlini un id care nu este niciodată cu adevărat satisfăcut.

Totuși, cea mai mare victimă a acestei "revoluții sexuale" sunt tinerii. Nu doar că tinerii suferă pe măsură ce rata divorțurilor crește și tot mai multe familii monoparentale sunt create prin întâlniri sexuale sălbătice între indivizi care rareori se gândesc la consecințele acțiunilor lor, dar tinerii suferă și pe măsură ce mințile lor sunt deformate din cauza expunerii la conținut extrem de sexualizat din mass-media, a disponibilității tot mai mari a pornografiei și a altor influențe impuse de dușmanii Occidentului asupra societății occidentale. Distrugerea relației sexuale iubitoare și sănătoase subminează însăși nucleul societății occidentale. Oamenii sunt o formă superioară de ființă, iar sexul a evoluat de la un act sexual animalic la o întâlnire spirituală și iubitoare a doi indivizi compatibili. Odată ce dragostea este scoasă din ecuația sexuală, suntem reduși înapoi la nivelul animalelor – și ce și-ar putea dori dușmanii Occidentului decât să vadă omul occidental redus la nivelul vitelor degradate?

PIERDEREA MINȚII OCCIDENTALE

Dușmanii Occidentului au încercat să submineze civilizația occidentală atacând însăși temeliile acesteia. Aceiași indivizi vicleni au lucrat și pentru a submina structurile și garanțiile ridicate pentru a proteja și întări societatea occidentală. Scopul acestui plan malefic este să distrugă supraeul occidental – conștiința mentală comună foarte dezvoltată a omului occidental. Prin ruperea supereului occidental, dușmanii Occidentului caută să șteargă cultura occidentală și tradițiile și valorile morale transmise din generație în generație în societatea occidentală. Odată ce cultura care leagă omul occidental ca grup și permite celor din societatea occidentală să relaționeze unii cu alții va fi moartă, civilizația occidentală nu va urma mult timp și omul occidental va fi expus extincției. Omul occidental riscă să-și piardă *mințile, trupul, sufletul și inima* sa odinioară puternică din Vest. Fiecare dintre aceste patru componente este o parte importantă a ceea ce a făcut omul occidental titanul de neînvins care a fost odată. Pentru a rupe cele patru componente care făceau omul occidental un astfel de titan, dușmanii Occidentului au trebuit să găsească o modalitate de a răsuși mintea omului occidental pentru a face omul occidental susceptibil la idei care altfel ar părea nebunești. A convinge un popor să-și abandoneze partenerii și familiile, să convingă un popor să-și abandoneze comunitățile și cultura și să convingă femeile să se răzvrătească împotriva omologilor lor bărbați ar submina orice societate. În cele din urmă, aceste atacuri asupra Occidentului sunt o încercare de a distruge superego-ul occidental, dar un astfel de grup de atacuri concertate trebuia planificat și executat cu grijă. Crucial, aceste atacuri trebuiau să înceapă undeva – dar unde? Atacul asupra societății occidentale a început cu *atacul asupra minții occidentale*. Primul loc logic de lovit este psihicul, deoarece odată ce mintea este redusă în capacitatea sa de a raționa și tăria mentală întărită a unui popor se transformă în jeleu, acei oameni pot fi convinși de orice. A înrobi oameni și a-i manipula prin forță, ținându-i în lanțuri, este dificil și necesită cantități uriașe de forță de muncă și resurse. A înrobi omul occidental prin subjugarea fizică a lui și a-l pune în lanțuri ar fi de neconceput. Omul occidental nu ar fi putut fi înblânzit sau învins de nicio altă rasă sau cultură de pe planetă în sens convențional și fizic. Dar imaginează-ți o situație în care mintea omului occidental s-a decompus treptat în timp, iar lanțurile puse pe el nu erau fizice, ci mentale – în care cușca care îl ținea nu era făcută din fier sau oțel, ci o formă invizibilă și intangibilă de robie mentală care îi controla mintea. Ce formă de sclavie ar putea fi mai ideală decât una care nu necesită lanțuri, gărzi și supraveghere constantă, ci sclavul este ținut în loc de propria sa stare mentală supusă? Dar ceea ce ar face această farsă vicleană și mai impresionantă ar fi dacă sclavul nici măcar nu și-ar da seama că este sclav și, în schimb, s-ar fi considerat liber. Pentru un om să creadă că este liber când, de fapt, era sclav ar fi cel mai mare truc făcut vreodată, cea mai puternică cușcă care poate fi pusă în jurul unui om este iluzia că este cu adevărat liber – pentru că atunci când un om crede că este liber, nu ar căuta niciodată să scape din cușcă sau să se răzvrătească împotriva captorului său. Mai mult, odată ce mintea este înrobă și are o capacitate redusă de rațiune, gândurile, ideile și noțiunile pot fi ușor implantate în minte, indiferent de meritele lor. Odată ce mintea a fost pierdută, celelalte părți componente ale omului occidental – trupul, sufletul și inima – puteau fi atacate cu ușurință prin simpla implantare a unor gânduri negative

suplimentare în mintea înrobătită și impresionabilă. Omul occidental nu și-a pierdut mințile peste noapte; nu a fost supus în zile, săptămâni sau chiar ani. A durat decenii de manipulare atentă și spălare pe creier ca să fie supus la gradul în care este astăzi. La început, mintea omului occidental nu a fost bombardată cu materiale dăunătoare – la început, omul occidental a fost hrănit cu otravă mentală, iar în timp acele picături au devenit un flux, iar în mai mult timp acel flux a devenit un torent. Otrava introdusă omului occidental a fost un mesaj extrem de toxic despre valori morale false, transmise de mass-media. De-a lungul decadelor, dușmanii Occidentului, care controlează mass-media, au manipulat tot ce a văzut, citit și auzit omul occidental. Procesul de spălare pe creier a fost lent, dar a fost uluitor de eficient. Spălarea pe creier prin care a trecut omul occidental nu a fost administrată într-un mod evident. Oamenii nu erau scoși din case noaptea și forțați în gulaguri, unde erau supuși torturii psihice împotriva voinței lor. Omul occidental nu era legat de pereți sau legat de mese ținând de durere în timp ce răpitorii săi îi băgau idei noi în minte. Un om occidental a fost spălat pe creier în confortul propriei case, de fapt a ales să pornească dispozitivul care a transmis acea spălare pe creier și s-a adunat de bunăvoie în jurul lui împreună cu soția și familia sa. Omul occidental nu a fost constrâns; nu a fost hărțuit sau bătut, iar el a mers de bunăvoie la *cursurile de reeducare*. Mass-media este ferm în mâinile dușmanilor Occidentului. Industria filmului, industria muzicală, mass-media de radiodifuziune și presa sunt toate sub controlul celor care doresc să vadă Vestul căzând. Aceste diferite ramuri ale mass-mediei folosesc canalele lor pentru a otrăvi mințile populației occidentale și pentru a produce constant un torent de materiale dăunătoare menite să otrăvească mintea occidentală. Acesta nu este un fenomen nou; nu a fost ceva ce s-a întâmplat în ultimii cinci sau zece ani, ci este un atac de lungă durată și dezvoltat, care are loc de decenii. Mai mult, acest atac s-a accelerat pe măsură ce puterea mass-mediei a crescut datorită progreselor tehnologice și naturii tot mai conectate a lumii.

Cele mai timpurii filme de succes produse de mințile viclene de la Hollywood promovau o agendă distructivă. Mai întâi, să ne întoarcem în timp și să examinăm un film timpuriu (1955) care a întors atenția omului occidental și a introdus un model rebel în mintea tinerilor occidentali, cu intenția expresă de a cultiva o diviziune între tată și fiu și de a crea o diferență generațională. Acest film a fost "Rebel fără cauză". Filmul a portretizat un adolescent tulburat care nu putea relaționa cu tatăl și mama sa și nu dorea să calce pe urmele lor – în schimb, a ales să se răzvrătească împotriva societății, a figurilor de autoritate ale societății și a modului de viață stabilit. Dar, crucial, rebelul era unul fără cauză; Rebelul nu a luptat din motive nobile sau demne, a fost pur și simplu o rebeliune de dragul ei. Rebelul nu lupta împotriva tiraniei sau a unui stăpân opresiv și crud, ci împotriva unei viziuni drepte, corecte și decente asupra societății. Acțiunea filmului era plasată într-o epocă în care o comunitate puternică și unită, o familie stabilă cu doi părinți și o societate care funcționa bine erau încă mai mult sau mai puțin norma. Rebel Without a Cause a contrazis toate aceste piloni occidentali sănătoși de forță prin portretizarea personajului principal (rebelul titular), Jim Stark, fiind un bețiv minor care era lipsit de respect față de figurile de autoritate și față de părinții săi. Jim Stark fuma țigări, concura cu mașini, se bătea cu cuțitele și ieșea furios din casa părinților săi ori de câte ori voia. Un astfel de comportament era nemaiauzit la acea vreme, mai ales în mediul de clasă mijlocie în care se desfășura filmul. Jim Stark nu era adolescentul tipic; el era o figură fantastică visată în

mințile unor bărbați vicleni care doreau să creeze diviziune în societatea occidentală. Toate trăsăturile pe care le afișa Jim Stark contraziceau toate idealurile stabilite ale vremii, arătând practic exact cum nu ar trebui să se comporte un adolescent. Adolescenții de atunci nu se comportau așa cum se comporta Jim Stark, iar personajul nu era o portretizare a unui adolescent ideal sau normal. Deci, de ce să faci un film arătând cum să nu acționezi, cum să nu te porți și portretizând un model negativ pentru milioane? Filmul a devenit o senzație, iar personajul principal, Jim Stark, a devenit un model pentru milioane de tineri influențabili care doreau să-i calce pe urme. Acesta este doar un exemplu timpuriu despre cum mass-media influențează tinerii și creează tensiuni în societate, alimentând diviziuni care anterior nu existau. Așa cum am discutat deja pe larg, societatea occidentală acordă o mare importanță rolului unității familiale și tatălui ca fiind un disciplinar puternic și un model de urmat. Dar încă din 1955 otrava era turnată de Hollywood, iar unitatea familială era subminată prin întoarcerea copiilor împotriva părinților și crearea unui decalaj între generații. Diferența generațională a fost menită să asigure că diferitele generații ale societății occidentale nu vor relaționa între ele. Diferența generațională nu este favorabilă unei societăți bine conduse. O societate coerentă transmite morala, valorile și tradițiile sale din generație în generație – așa că a crea un decalaj între aceste generații pune în pericol transmiterea acelei informații vitale. Diferența generațională a pus în pericol continuarea culturii occidentale și a afectat superego-ul occidental transmis de-a lungul a nenumărate secole. Avansăm cu patruzeci de ani și aceste filme dăunătoare încă se făceau. Era anul 1995 și a fost lansat filmul Kids. Kids este încă un film despre rebeliunea tinerilor. Filmul se concentra pe un grup de adolescenți conduși de doi prieteni, Telly și Casper. Grupul are vârsta de doisprezece ani și peste și este activ sexual, furt din magazine, abuzează de droguri și merg până la a bate un bărbat până la moarte într-un parc. Deși Kids a fost lansat la patruzeci de ani după ce Jim Stark a stârnit vâlvă în cinematografe, mesajul transmis de Kids este surprinzător de similar cu cel transmis de Rebel fără cauză - rebeliunea tineretului. Marea diferență dintre cele două filme nu este mesajul lor principal, dar în tonul și natura lor grafică; Kids arată dramatic cât de mult au reușit dușmanii Occidentului să împingă barierele a ceea ce este acceptabil în societatea occidentală. Dacă Kids ar fi fost realizat și lansat în 1955 ar fi avut loc revolte, dar în lansarea filmului a creat doar o controversă ușoară, care probabil a contribuit doar la creșterea publicității filmului. Rebel Without a Cause nu a fost singurul care a promovat mesajul rebeliunii ci a fost însoțit de alte filme similare. Rebel Without a Cause a fost însoțit și de rock 'n' roll – o revoluție muzicală care a promovat teme similare și la fel de distructive cu cele lansate de Hollywood. Mai devreme am vorbit despre versurile distructive promovate de modelele din industria muzicală și despre mesajul pe care acești modele îl transmit tinerilor fani impresionabili. Am discutat versurile câtorva cântece foarte populare și ce mesaj transmiteau acele versuri tinerilor ascultători impresionabili. Dar, din nou, această tendință nu este ceva nou; de asemenea, a început în anii 50 cu grupuri precum Bill Haley and the Comets, care au avut un hit cu piesa 'Rock Around the Clock'. După standardele de astăzi, "Rock Around the Clock" pare destul de blând – dar după o analiză atentă a mesajului piesei, este clar că morala piesei este să petreci toată noaptea, fără prea multă grijă de consecințe. Este clar de unde a evoluat muzica modernă și unde se află rădăcinile versurilor moderne. Deși "Rock Around the Clock" nu se compară cu mizeria promovată de Lady Gaga, ambele trebuie privite în context. În timp ce Bill Haley cânta simplu despre

"dansând non-stop", Lady Gaga duce acest mesaj la un alt nivel și cântă despre faptul că era atât de beată încât și-a pierdut telefonul, cheile și despre cum nici măcar nu știe unde este – dar concluzia ei este să "doar danseze". Lady Gaga merge într-adevăr mult mai departe decât au făcut-o vreodată Bill Haley și Comets, dar în centrul ambelor piese se află același mesaj: petrece la nesfârșit și urmărește hedonismul. Marea diferență dintre cele două piese este pur și simplu cât de departe a fost împinsă limita gustului și cât de explicit a devenit mesajul. Ceea ce depășește limitele gustului și moralității acum ar fi fost complet tabu sau chiar de neconceput acum patruzeci sau cincizeci de ani. La fel, ceea ce a depășit limitele în anii 50 ar fi văzut acum ca fiind banal sau chiar ridicol. Cei care au atacat mintea omului occidental au făcut-o încet și metodic. Ca să tragem o analogie simplă, au gătit mintea omului occidental așa cum ai fierbe o broască. Dacă ai arunca o broască într-o oală cu apă clocotită, ar sări afară încercând să scape de soartă; dacă însă ai pune broasca în oală și ai crește încet focul, ar sta zâmbind până când ar fi fiartă. Dacă atacul mental asupra omului occidental ar fi început cu un torent de decădere evidentă și scandaloasă, oamenii ar fi fost mai puțin dispuși să accepte ceea ce se promova, astfel că atacul asupra decenței a început lent și a crescut în timp. Dar dacă trebuie subliniat mai mult acest punct, imaginează-ți pur și simplu să iei o înregistrare cu Lady Gaga și năzbâtiile ei până în anii 1950 și să încerci să le explici celor în viață că Lady Gaga ar fi standardul acceptabil la începutul secolului XXI. Totuși, cei care doresc să vadă civilizația occidentală prăbușindu-se v-ar spune că procesul despre care citiți este pur și simplu "progres", într-adevăr mesajul transmis a progresat, dar acest progres este departe de a fi pozitiv. Există însă un domeniu în care societatea occidentală pare să continue să progreseze – și anume în domeniul tehnologiei. Din păcate însă, dușmanii Occidentului au folosit această tehnologie împotriva omului occidental, iar natura harnică și inventivă a omului occidental s-a întors împotriva lui. Una dintre cele mai influente și schimbătoare invenții ale secolului XX avea să accelereze declinul Occidentului a fost exponențială. Acea invenție a fost *televizorul*. Murdăria produsă pentru a distorsiona mintea occidentală nu mai era limitată la marele ecran sau la radio – ci otrava era acum transmisă în case și în familiile hipnotizante care se adunau în jurul acestei noi minuni tehnologice. Dintre emisiunile difuzate, niciuna nu a fost mai adictivă sau mai distructivă decât *telenovelele* – povești zilnice despre viețile oamenilor "obișnuiți" care păreau mereu să evidențieze cele mai rele și mai degenerate aspecte ale societății și să le reproducă ca și cum ar fi fost norma. Principalele caracteristici care definesc telenovelele sunt accentul pus pe viața de familie, relațiile personale, dramele sexuale și conflictele emoționale și morale – dar, în mod critic, telenovelele abordează și probleme sociale care apar în societate. Săptămână de săptămână, telenovelele sunt cele mai vizionate programe de la televizor, captivând audiențe uriașe care crede tot mai mult în intrigi și personaje ca și cum acele intrigi și personaje ar fi reale. Acum imaginează-ți dacă un serial care pune accent pe viața de familie ar prezenta mereu ce e mai rău din viața de familie – în loc să prezinte familii unite care se înțeleg între ele, serialul s-ar concentra pe familii care se ceartă, familii în care mama și tatăl aveau aventuri extraconjugale, familii care furau una de la cealaltă și familii în care copiii încercau să-și submineze părinții. Exact asta face telenovela; Este o serie de povești împletite care evidențiază drame negative ce ar fi nedorite într-o familie funcțională. În timp, telenovela încearcă să normalizeze comportamentul negativ și să insuflă spectatorului un sentiment de realitate falsă. Scopul telenovelei este să facă spectatorul să creadă că familiile portretizate pe ecran sunt normale și că comportamentul

lor este acceptabil. Aceste mesaje repetate pătrund încet în conștiința colectivă a celor care stau lipiți de televizor cu intenția de a schimba acțiunile și comportamentul privitorului. Peste timp Privitorul se obișnuiește să vadă familii certându-se, cupluri care se înșală reciproc și tensiuni între indivizi dintr-o comunitate. Privitorul ajunge să vadă un astfel de comportament ca fiind normal și, ca urmare, începe să reproducă acest comportament negativ în viața de zi cu zi. Telenovelele prezintă și alte probleme sociale într-o lumină care servește agenda dușmanilor Occidentului. Fie că este vorba de acceptarea avortului, divorțului, homosexualității sau normalizării societății multiculturale – telenovelele sunt întotdeauna primele care abordează aceste subiecte. Ca și în filme, telenovelele încep să-și promoveze mesajul într-un mod moderat și apoi depășesc limitele tot mai mult. În anii 1960, Coronation Street (o telenovelă britanică proeminentă) a avut primul său divorț și a fost primul serial prime time din Marea Britanie care a prezentat o sinucidere, iar în Coronation Street a fost introdus primul personaj transsexual. Scenariștii acestor telenovele continuă să împingă limitele tot mai departe, la fel ca scenariștii din industria filmului și muzicii. Telenovelele au fost concepute pentru a evidenția și glorifica discordia socială din cadrul familiei și comunității – aproape întotdeauna se concentrează pe aspectele negative ale societății și promovează bârfe și necinste. Telenovelele au, de asemenea, rolul suplimentar de a impune probleme sociale negative unui public neștiutor, în același mod în care o fac filmele – pur și simplu o fac într-un mod mai regulat și susținut. Dar ceea ce face telenovelele și mai periculoase este că, în timp, granițele dintre realitate și fantezie au devenit tot mai estompate în mintea spectatorilor. Când personajul din Coronation Street, Deirdre Barlow, a fost închis pe nedrept în serial ca parte a intrigii, a izbucnit o reacție publică. Mii au semnat petiții pentru eliberarea ei; oamenii au tipărit tricouri cerând eliberarea ei, iar un idiot total a donat chiar 5000 de lire sterline unui fond care cerea eliberarea ei. Totuși, cel mai mult: Momentul uluitor al pierderii minții occidentale a venit când prim-ministrul de atunci, Tony Blair, a intervenit în dezbatere și a cerut o anchetă asupra condamnării ei – acest lucru a fost apoi reluat de ziarele naționale care s-au alăturat rapid campaniei pentru libertatea ei. Acest lucru arată doar efectul mental devastator pe care televiziunea și filmul l-au avut asupra minții occidentale. Tot mai mulți oameni nici măcar nu pot face diferența între ceea ce este realitate și ce este ficțiune, iar acești oameni văd de fapt personajele interpretate de actori ca fiind oameni reali care se confruntă cu probleme și probleme reale. Când oamenii văd fantezia ca realitate, iar fantezia pe care o văd transmite constant un mesaj negativ de discordie, diviziune și acțiuni care nu favorizează o societate stabilă, este de mirare că societatea occidentală a decăzut atât de mult? Este demn de menționat că peste șaptesprezece milioane de oameni s-au conectat la Coronation Street pentru a vedea cum s-a desfășurat povestea menționată anterior – persoanele afectate de această absurditate nu sunt pur și simplu o minoritate izolată. Totuși, nu toți oamenii urmăresc telenovele și mulți pot vedea totuși că o telenovelă este o operă de ficțiune. Dar nu doar operele fictive de televiziune și film încearcă să deformeze mintea omului occidental – *programele de știri și actualitate* sunt folosite în același scop. Chiar programele menite să relateze știrile inserează mesaje politice și sociale în comentariile lor, care sunt invariabil nefavorabile pentru o minte occidentală sănătoasă și pentru existența continuă a omului occidental. Știrile sunt întotdeauna spuse dintr-o perspectivă restrânsă, iar actualitatea este prezentată întotdeauna într-un spectru politic restrâns care înclină mereu spre stânga. Comentatorii politici sunt aproape întotdeauna de

acord cu mesajul pe care dușmanii Occidentului doresc să-l transmită, iar în rarele ocazii când o voce disidentă este lăsată să conteste dogma dominantă, acea voce este rapid redusă la tăcere și ridiculizată. Emisiuni și dezbateri de actualitate chiar merg până la a avea publicuri special selectate care aplaudă și huiduie la cerere pentru a da impresia că publicul susține farsa care are loc. Aceste dezbateri controlate și discuții restrânse despre actualitate și starea națiunii au scopul de a crea iluzia alegerii. Din nou, omul occidental crede că este liber; Omul occidental crede că există alegere și crede că există un discurs autentic între cei care au opinii diferite. Totuși, acest discurs nu este diferit de a urmări o luptă coregrafiată în care rezultatul este predeterminat. În dezbaterile de actualitate, toate drumurile ajung să ducă la aceeași destinație – oferind în același timp iluzia libertății și alegerii. Minte occidentală a fost frântă de un atac susținut din partea mass-mediei. Nu doar că mesajul transmis de mass-media a fost negativ și distructiv, dar acel mesaj a devenit constant tot mai negativ și distructiv în timp. Dușmanii Occidentului au fost din ce în ce mai îndrăzneți în a împinge limitele și au împins constant limitele gusturilor, atingând noi minime cu fiecare an ce trece. Totuși, în ciuda faptului că producția mass-media devine tot mai degenerată, mesajul de bază a rămas același – a fost întotdeauna unul menit să submineze și să distrugă superego-ul occidental. Revelația cu adevărat șocantă legată de controlul mass-media asupra minții omului occidental este observată în faptul că un număr uriaș de oameni occidentali nu mai pot diferenția fantezia de realitate. Publicul stă lipit de televizoarele lor, crezând că ceea ce interpretează actorii pe ecran este de fapt real. Aceasta este măsura în care omul occidental a fost spălat pe creier și mintea lui distorsionată. Omul occidental nu va sta niciodată în lanțuri și cătușe din fier, pentru că nu sunt necesare. Omul occidental stă deja într-o cușcă construită în propria sa minte – omul occidental este prizonier al mass-mediei.

Dacă omul occidental vrea vreodată să se elibereze și să se ridice din nou, primul său pas trebuie să fie *să rupă lanțurile mentale* impuse asupra sa. Omul occidental trebuie să-și elibereze mintea și să limpezească ceața groasă care îi tulbură judecata. Pentru a învinge dușmanii Occidentului, omul occidental trebuie mai întâi să poată vedea dincolo de minciunile spuse și să înțeleagă capcanele care îi sunt puse în față. Primul lucru pe care omul occidental trebuie să-l facă este să se elibereze de strânsoarea de fier a mass-mediei.

PIERDEREA CORPULUI OCCIDENTAL

Sănătatea oricărui grup, societate sau națiune depinde atât de sănătatea fizică, cât și mentală a oamenilor care alcătuiesc acel grup, societate sau națiune. Marile civilizații care au crescut și au prosperat au făcut-o datorită calității oamenilor care le-au construit. Oamenii puternici și sănătoși fizic construiesc civilizații mari – oamenii slabi, bolnavi și slabi nu construiesc nimic. Odată ce o mare civilizație a apărut, este nevoie de oameni la fel de puternici pentru a apăra acea civilizație. Pe măsură ce o civilizație se ridică și realizările acelei civilizații devin tot mai mari, dușmanii acelei civilizații devin tot mai dornici să o dărâme. Rezultă că, dacă oamenii care construiesc mari civilizații devin slabi, bolnavi și slabi, atunci este doar o chestiune de timp până când acele civilizații vor cădea pradă dușmanilor lor. Rezistența și oțelul corpului occidental au fost forjate în primele zile ale omului occidental când cei mai vechi strămoși ai omului occidental trăiau în ținuturile înghețate și aspre ale Europei de Nord, iar scena era pregătită pentru ca doar cei mai puternici și harnici să supraviețuiască. Cei care nu au putut supraviețui frigului mușcător, săpând prin pământul înghețat sau să vâneze în condițiile dure au fost condamnați, iar liniile lor de sânge au fost șterse deoarece nu au supraviețuit sau nu au putut asigura supraviețuirea urmașilor lor. Acest proces brutal de selecție naturală a dus la mai multe trăsături – inventivitatea minții occidentale, dorința de a forma familia nucleară și, desigur, dezvoltarea unei forțe fizice și a unei forme fizice mari care au permis omului occidental să facă față mediului în care trăia. Pe măsură ce omul occidental a învățat să fie inventiv și harnic și pe măsură ce omul occidental a învățat să formeze legături pe viață cu partenerii săi și să-și protejeze urmașii, a învățat și să fie puternic fizic. Pe măsură ce timpul a trecut, corpul occidental puternic și sănătos, format în condițiile dure de mediu ale Europei de Nord, a făcut ca omul occidental să devină un războinic puternic care a dominat câmpurile de luptă. Omul occidental nu doar că a construit mari civilizații și a purtat mari războaie cu vecinii săi, dar a cucerit și colonizat restul lumii. Odată ce aceste mari câștiguri erau realizate, omul occidental trebuia să-și apere teritoriul extins – adesea împotriva unor șanse copleșitoare. Nici una dintre aceste realizări nu ar fi fost posibilă dacă organismul occidental ar fi fost slab, bolnav sau slăbit. Realizările omului occidental nu s-au limitat doar la câmpul de luptă. Omul occidental a fost, de asemenea, un mare explorator – nemulțumit de orizontul său imediat, a căutat să extindă acele orizonturi până când fiecare colț al globului a fost descoperit. De la Vasco da Gama, care a descoperit ruta maritimă spre India, la Cristofor Columb, care a descoperit Americile, la Robert Falcon Scott, care a condus expediții în Antarctica și la Edmund Hillary, primul om care a urcat pe Muntele Everest, omul occidental a descoperit lumea și a cucerit cele mai dure medii ale acesteia. Aceste realizări incredibile nu au fost faptele unor oameni slabi, ci au fost realizate de cei cu mare tărie fizică și mentală. Mai mult, aceste realizări remarcabile au fost realizate fără tehnologia avansată a erei moderne. Călătoria pe mare era periculoasă, iar navele erau echipate cu echipaje împinse la limitele lor fizice, limite care urmau să fie testate și mai mult când ajungeau la destinație și totuși organizau expediții curajoase și curajoase prin teritorii necunoscute. Dușmanii oricărei națiuni știu că slăbirea corpurilor oamenilor care alcătuiesc acea națiune ar submina națiunea însăși. Prin slăbirea unui popor, prin furarea capacității de a se apăra și prin otrăvirea sau ruperea corpurilor sale, comunitatea în care trăiesc acei oameni este pusă în pericol și devine tot mai atractivă pradă pentru potențiali

prădători. Dar cum pot dușmanii Occidentului să slăbească efectiv forma fizică a omului occidental?

Așa cum am discutat anterior, primul loc logic de lovit este mintea, deoarece odată ce mintea este redusă în capacitatea sa de a raționa și tăria mentală a unui popor se transformă în jeleu, acei oameni pot fi convinși de orice. Atacul asupra corpului occidental s-a intensificat pe măsură ce mintea occidentală a fost depășită. O stare mentală slăbită permite manipularea unui subiect mult mai ușor. Odată ce mintea a fost cucerită, ideile și teoriile nesănătoase care odată ar fi fost ignorate de o minte capabilă pot fi ușor implantate și văzute ca fiind sănătoase. În timp ce mintea sănătoasă respinge noțiunile care ar duce la răul individului și la distrugerea corpului acestuia, mintea nesănătoasă poate fi ușor convinsă că aceste noțiuni distructive sunt, de fapt, întemeiate. Vechea expresie "mintea sănătoasă, corp sănătos" sună adevărat. Când mintea este sănătoasă, la fel va fi și corpul, deoarece reflexia exterioară a sănătății mintale interioare și a puterii este un corp puternic și sănătos. Dușmanii Occidentului știu acest lucru, știu și că, învingând atât mintea, cât și corpul omului occidental, omul occidental va fi complet la mila dușmanilor săi și va rămâne doar o umbră a sinelui său de odinioară. Să convingi un om sănătos la cap să ingereze otravă și să-l convingi să comită acte nebunești și autodistructive ar fi dificil, dacă nu aproape imposibil. Totuși, a convinge un om nebun să ingereze otravă și să se rănească prin acte autodistructive ar fi ca și cum ai împinge o ușă deschisă. Dușmanii Occidentului știau acest lucru și de aceea au început să distrugă mintea omului occidental în primul rând, deoarece cu mintea frântă ar fi mult mai ușor să distrugă corpul odinioară sănătos al omului occidental. Așa cum omul occidental a fost înrobit prin mijloace subtile și viclene și ținut în servitute prin lanțuri și cuști invizibile care există doar în mintea lui, trupul omului occidental nu este otrăvit nici prin forță. Nimeni nu este târât la facilități medicale și legat de paturi unde îi este administrată otravă cu forța; nimeni nu are nasul ținut și otrava turnată pe gât împotriva voinței sale. De fapt, este exact opusul, omul occidental își ia propria otravă fără a fi nevoie de forță, distrugându-și cu bună știință propriul corp în acte care nu sunt decât auto-vătămare. Războinicul și explorator occidental, odinioară mândru, puternic și sănătos, este acum un neîngrijit obez și nesănătos, ținut pe canapeaua sa, în timp ce cei care controlează mass-media îi pompează tot mai mult gunoi în cap, pe măsură ce el bagă din ce în ce mai mult gunoi în gură. Ca urmare, nivelul de fitness fizic al populației occidentale a scăzut dramatic în ultimele decenii, iar talia bărbatului occidental a crescut considerabil. Forma schimbătoare și atitudinea față de schimbarea formei omului occidental pot fi ilustrate cel mai ușor privind o relicvă interesantă a trecutului nostru – spectacolul ciudat al carnavalului. La începutul secolului al XX-lea, aceste spectacole de ciudați au făcut turnee în țările occidentale, prezentând ciudățeniile și perversitățile. Nu era neobișnuit ca aceste spectacole ciudate să aibă un "bărbat gras", pe care spectatorii carnavalului îl găseau incredibil. "Omul gras" era considerat ciudat și masiv dincolo de orice preț, iar oamenii de talie medie chiar plăteau pentru privilegiul de a-l privi. Totuși, după standardele de astăzi, "omul gras" ar părea normal și nu ar trebui să plătești ca să-l vezi. De fapt, ar trebui doar să faci o vizită la orice supermarket unde zeci de bărbați și femei extrem de obezi pot fi observați umplându-și cărucioarele cu munți de gustări zaharoase și grase, care au puțină valoare nutrițională și acționează ca o otravă lentă pentru corpul lor odinioară sănătos. Dușmanii Occidentului au împins limitele cu sănătatea așa cum au împins limitele cu otrava pe care au turnat-o în mintea occidentală. Așa cum a

devenit acceptabil să se impună prostii tot mai degenerizante atât în muzică, cât și în film, a devenit tot mai acceptabil pentru a deveni tot mai nesănătos. Această acceptare a obezității și a unui stil de viață nesănătos a culminat chiar cu ceea ce se numește mișcarea de "acceptare a corpului". Epidemia occidentală de obezitate nu reduce doar capacitatea omului occidental ca luptător, pionier și explorator – ci aduce cu ea și o multitudine de probleme de sănătate. Obezitatea distruge literalmente corpul uman și pune o presiune masivă asupra structurilor și organelor din interior, ducând la boli de inimă, probleme respiratorii, diabet și un sistem imunitar slăbit. În cazuri extreme, obezitatea poate duce chiar la probleme de o amploare mai mare, care de fapt reduc individul la pat, rezultând ca acea persoană să fie la fel de neajutorată ca un nou-născut și să necesite îngrijire non-stop. Acest tip de lăcomie reprezintă încă un triumf al id-ului asupra supraeului. Mâncatul este un impuls natural și, ca atare, este guvernat de id; este o dorință pe care dorim să o satisfacem, iar când acea dorință este satisfăcută, ne simțim bine. Totuși, un supereu dezvoltat ar controla dorința de a mânca și ar limita excesul. Odată ce superego-ul este slăbit și id-ul poate prelua controlul, căutăm satisfacție constantă și, ca rezultat, individul mănâncă pur și simplu ca o formă de plăcere, fără să se gândească la consecințe. Id-ul este, desigur, preocupat doar de satisfacția imediată pe termen scurt – și, ca atare, trebuie limitat. Id-ul este egoist și lacom și nu este preocupat de obiectivele și perspectivele pe termen lung. Puține acțiuni ilustrează acest lucru la fel de bine ca *lăcomia* – dorința de scurtă durată de a satisface dorința de a mânca și de a obține plăcere nesfârșită din supraalimentare care este în total contradicție cu bunăstarea, sănătatea și supraviețuirea pe termen lung a individului. Un supereu dezvoltat este moralitatea noastră și, astfel, ține id-ul sub control și ne amintește să nu fim lacomi și lacomi. Superego-ul dezvoltat conține și viziunea noastră despre sinele nostru ideal, spre care lucrăm să devenim – și ce ar putea fi mai puțin un sine ideal decât un sine, umflat și lacom, un individ nepotrivit care este afectat de probleme de sănătate? Totuși, din ce în ce mai mult, omul occidental este acel individ umflat, iar asta reprezintă un triumf atât pentru id, cât și pentru dușmanii Occidentului. Dar lăcomia merge adesea mână în mână cu lenea, iar când vine vorba de mâncare, nimic nu poate fi mai evident. Nu doar că oamenii mănâncă mult mai mult, dar ceea ce mănâncă este mult mai rău pentru ei. Dorința de a obține o satisfacție rapidă și ușoară din mâncare a dus la o disponibilitate tot mai mare a mâncării "fast-food" nesănătoase, încărcată cu conservanți chimici, arome artificiale, cantități uriașe de zahăr și sare și foarte puțină valoare nutrițională reală. Aceste alimente artificiale sunt foarte asemănătoare cu drogurile – oferă instantaneu un efect de zahăr și substanțe chimice care aprinde receptorii de plăcere din creier. Dar acea entuziasm dispare repede, iar spre deosebire de o masă sănătoasă care poate satisface o persoană cea mai mare parte a zilei, gustările nesănătoase oferă doar satisfacție pe termen scurt și lasă rapid individul să poftască din același lucru. La fel ca un consumator de droguri, dependentul de mâncare tânjește după porții din ce în ce mai mari de mâncare nesănătoasă într-un efort disperat de a-și satisface pofta. Desigur, aceste opțiuni nesănătoase sunt promovate constant de dușmanii Occidentului prin televiziune și mass-media. Mintea occidentală este bombardată cu reclame – multe dintre ele adresate copiilor mici, pentru a le corupe mințile și a-i face dependenți devreme de mâncare toxică și gustări nesănătoase. Nu este suficient că oamenii occidentali sunt otrăviți și transformați din oameni sănătoși într-o colecție supraponderală și nesănătoasă de dependenți de mâncare – dar acum aceiași oameni care ne-au oferit modele proaste, otravă

media și feminism ne spun că grăsimea este "frumoasă" și că sănătatea poate veni de la orice dimensiune. Pe măsură ce frumusețea și feminitatea occidentale sunt atacate prin practici sexuale degradante ca pornografia, ele sunt atacate și prin promovarea unui stil de viață nesănătos și a al obezității.

Femeia occidentală a fost zeificată pentru frumusețea și feminitatea ei, inspirând generații din societatea occidentală și fiind subiectul poeziei, cântecului, literaturii și artei occidentale. Deși femeia occidentală avea curbe naturale, nu era acoperită cu rulouri de grăsime inestetică. A vedea o femeie grasă și umflată înseamnă a vedea o perversiune a frumuseții, o viziune distorsionată despre ce ar trebui să urmărească femeile să fie și cu ce ar trebui să aspire bărbații. Totuși, acum feministele și cele din spatele modelelor negative impuse tinerilor noștri ne oferă modelul "plus sized", "activistul gras" și mișcarea de acceptare a corpului menționată anterior. Modelul plus sized este în sine un oximoron – un model este, prin definiție, "un lucru folosit ca exemplu de urmat sau imitat". Cum poate o persoană supraponderală, lacomă, autoindulgentă și nesănătoasă să fie un "exemplu de urmat sau imitat"? Răspunsul este simplu – nu sunt, dar nici celelalte modele de urmat impuse minților tinere impresionabile nu sunt. Feminista va fi rapidă în a-ți spune că nu obezitatea este problema, ci, de fapt, anorexia și bulimia sunt cele care afectează femeile moderne, iar cauza acestor epidemii este o industrie a modei lipsită de scrupule și dominată de bărbați. Acest lucru poate fi ușor demontat, deoarece mai puțin de unu la sută din populație suferă de aceste forme de tulburări alimentare, comparativ cu 67 la sută dintre bărbați și 57 la sută dintre femei care sunt fie supraponderale, fie obeze. Anorexia și bulimia sunt probleme mentale grave, dar nu reprezintă o plagă în societate de aceeași amploare ca obezitatea. Obezitatea și un corp nesănătos nu afectează doar omul occidental la nivel individual, ci și societatea occidentală ca grup. Epidemia de obezitate îl lipsește cel mai evident pe omul occidental de capacitatea de a-și apăra comunitatea împotriva amenințărilor potențiale, deoarece corpul său odinioară de războinic nu mai este în formă și capabil să meargă la război. Totuși, există și o implicație mai profundă a epidemiei de obezitate care afectează coeziunea comunității.

Oamenii sunt creaturi sociale și formează legături între ei – aceste legături și interacțiunile sociale repetate duc la formarea comunităților. Totuși, când oamenii sunt obezi, sunt mai puțin predispuși să iasă afară, mai puțin predispuși să interacționeze și mai predispuși să petreacă timp singuri, desfășurând activități sedentare și solitare, ceea ce ajută la izolarea și mai mare a individului de comunitatea sa. Dar nu este asta ceea ce își doresc dușmanii Occidentului? Odinioară un mare om occidental stă acum izolat în propria casă, separat de comunitatea sa, în timp ce se tolănește pe canapea, mâncând ceea ce echivalează cu otravă, privind intens la un ecran pâlpâitor care transmite mesaje distructive create pentru a distorsiona mintea occidentală. Când copiii cresc în familii destrămate, de cele mai multe ori le lipsește disciplina, autoritatea și un model masculin puternic; acești factori au un efect profund asupra dezvoltării supraeului copilului. Copiii sunt din ce în ce mai predispuși să crească în familii unde obezitatea este considerată normală – și acest lucru are un efect profund asupra dezvoltării mentale a copilului. Copiii își bazează viziunea despre un sine ideal pe părinții lor – așa că mesajul transmis copiilor care cresc cu părinți grași este că obezitatea este normală; obezitatea devine apoi parte din sinele ideal al aceluși copil. Ce ar putea fi mai dăunător sănătății fizice și mentale viitoare a unui copil decât să normalizăm actul autodistructiv al mâncatului în exces? Epidemia de

obezitate nu doar că îi lipsește omului occidental de capacitatea sa de a lupta și subminează coeziunea comunității, dar îl lipsește pe omul occidental și de capacitatea de a se reproduce. Se știe că obezitatea este asociată cu o rată scăzută a fertilității – iar rata scăzută a natalității este deja o problemă critică cu care se confruntă bărbatul occidental. Prin otrăvirea literală a corpului lor cu hrană nesănătoasă, bărbații și femeile occidentale și-au redus capacitatea de a avea copii. Nu doar că mintea occidentală este distorsionată să vadă creșterea copiilor ca fiind nedorită, dar omul occidental devine din ce în ce mai incapabil fizic să se reproducă.

Totuși, lăcomia, obezitatea și fast-food-ul nu reprezintă singurele amenințări la adresa corpului omului occidental. O creștere rapidă a dimensiunii poate fi cea mai mare și evidentă schimbare prin care a trecut corpul omului occidental, dar modelele negative impuse generațiilor tinere promovează rapid alte vicii care pot distruge corpul și distruge o comunitate mult mai repede decât mâncarea nesănătoasă și excesul de greutate. Atât abuzul de alcool, cât și abuzul de droguri au crescut dramatic în societatea occidentală și au prins rădăcini în rândul generațiilor tinere, pe măsură ce modelele negative au glorificat abuzul de substanțe, consumul excesiv de alcool și un stil de viață hedonist de "petrecere". Așa cum s-a discutat anterior, modelele promovate atât în film, cât și în muzică au promovat întotdeauna temele rebeliunii și ale trăirii momentului fără a se gândi la consecințe. Adesea, aceste modele sunt personaje fictive precum Jim Stark din *Rebel Without a Cause* sau Telly și Casper din filmul *Kids*. Personajele care apar în film și la televiziune promovează interese negative într-un cadru fictiv – așa cum s-a discutat anterior, fantezia și realitatea devin tot mai estompate în mintea omului occidental. Dar, în ciuda acestui fapt, aceste modele fictive nu interacționează direct cu publicul. Totuși, modelele de urmat precum vedetele de film și vedetele pop sunt diferite de personajele fictive, deoarece există în realitate și pot interacționa direct cu fanii lor. Modele de urmat precum Lady Gaga, Katy Perry și Rihanna (sau omologii lor masculini) pot avea o relație mai puternică, mai de durată și mai influentă cu fanii lor decât personajele fictive. Fiind oameni reali, ei există în afara unui singur film, serie de cărți sau program de televiziune și pot avea astfel o relație mai directă cu cei care îi admiră. Acești adevărați modele de la Fife au toate fațetele lor de cinci ani prezentate în mass-media – lăsând fiecare minte tânără impresionabilă să știe fiecare faptă depravată și degenerată a lor. Să ne uităm la o cântăreață anume - Amy Winehouse. Amy Winehouse era consumatoare de droguri și o alcoolică. Și-a ruinat cariera ca și, în cele din urmă, a murit din cauza alegerilor pe care le-a făcut. A murit într-o moarte jalnică, iar în ultimele luni corpul ei a fost măcinat de semne ale abuzului de droguri și alcool. O societate sănătoasă nu ar lua-o pe Amy Winehouse drept model și cu siguranță nu i-ar expune pe tineri la stilul de viață autodistructiv pe care ea a ales să-l adopte. Pe măsură ce dușmanii Occidentului încearcă să impună modele negative tinerilor occidentali, Amy Winehouse este acum prezentată ca o eroină națională. Este favorita națiunii, iar în nordul Londrei a fost ridicată o statuie pentru a-i comemora viața. Statuile ar trebui rezervate celor care au oferit ceva de mare valoare societății și au acționat într-un mod altruist și exemplar. Amy Winehouse nu a făcut niciuna dintre aceste lucruri; Și-a urmat ID-ul și s-a comportat egoist, căutând doar plăcerea imediată fără să se gândească la consecințele acțiunilor sale. Mai mult, Amy Winehouse nu a fost o "abătută" născută într-o viață dificilă care a folosit drogurile ca mijloc de evadare. S-a născut într-o familie înstărită și a avut toate oportunitățile din viață; mai mult, cariera ei în muzică a

făcut-o milionară. Amy Winehouse nu avea scuze și nu ar trebui să se facă în numele ei. Ce mesaj transmite tinerilor când văd că Amy Winehouse a fost onorată cu o statuie? Amy Winehouse avea totul, nu îi lipsea nimic și avea și un dar de împărtășit – dar în loc să profite de oportunități, le-a irosit pe toate pentru câștigul pe termen scurt asociat cu alcoolul, drogurile și petrecerile. Pe măsură ce generațiile viitoare sunt tot mai afectate de abuzul de alcool și substanțe, se pun adesea întrebări despre motivul pentru care tinerii aleg tot mai mult o cale atât de distructivă. Ei bine, pentru cei care caută răspunsul, nu căutați mai departe decât statuia lui Amy Winehouse din nordul Londrei. Pune-ți întrebarea: dacă tinerii de astăzi ar avea de ales între a privi statuia lui Horatio Nelson sau a privi statuia lui Amy Winehouse, care le-ar fi mai bine ca sursă de inspirație?

Un corp sănătos era necesar pentru ca omul occidental să construiască astfel de civilizații puternice – dar un corp sănătos era necesar și pentru a apăra cu succes acele civilizații. Un corp sănătos îi permitea omului occidental să-și atingă potențialul și să-și urmeze visele – un corp sănătos îi permitea omului occidental să exploreze lumea și să-și învingă adversarii. Nici o altă cultură sau rasă nu s-ar fi putut opune omului occidental și, ca urmare, civilizația occidentală nu a fost niciodată văzută ca o țintă ușoară pentru cei care priveau cu invidie ceea ce a creat omul occidental. Dar așa cum mintea inventivă și inteligentă a omului occidental a fost poluată și otrăvită de cei care caută să distrugă civilizația occidentală, tot așa a fost și corpul omului occidental poluat și otrăvit. Acest lucru nu s-a realizat prin forță, ci prin viclenie; Omul occidental a fost subtil constrâns să se otrăvească. Fără valori morale și un supraego puternic, omul occidental a cedat dorinței sale fundamentale de a căuta plăcere pe termen scurt. Societatea occidentală este acum afectată de obezitate, iar tinerii occidentali apelează tot mai mult la droguri și alcool. Odinioară puternicul războinic occidental stă izolat în fotoliul său, urmărind imagini care pâlpâie pe un ecran electronic în timp ce ingerează tot mai multă otravă de zahăr și grăsime. Este de mirare că alte culturi și rase privesc acum cu dispreț omul occidental? Oamenii care odinioară priveau civilizația occidentală cu invidie privesc acum oamenii occidentali cu dispreț și un zâmbet batjocoritor. Omul occidental trebuie să-și redescopere rădăcinile și să se reconecteze cu hrana naturală și cu activități sănătoase naturale și să reia lupta pentru auto-îmbunătățire pentru a se îmbunătăți. Dacă va veni vreodată momentul în care vei fi nevoit să te aperi pe tine și pe cei dragi, asigură-te că poți face asta cât de bine poți. Este mai bine să mori pe picioare cu sabia în mână în timp ce îți aperi cei dragi decât să stai în fotoliul tău ca un neajutorat și umflat în timp ce familia și comunitatea ta pier!

PIERDEREA SUFLETULUI OCCIDENTAL

Existența sufletului este un subiect dezbătut de mult timp de savanții religioși, filosofi și oameni de știință. Există sufletul și ce semnifică existența lui? Într-un sens foarte real, sufletul este un nivel mai profund de conștiință care se află în esența ființei noastre. Este acel "ceva" special care ne diferențiază de celelalte creaturi din regnul animal. Sufletul este partea spirituală sau imaterială a unei ființe umane. Sufletul este adesea văzut ca nemuritor, ceva ce transcende viața și moartea și trăiește pentru eternitate. Ideea sufletului ne însoțește încă de la începutul timpului înregistrat și probabil a existat cu mult înainte de asta. Deși în multe privințe sufletul poate fi văzut ca intangibil, el este adesea văzut ca "suflarea vieții" care animă corpul – practic, însăși esența ființei umane. Sufletul este separat și distinct de corp și minte. Îți poți hrăni și mulțumi corpul prin alimentație și activitate fizică. Îți poți satisface mintea prin cunoaștere și descoperire. Dar pentru a satisface sufletul, aceasta este o chestiune mai profundă și mult mai complexă. A satisface sufletul este, în multe privințe, mai important decât satisfacția fizică sau mentală, deoarece un suflet mulțumit duce la o ființă împăcată atât cu sine, cât și cu lumea din jur. Odată ce sufletul este liniștit și satisfăcut, alte stresuri și dureri par mai puțin semnificative. Importanța atingerii satisfacției spirituale este, în multe privințe, mai importantă decât simpla satisfacție a minții și trupului. Un individ care caută fără încetare satisfacția spirituală, dar nu o găsește niciodată, ajunge să se simtă spiritual neliniștit, ceea ce poate duce la o existență chinuită. Un individ care găsește căutarea păcii interioare greu de găsit ar trăi o existență cu adevărat blestemată. Dacă un individ are un suflet neliniștit și caută constant liniștea interioară, acea căutare îi va afecta capacitatea de a atinge alte scopuri. Căci un om nu poate fi în largul său cu împrejurimile și cu colegii săi și, cel mai important, faptul că nici măcar nu se simte împăcat cu el însuși când ascunde un suflet neliniștit. Logic, când un bărbat nu este împăcat cu el însuși, nu poate fi niciodată cu adevărat liber sau fericit. Mai mult, când sufletul unui individ nu este liniștit, toate celelalte probleme cu care se confruntă par amplificate. Sufletul este o formă superioară de conștiință și, prin urmare, nu este direct observabil, ceea ce face dificilă studiarea științifică. Sufletul nu este ceva ce putem vedea, măsura sau cuantifica direct sau cataloga – în aceste moduri sufletul este foarte asemănător cu superego-ul. Pe măsură ce știm ce determină dezvoltarea supraeului, putem evalua influențele care hrănesc sufletul și oferă hrană spirituală. În linii mari, există trei legături spirituale diferite care servesc la hrănirea sufletului și la satisfacerea nevoilor spirituale. Cu cât aceste legături se întăresc mai mult și sufletul este mai mulțumit, cu atât te simți mai în largul tău atât cu sine, cât și cu lumea din jur. O persoană fericită și împlinită spiritual are fundamentele succesului în viață, deoarece creșterea mentală și fizică pozitivă este mult mai probabilă la persoanele împăcate cu ele însele. Prima și cea mai fundamentală legătură spirituală care hrănește sufletul este legătura pe care o împărtășește cu familia sa apropiată, cu cei dragi și cu membrii comunității în care trăiește. Această legătură provine din interacțiunea umană cu cei dragi, persoanele pe care le prețuiești cel mai mult și cu cele cu care te identifice cel mai puternic. Această nevoie spirituală fundamentală izvorănește din familia nucleară, iar rădăcinile sale se află în dezvoltarea legăturilor de familie pe care omul occidental a început să le formeze și să le dezvolte încă din primele zile ale societății occidentale. Pe măsură ce bărbații și femeile formează perechi complementare care devin în cele din urmă mai mult decât suma părților

lor componente, o parte importantă a împlinirii spirituale vine din găsirea unui partener de viață. Așa cum am menționat anterior, legăturile pe care le formăm cu partenerii noștri de viață se bazează pe mai mult decât simpla atracție, chimia sexuală și dorința de a procrea. Oamenii dezvoltă o emoție puternică care acționează ca o legătură pentru viață între doi parteneri iubitori – acea emoție este iubirea. Dragostea este una dintre legăturile spirituale de bază care hrănesc sufletul. De asemenea, simțim dragoste pentru părinții noștri și, în timp, când devenim părinți noi înșiși, simțim dragoste pentru copiii noștri. Această emoție puternică este ceva care ne face sufletul să se simtă liniștit și ne face să simțim că aparținem atunci când suntem în preajma celor dragi. Când suntem în preajma celor pe care îi iubim și cei care ne iubesc, ne simțim ca acasă. Vechea expresie "acasă este acolo unde este inima" ar fi mai corect exprimată ca "acasă este locul unde sufletul este cel mai liniștit". Oamenii tânjesc să fie în preajma familiilor și celor dragi și sunt atrași înapoi de ei atunci când sunt despărțiți. De aceea moartea are un impact atât de mare asupra oricărei rude apropiate, deoarece pierderea unei persoane dragi pentru totdeauna se simte ca și cum nu doar că pierzi o altă persoană, ci și o parte din tine – ceva ce afectează sufletul. Aceste legături naturale se extind și celor din cadrul unei comunități apropiate și unite – prieteni, rude și persoane din comunitate care sunt privite și respectate. Pe măsură ce ne maturizăm, căutăm un partener, iar dorința naturală este să avem copii și să transmitem genetica noastră generației următoare. O împlinire spirituală imensă vine din creșterea copiilor. Să vezi produsul iubirii tale pentru un alt om exprimat sub forma unui copil – fiul sau fiica ta – este copleșitor. Să ții în brațe un copil mic și neajutorat, un copil care depinde în totalitate de dragostea și grija ta și un copil care poartă sângele tău, este o experiență care schimbă o persoană și o împlinește într-un mod ce nu poate fi egalat de alte realizări. O familie puternică și părinți puternici ajută copilul să se dezvolte, învățându-l cum funcționează viața. Puține lucruri pot fi mai împlinitoare spiritual decât să-ți vezi propriul copil crescând și dezvoltându-se sub îndrumarea ta – devenind în cele din urmă o schimbare puternică și dreaptă a adultului care duce mai departe linia familială. Aceste experiențe și legăturile pe care un părinte le împărtășește cu un copil sunt cu adevărat experiențe spirituale și satisfac și hrănesc sufletul. Să nu ai aceste legături familiale și comunitare, să fii singuratic sau un străin și să nu simți niciodată dragoste sau să nu-ți transmiți sângele trebuie să fie o povară teribilă pentru suflet și să ducă la sentimente de izolare și depresie profundă – ceva care ar face sufletul să țipe de durere. Al doilea grup larg de legături spirituale care hrănesc sufletul provine din conexiunea noastră cu mediul înconjurător și lumea naturală din jurul nostru. Am evoluat în lumea naturală și în jurul naturii, astfel că suntem un produs al naturii, iar dezvoltarea noastră este intrinsec legată de lumea naturală. Dacă legătura cu familia și comunitatea noastră este importantă, la fel este și legătura cu lumea din jurul nostru care ne întreține. Dacă privești pământul ca pe o mamă – mamă pământ – este mama omului occidental și ne întreține în toate privințele. Suntem un produs al mediului nostru; am discutat pe larg despre acest subiect și am discutat cum mediul unic al Europei de Nord a modelat omul occidental în ceea ce a devenit și i-a dăruit trăsăturile care i-au permis să construiască astfel de civilizații avansate. Lupta omului occidental cu mediul în care trăia a fost dificilă, dar în timp omul occidental a ieșit din această luptă cu o înțelegere profundă atât a sinelui însuși, cât și a lumii în care trăia. Natura a asigurat pentru omul occidental – lemnul pentru focurile sale care să-l țină cald, plantele pentru hrană, animalele care îi erau atât tovarășii, cât și animalele pentru hrană și

apa care îi potolea setea. Tot ce a avut omul occidental și tot ce a construit omul occidental a venit dintr-un fel sau altul din natură. Lemnul, piatra și metalul provin toate din pământ, iar omul occidental a folosit aceste resurse naturale pentru a ridica societatea occidentală și pentru a construi marile civilizații care există și astăzi.

Legăturile pe care omul occidental le împărtășea cu mediul său și cu lumea naturală au fost treptat slăbite pe măsură ce omul occidental a devenit tot mai avansat tehnologic. Pe măsură ce ne-am separat de lumea naturală și ne-am încuiat în medii artificiale și nenaturale, am asistat la o creștere uriașă a depresiei – desigur, depresia vine dintr-un suflet care nu este împlinit spiritual. Nu obținem același nivel de satisfacție naturală și împlinire spirituală blocați în casă privind un ecran ca atunci când suntem afară, în lumea naturală. Aceste legături cu natura au fost întotdeauna subliniate de strămoșii omului occidental și până foarte recent a existat întotdeauna o dorință uriașă de a-i scoate pe tineri în lumea naturală. Grupurile de cercetași duceau regulat copiii la camping, vânatoare și pescuit ca o modalitate de a-i conecta cu mediul lor natural și de a le sprijini dezvoltarea spirituală. Este, de asemenea, o dovadă a legăturilor naturale pe care omul occidental le are cu mediul înconjurător faptul că multe activități tradiționale occidentale – activitățile care aveau loc în timpul liber pentru a reîncărca bateriile spirituale și a oferi oamenilor un sentiment de apartenență – au avut loc în aer liber. Vânatoarea, pescuitul, drumețiile, explorarea și somnul sub stele au conectat omul occidental nu doar de natură, ci și de obiceiurile strămoșilor săi și de modurile lor de viață mai naturale. Puține lucruri sunt mai înălțătoare spiritual decât să mergi prin pădure, în timp ce soarele strălucește printre copaci, luminând florile care se adună pe podeaua pădurii, păsările cântând în copaci și mirosul proaspăt al unei dimineți de vară plutește în aer. Simpla idee a unui astfel de lucru este înălțătoare și liniștitoare pentru suflet. Ultimul dintre cele trei mari grupuri de legături spirituale care hrănesc sufletul este religia și credințele spirituale mai profunde ale cuiva într-un zeu sau într-o viață de apoi. Religia poate fi atât controversată, cât și extrem de divizivă, dar religia a jucat și ea un rol uriaș în dezvoltarea lumii occidentale, pe măsură ce omul occidental a căutat să dea sens unor lucruri precum existența sufletului și cerului vieții și al morții. Chiar și omul primitiv avea credințe religioase – fie că era vorba de venerarea soarelui, a lunii și a anotimpurilor, fie de închinarea zeilor asociați cu diferite fațete ale lumii naturale, cum ar fi pământul, marea și aerul. Existau religiile Greciei antice, Egiptului, Romei și Scandinaviei, precum și credințele păgâne ale triburilor native din Insulele Britanice. Aceste credințe s-au schimbat și au evoluat în timp, unele au dispărut și au fost înlocuite de creștinism pe măsură ce s-a răspândit în Occident. Scopul acestui fapt nu este de a examina în detaliu diferitele religii sau de a spune care religie este corectă sau, de fapt, care religie este greșită – ci pur și simplu să afirme că religia a jucat întotdeauna un rol central în hrănirea sufletului și în furnizarea hranei spirituale pentru omul occidental. Religia a încercat să explice sufletul și să dea omului occidental credință în ideea nemuririi sufletului – o credință împărtășită de filosofi antici precum Socrate și Platon. Religia a unit comunitățile și a căutat să le ofere îndrumare morală, precum și îndrumare spirituală. Le-a oferit oamenilor putere interioară și i-a ajutat să facă față morții celor dragi și altor pierderi personale. Esențial, religia a încercat să elimine frica de moarte și să ofere oamenilor credința că există mai mult în viață decât simpla supraviețuire – că există un sens spiritual mai înalt al vieții și că nu existăm doar aici și acum și că nu vom fi pur și simplu spălați ca boabe de nisip de pe o plajă. Importanța urmăririlor și credințelor spirituale este clară, la

fel ca și importanța legăturilor spirituale care există pentru a hrăni sufletul occidental. Legăturile spirituale leagă omul occidental de familia sa apropiată, de cei din comunitatea sa și de lumea naturală din jurul său. Așa cum dușmanii Occidentului au atacat trupul și mintea omului occidental, ei au dorit, de asemenea, să atace spiritualitatea occidentală și au lansat un atac asupra sufletului occidental. Dușmanii Occidentului au înrobuit mintea occidentală și au otrăvit trupul omului occidental, dar au slăbit și legăturile spirituale care hrănesc sufletul occidental. Unitatea familiei și comunitatea din care face parte, legătura omului occidental cu mediul natural și instituțiile religioase și credințele spirituale occidentale au fost toate atacate neîncetat și subminate și slăbite. Dar dușmanii Occidentului au mereu ceva în mână – ori de câte ori creează un vid prin eliminarea unui aspect pozitiv, caută mereu să umple acel vid cu ceva nenatural și nesănătos care nu face decât să înrobească și mai mult omul occidental. Pe măsură ce influențele din viețile noastre care ne oferă împlinire spirituală au fost încet demontate și îndepărtate, ni s-a prezentat o alternativă spirituală lipsită de valoare, care a fost împinsă neîncetat de dușmanii Occidentului – acea alternativă falimentară este *materialismul*. Noua căutare "spirituală" a Occidentului este să cheltuim bani și să dobândim obiecte materiale – iar cu cât cheltuim mai mult și cu cât dobândim mai mult, cu atât suntem mențiți să ne simțim mai bine. Materialismul este credința că dobândirea obiectelor fizice este calea către fericirea durabilă; dar nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Obiectele materiale ne pot face fericiți și ne pot aduce plăcere pe termen scurt – dar nu pot aduce niciodată fericirea profundă și durabilă care se obține din adevărata împlinire spirituală. Obiectele materiale sunt un mijloc pentru un scop; ele au un scop și o funcție – desigur, poți fi mândru de acele obiecte și poți găsi plăcere în unele dintre ele, dar acea mândrie și plăcere nu vor înlocui niciodată împlinirea spirituală autentică. De exemplu, poți cumpăra o masă de cină, scaune și cel mai bun set de dining pe care banii îl pot cumpăra. Dar, în cele din urmă, aceste produse sunt limitate – farfuriile pot fi perfecte estetic, iar cuțitele și furculițele minunate lucrate, dar dacă mâncarea consumată cu ele nu este a calității farfuriilor și tacâmurilor asta face puțină diferență. La fel, o masă magnifică și scaunele bine lucrate pot fi atât confortabile, cât și plăcute privirii, dar fără prieteni care să stea pe scaune și familie care să se adune în jurul mesei, valoarea lor scade semnificativ. Un bărbat poate cumpăra o mașină de lux scumpă și cu siguranță poate găsi plăcere din a o conduce, dar dacă călătoria pe care o face este singuratică și se îndreaptă spre un loc unde nu este nici iubit, nici dorit, atunci cu siguranță ar fi mai fericit să meargă desculț în ploaie către o casă caldă plină de oameni pe care i-a iubit și care îi așteptau cu nerăbdare sosirea. Aceste exemple sunt simple, dar ilustrează un aspect important: nu doar bunurile materiale ne fac fericiți, ci cu cine le împărtășim este important. Acest lucru ne aduce înapoi la adevărata cale spre împlinirea spirituală – legătura noastră cu oamenii pe care îi iubim și legătura noastră cu țara noastră ancestrală, însă, din păcate, aceste legături au fost slăbite și, în unele cazuri, complet rupte. În loc să urmeze căutări spirituale, oamenii trăiesc acum pentru achiziționarea de obiecte materiale, iar în fiecare săptămână milioane se îngheșuie în magazine universale, supermarketuri și centre comerciale pentru a cheltui bani pe produse pe care cred că le vor îmbunătăți viața și le vor aduce fericire. Aceste temple ale consumerismului nu sunt nici case, nici naturale, nici spirituale în vreun fel – totuși au devenit noile locuri de cult pentru omul occidental. Pe măsură ce casierii înregistrează tranzacții nesfârșite, consumatorul se chinuie să cumpere articole într-o încercare zadarnică de a umple *golul* pe care îl simte în

centrul sufletului, un gol creat de neglijarea intereselor spirituale autentice. Pe termen scurt, aceste obiecte cumpărate aduc entuziasm, fericire și o mică stare de adrenalină – dar curând acest entuziasm dispare. În lumea modernă totul este ușor de găsit și, ca urmare, oamenii sunt obișnuiți cu excesul și să obțină exact ceea ce își doresc. Această lipsă de penurie asigură că persoana nu prețuiește obiectele cumpărate așa cum ar putea prețui o moștenirea familiei transmisă din generație în generație. Totul este de unică folosință și acest lucru se reflectă în modul în care ne tratăm bunurile. O parte esențială a problemei cu care ne confruntăm este că rareori avem nevoie de ceea ce cumpărăm. Cumpărăm obiecte pentru că le vrem, nu pentru că avem nevoie de ele; dorințele noastre nu sunt conduse de necesitate, ci de lăcomie materialistă. Deoarece produsele pe care le cumpărăm nu mai înseamnă nimic pentru noi, produsele pe care le dorim nu aduc fericire de durată, le aruncăm tot mai mult și ne lipsim de respect bunurile. Curând, oamenii nu mai cumpără obiecte pentru că au nevoie de ele sau chiar pentru că le doresc – ci cumpără doar de dragul de a cumpăra. Ne-am obișnuit să ne plimbăm prin centrele comerciale în weekend, cheltuind bani pe orice ne atrage atenția, tânjind după satisfacția instantanee pe care o obținem din actul de a cumpăra impulsiv. Dar aceasta este problema – am început să găsim plăcere din actul de a cumpăra în sine – și cu cât cheltuim mai mult și factura este mai mare, cu atât simțim că suntem mai mult deasupra celorlalți din jurul nostru. Oamenii acum concurează între ei pe baza a ceea ce au cumpărat și a sumei de bani cheltuite. Omul occidental a devenit sclav al consumerismului – cumpără de dragul cumpărăturii pentru a atrage atenția și a se întrece în fața colegilor. Acest materialism grotesc este susținut de modele proaste și întărit de cultura superioară a celebrităților care influențează mintea omului occidental. Apar reguli sociale bizare; femeilor li se spune că nu ar trebui să poarte niciodată aceeași rochie de două ori, bărbaților li se spune că prețul notei de la bar este un simbol de statut și mult mai important decât gustul băuturii, iar nouă ni se spune tuturor că numărul de pungi pe care le ducem acasă este direct proporțional cu nivelul nostru de fericire. Această moralitate distorsionată ne colorează viziunea și influențează modul în care prețuim totul în viața noastră: materialismul a devenit noul zeu al omului occidental! Așa că, pe măsură ce omul occidental se grăbește să se închine la templul materialismului, el petrece, cheltuie și cheltuie încă puțin până ajunge la nu a mai rămâne nimic. Apoi mai cheltuie – pentru că de ce ar economisi pentru ceva ce poate avea mâine, când poate împrumuta și să aibă ce își dorește azi? Exact asta au plănuit dușmanii Occidentului, iar în graba omului occidental de a deține totul și de a ține pasul cu vecinii săi, aplică pentru carduri de credit, împrumuturi rapide și împrumuturi de oriunde poate. Omul occidental este apoi redus la nimic mai mult decât un sclav financiar, mereu îndatorat de cămătari și escroci. Pe măsură ce urmărirea materialismului de către omul occidental se intensifică, datoriile sale cresc. Bărbatul occidental se trezește cu tot mai puțini venituri disponibile, iar această presiune financiară începe să-i afecteze relațiile personale, forțându-l adesea pe occidental la concluzia suicidară că nu-și permite să se înmulțească. La urma urmei, ce ar putea fi un angajament financiar mai mare decât un copil? Nu doar că omul occidental a înlocuit adevărata spiritualitate cu urmărirea materialismului, dar omul occidental a permis materialismului să devină o barieră pentru cele mai naturale chemări din viață – să construiască o familie și să aibă copii. Materialismul ne controlează și ne modelează gândirea, transformându-ne în indivizi lacomi și superficiali, obsedați de obiecte materiale; această obsesie ne consumă și ne împiedică să ne implicăm în activități cu adevărat

împlinitoare. Omul occidental investește sume tot mai mari de bani în urmărirea materialismului, forțându-se adesea să se îndatoreze într-o încercare zadarnică și inutilă de a fi invidia vecinilor săi. Dar materialismul este o căutare goală și lipsită de suflet – oricât de mulți bani ai investi în acel vas, nu va fi niciodată plin. În cele din urmă, când nu mai rămân bani și datoriile încep să se adune, bunurile obținute în timpul cheltuielilor nebunești sunt de puțină sau deloc consolare, iar presiunea datoriei și depresia rezultată își lasă amprenta. În cursa noastră de a umple golul spiritual lăsat de pierderea legăturilor de familie, legătura cu lumea naturală și credințele religioase și spirituale, am ajuns să venerăm un idol fals.

Vedem din nou triumful id-ului – plăcerea imediată obținută din cheltuirea banilor pe care nu îi avem este pusă înaintea propriei noastre stabilități financiare pe termen lung. Supereul conferă control, conștiință și ne permite să raționăm la nivel moral. Odată ce supereul este afectat și id-ul domnește, cedăm impulsivității și ne gândim doar la plăcerea pe termen scurt. Dușmanii Occidentului trebuie să-și frece mâinile de bucurie. Odinioară mare, omul occidental, este sclav mental, fizic slăbit și lipsit spiritual – dar și legat financiar și îndatorat chiar față de cei care doresc să vadă Vestul căzând. Omul occidental trebuie să redescopere ceea ce îl face întreg, lucrurile care îl hrănesc spiritual și îi completează sufletul, permițându-i să fie în largul său cu sine și cu mediul înconjurător. Omul occidental trebuie să scape de lanțurile materialismului și să urmărească o spiritualitate autentică – prin legăturile cu familia, mediul și credințele religioase. Golul pe care îl simțim în centrul ființei noastre nu poate fi umplut cu bunuri materiale; astfel, devotamentul nostru față de materialism trebuie zdrobit. Materialismul nu este un mijloc pentru un scop; este un mijloc de a înrobi oamenii occidentali prin cămărăcie și datorii.

PIERDEREA INIMII OCCIDENTALE

Inima occidentală nu este doar dragostea omului occidental pentru familia și copiii săi, ci cuprinde ceva mult mai important. Inima occidentală provine din dragostea omului occidental pentru poporul său și asta îl determină pe omul occidental să-i protejeze pe acei oameni cu orice preț. Inima occidentală poate fi rezumată simplu ca curajul și curajul omului occidental, care sunt trăsăturile care îi permit omului occidental să meargă mai departe atunci când este necesar pentru a-și apăra sângele și pământul. Inima occidentală a fost un factor major care a contribuit la dezvoltarea civilizației occidentale. Cărțile de istorie sunt pline de povești despre inimă, determinare și curaj occidental. Această determinare și curaj i-au permis omului occidental să rămână puternic chiar și în fața unor șanse copleșitoare; a permis omului occidental să înfrunte mari provocări chiar și atunci când riscul de eșec sau moarte era ridicat și a asigurat că omul occidental își proteja persoanele dragi și comunitatea cu orice preț. Inima vestică era inima unui războinic, a unui explorator și a unui pionier. Inima occidentală a împins civilizația occidentală înainte și a protejat-o de cei care doreau să o dărâme. Există multe exemple de inimă occidentală de-a lungul istoriei ilustre a civilizației occidentale și chiar din cele mai vechi istorii consemnate aceste acte de curaj pot fi văzute – Bătălia de la Termopile este un exemplu perfect. Trei sute de războinici spartani curajoși și un mic grup de aliați erau copleșiți numeric de armata persană, însă, în ciuda șanselor puternic împotriva lor, curajul și curajul spartanilor au rămas în istorie, deoarece au înfrânt spiritul invadatorilor perși. Deși spartanii au pierit în cele din urmă, acțiunile lor au adus națiunii grecești suficient timp pentru a se aduna și, în cele din urmă, pentru a învinge Imperiul Persan. Bătălia de la Viena este un alt exemplu remarcabil de determinare și curaj occidental. Din nou, omul occidental s-a trezit depășit numeric de cinci ori la unu în fața uriașei forțe otomane. Această bătălie a fost una decisivă și a marcat punctul de cotitură în războaiele otomano-habsburgice, o luptă de trei sute de ani între imperiile Sfântului Imperiu Roman și Imperiul Otoman. Această mare victorie a dus apoi la prăbușirea ocupației turce a Europei de Est și a permis omului occidental să-și recâștige controlul asupra patriei. Un alt exemplu remarcabil de inimă occidentală a fost văzut la Bătălia de la Rorke's Drift. Puțin peste o sută cincizeci de soldați britanici și coloniști au apărut cu succes garnizoana de la stația misionară de la Rorke's Drift împotriva unui asalt intens al trei până la patru mii de războinici zuluși. Din nou, omul occidental era copleșit numeric, dar a rămas ferm în fața unor șanse copleșitoare și a ceea ce părea a fi fost o soartă a morții sigure. Aceste acțiuni curajoase – și multe altele asemănătoare – au modelat Occidentul și au ținut restul lumii în admirație față de determinarea și curajul omului occidental. Factorul comun în aceste acte de curaj era că bărbații care rămâneau fermi se confruntau cu moartea aproape sigură din partea dușmanilor lor. Șansele erau atât de puternice împotriva lor încât înfrângerea părea aproape sigură, dar chiar și în fața înfrângerii și a morții, omul occidental a rămas puternic, și-a privit inamicul în ochi și a luptat oricum. Aceste acte de curaj sunt întruchiparea inimii occidentale, iar motivația pentru aceste gesturi provine din dragostea omului occidental pentru cei pe care îi protejează și din datorita sa față de comunitate. Atât de mare era angajamentul omului occidental față de comunitatea și semenii săi, încât să se întoarcă, să fugă și să părăsească câmpul de luptă ar fi fost de neconceput – omul occidental ar fi preferat să stea și să lupte până la moarte decât să-și dezamăgească camarazii și

comunitatea. Inima occidentală este din nou produsul unui superego dezvoltat. În acest caz, superego-ul este atât de puternic încât nu doar că anulează id-ul, ci chiar anulează ego-ul, punând individul în pericol mortal. Acest lucru ilustrează puterea supereului și forța angajamentului omului occidental pe care l-a avut odată față de comunitatea sa.

Inima occidentală este ceva ce a stat mereu în calea dușmanilor Occidentului. Inima occidentală a galvanizat omul occidental și s-a asigurat că va sta mereu și va lupta pentru ceea ce este corect – pentru apărarea celor dragi, a comunității și a națiunii sale. Dușmanii Occidentului știu că a frânge inima occidentală, a elimina fermitatea și curajul care au făcut ca Occidentul să reziste la atâtea invazii și amenințări, ar însemna să rupă oțelul interior al omului occidental și să-i fure capacitatea de a-și proteja poporul. Dușmanii Occidentului au pus la cale cele mai viclene scheme pentru a frânge inima Occidentului. La fel ca multe dintre celelalte comploturi ale lor, acest plan începe cu utilizarea atentă a mass-mediei și promovarea unor modele proaste menite să deformeze mintea occidentală. Odată ce mintea occidentală este frântă, dușmanii Occidentului pot manipula toate aspectele omului occidental. Exact așa au încercat dușmanii Occidentului să submineze inima occidentală, iar acest atac poate fi rezumat în două cuvinte – vinovăția albă. A face o rasă sau cultură să se urască pe sine ar fi cea mai puternică cale de a asigura distrugerea acelei rase sau culturi, deoarece ar fi furați de capacitatea de a se apăra și chiar ar face ca acea rasă sau cultură să-și dorească propria distrugere. Acest sentiment de *ură de sine* a fost insuflat omului occidental printr-o campanie prelungită și susținută de minciuni și jumătăți de adevăr, menite să-l facă pe omul occidental să se simtă vinovat pentru tot ce a realizat, pentru tot ce este și, în cele din urmă, chiar și pentru că a existat pur și simplu. Cei care controlează mass-media și cei care au subminat și deturnat sistemul educațional au introdus treptat această vinovăție și ură de sine în aproape toate nivelurile conștiinței occidentale. Acest lucru s-a realizat prin mai multe atacuri extrem de eficiente, care au pornit din portretizări distorsionate ale sclaviei, trecutului colonial al Occidentului și, desigur, *a sfântului graal al vinovăției și urii de sine – holocaustul*.

Rescriind istoria sau prezentând instantanee istorice într-un mod în care acestea nu mai sunt privite în contextul corect sau din perspectiva corectă, dușmanii Occidentului au reușit să facă ca generații de tineri occidentali să-și disprețuiască activ propriii strămoși. Aceasta este, desigur, un atac asupra supereului, deoarece supraeul este o modalitate de a păstra morala, valorile și tradițiile și de a asigura că acestea sunt transmise din generație în generație. Făcând tinerii să nu aibă încredere sau să-și disprețuiască propriii strămoși, se asigură moartea tradiției și moștenirii, pentru că cine ar vrea să calce pe urmele celor pe care îi urăște? Sclavia este primul și cel mai evident atac asupra inimii occidentale și ceva pentru care orice copil occidental este făcut să se simtă vinovat. Înainte să intrăm în detalii istorice, la un nivel pur logic, de ce ar trebui vreun om occidental să se simtă vinovat pentru sclavie? Nu există niciun om occidental în viață care să dețină un sclav african – la fel de mult nu există niciun african în viață care să fie deținut sau să fi fost vreodată deținut de un om occidental. Deci, de ce ar trebui omul occidental să simtă vinovăție pentru ceva la care nu a avut niciun rol personal – sau ar trebui ca fiul să plătească pentru păcatele tatălui său? Ciudat, cei care insistă că omul occidental ar trebui să plătească pentru păcatele strămoșilor săi, atât prin reparații financiare, cât și prin povara vinovăției veșnice, sunt aceiași oameni care îi spun omului occidental că a fi mândru de realizările pozitive ale strămoșilor săi este atât inutil, cât și illogic! Așadar, deși omul occidental nu poate arăta

niciun fel de mândrie pentru realizările strămoșilor săi, cu siguranță poate simți vinovăție și rușine pentru presupusele lor crime. Totuși, presupusele crime sunt exact esența, deoarece actele de care omul occidental este acuzat sunt adesea complet distorsionate sau scoase atât de mult din context încât portretizarea lor este aproape de ficțiune. Sclavia este un exemplu clar. Narațiunea consacrată despre sclavie este că omul occidental rău a mers pe continentul pașnic Africa și a adunat fiecare african fericit și iubitor de pace pe care l-a găsit, forțându-i să trăiască într-o viață de sclavie brutală.

Este într-adevăr adevărat că o mică minoritate a societății occidentale a ținut sclavi africani – totuși, a scoate acest lucru din contextul său istoric înseamnă să începem o minciună periculoasă care duce doar la vinovăția albă și ura de sine occidentală. De fapt, în Statele Unite, la apogeul comerțului cu sclavi, doar , 1,6% din populație deținea sclavi. Sclavia a existat încă de la începutul istoriei înregistrate și fiecare grup rasial sau etnic a deținut la un moment dat sclavi sau a fost el însăși înrobit. Sclavia a existat în vremuri biblice, în Mesopotamia antică, în Egiptul antic, în Roma și pe tot parcursul Evului Mediu. Atât sclavii, cât și negustorii de sclavi au existat în toate culorile, iar sclavii erau adesea produsul războiului – un trib cucerit era adesea înrobit de cei care îi cucereau, făcând astfel sclavii pradă de război. Face asta sclavia corectă? Desigur că nu. Dar plasează sclavia în contextul corect și istoric corect ca fenomen social care a existat la scară globală și nu așa cum dușmanii Occidentului doresc să o portretizeze. Europeanii, africanii, asiaticii, arabii și est-asiaticii au deținut toți, la un moment dat, sclavi, dar europeanul este cel care este bătut cu bățul vinovăției pentru participarea sa la comerțul cu sclavi. Ceea ce este și mai contradictoriu în privința adevărului consacrat despre sclavie și comerțul cu sclavi este că William Wilberforce, un politician și filantrop englez, a condus mișcarea pentru abolirea sclaviei. Omul occidental a fost cel care a abolit sclavia și omul occidental a investit bani, resurse și trupe pentru a asigura combaterea practicii sclaviei la scară globală. În ciuda actului nobil al omului occidental de a se opune sclaviei și de a emancipa sclavii deținuți de cei care trăiau în națiunile occidentale, sclavia există și astăzi. Sclavia modernă este o industrie de miliarde de dolari, experții estimând că prin acest comerț se generează anual până la 35 de miliarde de dolari. Națiunile Unite estimează că aproximativ 27-30 de milioane de bărbați, femei și copii sunt în prezent implicați în comerțul modern cu sclavi. Acești sclavi sunt în mare parte localizați în țările în curs de dezvoltare sau din lumea a treia, nu în națiunile occidentale – dar dușmanii Occidentului ne spun că omul occidental ar trebui să se simtă vinovat pentru sclavie. Aceeași temă este extinsă pentru a include vinovăția pentru trecutul colonial al omului occidental. Datorită naturii omului occidental și faptului că a fost atât un pionier, cât și un explorator, a fost firesc ca, în timpul explorării, omul occidental să formeze colonii în întreaga lume. Omul occidental a colonizat Africa, Asia și Americile și a adus civilizație avansată pe aceste continente. Pe măsură ce omul occidental coloniza teritorii străine, el le cultiva câmpiile, pescuia în apele lor și exploata resursele acestora. Istoria colonizării a fost răstălmăcită și scoasă din context într-un mod similar cu narațiunea despre sclavie, al cărei efect este crearea unei povești "alb-negru" despre omul occidental care violează ținuturi străine și fură resursele și destinul popoarelor native cărora le-au fost confiscate pe nedrept drepturile din naștere. Totuși, a picta această imagine ar fi lipsit de onestitate și înșelător, deoarece omul occidental a dat mult mai mult decât a primit când a colonizat alte țări. Omul occidental și-a împărtășit tehnologia extraordinară cu fiecare națiune pe care a colonizat-o și a folosit-o pentru a

îmbunătăți viața popoarelor native. Omul occidental a construit școli, spitale și infrastructură. Omul occidental a oferit acestor țări îngrijire medicală, apă curată și canalizare. Omul occidental a introdus limbajul scris, automobilul și metodele agricole care au crescut enorm recolta localnicilor. Toate aceste minuni tehnologice au îmbunătățit viața popoarelor native și au contribuit la dezvoltarea țărilor lor. Omul occidental a luat resurse din locurile pe care le-a colonizat, dar a dat înapoi la fel de mult pe cât a luat vreodată, dacă nu chiar mai mult.

Totuși, când dușmanii Occidentului vorbesc despre colonizare, nu vorbesc despre îmbunătățirile și invențiile pe care omul occidental le-a adus lumii, deoarece acest lucru ar face tinerii occidentali de astăzi mândri de strămoșii lor; dușmanii Occidentului vorbesc doar despre ceea ce a luat omul occidental. Generațiile tinere sunt învățate că strămoșii lor nu erau mai buni decât bătașii și hoți obișnuiți care furau bogăția oamenilor pașnici care nu se puteau apăra de puterea colonială occidentală. Din nou, acest lucru îl învață pe omul occidental să simtă vinovăție și rușine pentru acțiunile strămoșilor săi și, în cele din urmă, să-și disprețuiască propria descendență. Când vine vorba de noțiunea de vinovăție albă, nimic nu este promovat mai puternic și nici mai proeminent în mintea oamenilor occidentali decât *holocaustul*. Holocaustul este presupusa exterminare a șase milioane de evrei de către poporul german în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Nivelul de isterie care înconjoară holocaustul este atât de mare încât este de fapt ilegal în multe țări să pui la îndoială orice aspect al autenticității holocaustului. Holocaustul este predat în școli și prezentat în mass-media ca cel mai mare act de rău care a avut loc vreodată – și, desigur, că omul occidental și dorința sa de naționalism au cauzat un astfel de act malefic. Holocaustul a fost ridicat la un nivel atât de important încât are propria zi mondială de comemorare, iar o industrie de milioane de dolari există pentru a promova narațiunea stabilită. Industria holocaustului produce în mod regulat filme, cărți și emisiuni TV pentru a se asigura că holocaustul rămâne mereu prezent în mintea colectivă a omului occidental. Holocaustul este deosebit de important deoarece nu doar că holocaustul este prezentat ca cel mai malefic act care a avut loc vreodată, dar motivația pentru acest act nu a fost doar lăcomia, ci și dorința omului occidental de naționalism. Așadar, în esență, motto-ul acestei povești este că dragostea omului occidental pentru poporul și cultura sa și voința sa de autodeterminare au condus direct la cea mai mare crimă care a avut vreodată a avut loc în istoria umanității. Mesajul transmis generațiilor viitoare este clar – nu doar că omul occidental ar trebui să se simtă vinovat pentru crimele strămoșilor săi, dar brutalitatea și cruzimea omului occidental sunt la cel mai înalt nivel atunci când urmează o cale naționalistă. Întrebarea importantă pe care trebuie pusă este clară: într-o lume în care fiecare detaliu al istoriei poate fi pus sub semnul întrebării, dezbătut și investigat, de ce o singură problemă istorică ar trebui să fie interzisă oricărui tip de dezbateră sau investigație și de ce cei care caută să dezbată sau să investigheze această problemă sunt amenințați cu întreaga forță a legii și cu pierderea libertăților? Se spune adesea că adevărul nu se teme de investigație. Totuși, holocaustul a fost ridicat la un nivel special de importanță și a devenit un adevăr aproape incontestabil, ca și cum ar fi o învățătură sfântă, centrală pentru un cult religios. Ca un cult religios, industria din jurul holocaustului este atât de zeloasă încât oricine îndrăznește să șoptească chiar și cea mai mică îndoială cu privire la autenticitatea oricărui detaliu al narațiunii consacrate despre holocaust este hărțuit și atacat până când este făcut un paria și respins de restul societății. Holocaustul, sclavia și colonialismul au

fost folosite ca bețe pentru a lovi omul occidental și a-i insufla un sentiment de vinovăție și ură de sine. Această ură de sine și vinovăție se exprimă cel mai ușor într-un singur cuvânt, un cuvânt atât de puternic încât poate reduce la tăcere orice om, poate pune capăt oricărei dezbateri și, odată rostit împotriva unui om, îl poate transforma literalmente într-un paria – acel cuvânt este "rasist". Cuvântul "rasist" este atât de puternic încât bărbații adulți se sperie când este folosit ca armă împotriva lor. Cuvântul "rasist" este echivalentul modern al cuvântului "vrăjitoare". Așa cum acuzația de vrăjitorie putea duce la o sentință cu moartea, astăzi acuzația de "rasist" poate duce la pierderea locului de muncă, la încarcerarea în închisoare și, în cele din urmă, izolarea și îl poate lăsa proscris din societate. Dar, la fel ca în cazul acuzației de a fi o vrăjitoare, există foarte puține apărări pe care să o poți folosi când ești acuzat de rasism, în afară de a te umili, a se strecura și a implora în cel mai laș mod. Cuvântul "rasist" a transformat omul occidental într-o creatură care poate fi echivalată doar cu un câine bătut. La strigătul acelui cuvânt, omul occidental se întoarce și imploră milă – așa cum ar face un animal abuzat. Vinovăția albă, ura de sine și cuvântul "rasist" au fost folosite pentru a frânge inima occidentală și pentru a supune determinarea și curajul occidental, pentru a împiedica omul occidental să se ridice în apărarea propriului popor. Omul occidental este acum atât de intimidat încât nu îndrăznește să vorbească împotriva vreunui dușman străin sau amenințare la adresa poporului său de teamă să nu fie etichetat drept "rasist". Nu există un exemplu mai bun decât în orașul nordic Rotherham. Peste 1400 de fete occidentale au fost sistematic manipulate, agresate sexual și violate de bărbați musulmani, care erau în mare parte de origine străină. Să analizăm această serie îngrozitoare de acte și să le analizăm mai în detaliu – și să ne întrebăm ce a fost cu adevărat șocant la aceste crime îngrozitoare. A fost cu adevărat șocant că bande de bărbați musulmani au încercat să exploateze femeile occidentale? Răspunsul este nu. Când ne uităm la tratamentul femeilor în țările islamice – în special tratamentul femeilor necredincioase – abuzul sexual este adesea frecvent. Mai mult, manipularea fetelor occidentale de către bărbați musulmani era cunoscută de aproximativ un deceniu, înainte ca pregătirea fetelor occidentale în Rotherham să ajungă pe prima pagină a ziarelor naționale. Acțiunile acestor bărbați, deși dezgustătoare, nu ar fi trebuit să surprindă pe nimeni. A fost cu adevărat șocant că aceste acte au fost mușamalizate de establishmentul local – politicieni și poliție? Din nou, răspunsul este nu. Nu este de mirare că cei motivați de lăcomie – fie că este vorba de putere politică sau de câștig financiar – acoperă fapte josnice pentru a obține profit personal. De-a lungul istoriei, indivizi și grupuri puternice au acoperit criminalitatea și greșelile pentru câștig personal. Polițiștii și politicienii care au contribuit la mușamalizarea manipulării fetelor tinere din Rotherham sunt detestabili și ar fi trebuit să fie judecați pentru complicitatea lor la aceste crime. Dar faptul că poliția și establishmentul politic au fost complici la astfel de crime nu ar trebui să șocheze pe nimeni. Ceea ce este cu adevărat șocant este că comunitatea locală, ale cărei fiice erau vâdate, nu a făcut nimic. Faptul cu adevărat uluitor care stă la baza acestei povești jale este că comunitatea locală a stat deoparte și a lăsat acest abuz dezgustător să continue. Bărbații adulți au ales să privească în tăcere cum fiicele lor au fost luate pentru a fi abuzate sexual, în loc să riște să fie numiți "rasiști" pentru că au vorbit sau s-au opus și și-au apărat pe cei dragi. Să nu ne înșelăm – cel mai dezgustător aspect al scandalului din Rotherham a fost că nimeni nu s-a opus a ceea ce se întâmpla. Comunitatea nu s-a unit niciodată să-și apere fiicele. Tații nu s-au opus niciodată bărbaților care veneau la casele lor după lăsarea

întunericului cu intenția de a le abuza copiii. Mai mult, oamenii din Rotherham nu s-au întors împotriva poliției și nici nu i-au spânzurat pe politicienii complici la acoperirea acestor crime, ci i-au votat înapoi la putere. Descendenții bărbaților care au murit la Termopile, care au apărat Porțile Vienei și care au stat fermi la Rorke's Drift, au stat pur și simplu și și-au privit fiicele luate de bărbați străini pentru a fi abuzate sexual; un bărbat occidental a ales să-și lase fiicele să fie violate în loc să riște să fie numit rasist. Aceasta este frângerea inimii occidentale și distrugerea fermității și curajului occidental; Omul occidental este acum un câine biciuit, măcinat de vinovăție și ură de sine, care poate fi adus în genunchi doar prin cuvinte. Fermitatea și curajul pentru care omul occidental era faimos, și care țineau lumea cu uimire, sunt acum de domeniul trecutului.

Oamenii din Occident au devenit condiționați să se urască pe ei înșiși printr-un asalt de materiale create pentru a insufla vinovăție celor care le privesc. Prin manipularea și îndoirea istoriei, tinerii occidentali au fost învățați să-și urască și să-și disprețuiască propriii strămoși și să-și respingă propria cultură și moștenire. Omul occidental merge acum cu capul plecat. Se teme să-și spună părerea și este ținut în frâu nu de bastonul sau bățul, ci de cuvinte precum "rasist" și de sentimente false de vinovăție care i-au fost impuse. Așa cum omul occidental a fost înrobit de idealuri implantate în propria sa minte, la fel cum omul occidental își otrăvește propriul corp din proprie inițiativă – omul occidental este, de fapt, propriul său gardian, reglementându-și propriul limbaj și acțiuni pentru a se asigura că nu încalcă regulile impuse de dușmanii săi de moarte. Pe măsură ce Europa devine tot mai multiculturală, pe măsură ce diferite culturi concurează pentru putere și poziție în orașele și localitățile occidentale, conflictele vor apărea în mod natural. Omul occidental va fi tot mai mult pierzătorul în aceste conflicte, deoarece acum nu mai are capacitatea de a se apăra pe sine, pe cei dragi și pe comunitatea sa. Omul occidental este acum atât de condiționat încât preferă să se lase convins să moară decât să se apere și să riște să fie numit "rasist". Omul occidental este o umbră a sinelui său de odinioară: mintea îi este înrobită, corpul slăbit, spiritul corupt, iar fermitatea și curajul pe care le avea odată s-au diminuat radical. Dușmanii Occidentului i-au smuls însăși inima omului occidental și l-au lăsat la mila oricărui dușman străin care alege să-l vadă pe el și familia sa ca pradă demnă.

ASCENSIUNEA CULTULUI INDIVIDUALISMULUI

Omul occidental era un titan, iar marile sale realizări și civilizația pe care a creat-o au ținut lumea cu uimire. Dar niciuna dintre aceste realizări, nici marea civilizație pe care omul occidental a construit-o nu ar fi fost posibile fără ca omul occidental să lucreze împreună cu frații și surorile sale și să formeze comunități, triburi și națiuni care s-au unit pentru binele comun și care au devenit mai mult decât suma părților lor individuale. Omul occidental a schimbat lumea și practic fiecare invenție sau descoperire care a schimbat lumea a venit din mintea sa fertilă și a fost dezvoltată, industrializată și pusă în practică de mîna sa. Nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără societatea occidentală care s-ar fi unit și a lucrat ca unul pentru a transforma gândurile și planurile mărețe în realizări mărețe. Luați ca exemplu marile opere arhitecturale care umplu orașele occidentale. Unele dintre aceste minuni, precum Colosseumul din Roma, au fost construite acum mii de ani – totuși, ele rămân încă o sursă de inspirație și uimire chiar și astăzi. Este adevărat că planurile acestor mari structuri au fost adesea viziunile și proiectele unui arhitect individual sau ale unui grup mic de designeri talentați. Totuși, motivul pentru care arhitecții și designerii și-au realizat planurile este pentru că societatea coerentă care îi înconjura s-a unit pentru a transforma planurile lor în realități magnifice. La fel ca o colonie de albine, când oamenii se adună și formează o comunitate care poate fi comparată cu o singură entitate vie și însuflețită, cu propria conștiință comună, atunci ceea ce se poate realiza este aproape nelimitat și infinit mai mare decât ceea ce pot fi realizați de simpli indivizi. Dușmanii Occidentului știu acest lucru – și de aceea au făcut tot ce au putut pentru a submina societatea occidentală în numeroasele moduri explicate în detaliu de-a lungul acestei cărți. Dușmanii omului occidental au folosit toate trucurile vicleane la care s-au putut gândi pentru a promova importanța de a fi un individ. Ei promovează ideea că individualismul ar trebui considerat cea mai înaltă și nobilă virtute. Acești oameni disprețuiesc ideea necesității unui set de standarde sociale care să permită oamenilor să se identifice unii cu alții și să se unească ca o comunitate coerentă. De fapt, individualismul a devenit ca un cult în societatea occidentală. Omul occidental concurează acum cu frații și surorile sale pentru a-și evidenția individualitatea și a demonstra cât de diferit este față de cei din jur. Cultul individualismului afectează fiecare aspect al vieții occidentale – de la modul în care oamenii se îmbracă până la modul în care își aranjează părul și se prezintă. De-a lungul timpului, indivizii au luat măsuri din ce în ce mai extreme pentru a se asigura că sunt cu adevărat unici. Oamenii își modifică acum propriile corpuri în moduri tot mai extravagante pentru a se evidenția din mulțime. Dar adoptarea individualismului are un efect extrem de negativ asupra societății occidentale, făcând-o să devină mai puțin omogenă – în loc să fie o comunitate coerentă, societatea occidentală devine o colecție lejeră de indivizi care nu mai relaționează unii cu alții. Să revenim acum la analogia albinelor. Stupul funcționează deoarece albinele care locuiesc în stup formează un grup omogen și formează o colonie. Albinele nu doar că seamănă, dar gîndesc la fel. Albinele au o conștiință comună și lucrează împreună în armonie pentru binele coloniei. Albinele nu pun binele individului înaintea binelui coloniei, deoarece, fundamental, atunci când binele

coloniei vine pe primul loc, colonia devine puternică și sănătoasă, iar o colonie puternică și sănătoasă adăpostește și protejează albinele individuale. Albina individuală nu raționează ca un om, dar la un nivel instinctiv și primitiv știe că bunăstarea sa individuală este legată de bunăstarea coloniei. Acum imaginează-ți ce s-ar întâmpla cu colonia dacă fiecare albină ar decide să meargă singură și să lupte pentru propria individualitate și libertăți personale, punându-le înaintea binelui Coloniei, albinele nu ar mai dori să danseze în același mod; nu ar mai putea comunica eficient una cu cealaltă și ar deveni din ce în ce mai izolate una de alta. Pe măsură ce colonia se destrăma inevitabil, stupul însuși se prăbușea și tot ce albinele construiseră și pentru care se străduiseră ajunge să se piardă. Din nou, această analogie poate părea simplistă, dar ilustrează un punct important care poate fi aplicat direct națiunilor occidentale. Vestul era la apogeu când comunitatea sa era cea mai unită – iar dușmanii omului occidental știu asta. De aceea, odată ce structurile și garanțiile care țineau Vestul unit au fost slăbite, dușmanii Vestului au pus în aplicare ultima și cea mai devastatoare parte a planului lor; pentru a asigura nu doar destrămarea societății occidentale, ci și ca societatea occidentală să nu poată fi niciodată refăcută. Este una să destrămezi o comunitate – dar acest proces poate fi adesea inversat. Timpurile de luptă și greutăți pot aduce un grup de oameni împreună și îi pot determina să lucreze din nou ca unul singur, forțându-i să redescopere legăturile comune și să se reunească ca o comunitate. Totuși, dacă indivizii care au format odată acea comunitate ar fi devenit atât de diferiți și atât de disperați încât nu mai puteau relaționa unii cu alții, atunci chiar și în vremuri grele nu ar putea să se reunească și să lucreze ca un grup coerent. Ceea ce ar înrăutăți totul ar fi dacă oamenii care formau acea comunitate nu mai interacționau unii cu alții sau nu mai petreceau timp împreună – alegând în schimb activități solitare, ceea ce le creștea sentimentul de izolare. Imaginează-ți dacă oamenii ar sta pur și simplu în fața televizorului sau a calculatorului, petrecând ore întregi uitându-se la programe, jucând jocuri și navigând pe rețelele sociale. Nu doar că oamenii care formau acea comunitate odinioară puternică nu ar putea relaționa unii cu alții din cauza acceptării individualismului, dar nu ar mai avea abilitățile sociale necesare pentru a interacționa între ei din cauza stilului lor de viață tot mai solitar și izolat.

Gândește-te la acum cincizeci sau șaiszeci de ani, când familiile îi cunoșteau pe toți cei care locuiau pe strada lor. Ar ști numele vecinilor, numele copiilor vecinilor și unde lucrau vecinii. Mai mult, interacționau cu vecinii lor la pub-ul local, la biserică și la evenimentele comunitare. Oamenii care se înrudeau unii cu alții – arătau la fel, mergeau la aceeași biserică, la același pub, iar copiii lor mergeau la aceleași școli. Astăzi, câți oameni știu numele vecinilor lor apropiați care locuiesc alături? Unul dintre modurile în care cultul individualismului a fost creat este prin introducerea diferitelor *subculturi* în societate. Aceste subculturi sunt împinse prin aceleași canale ca majoritatea celorlalte materiale extrem de dăunătoare menite să distrugă societatea occidentală. Unul dintre modurile cheie în care se formează subculturi este în jurul muzicii. Subculturile nu sunt doar un hobby sau o activitate plăcută – aceasta este o distincție importantă. Subculturile nu sunt doar ceva în care te lași pradă în timpul liber, ci mai degrabă ceva asemănător unui mod de viață. Subculturile influențează modul în care oamenii se îmbracă, modul în care vorbesc, muzica pe care o ascultă, simbolurile cu care se identifică și chiar stilul de viață pe care îl duc. Nu este același lucru cu un hobby sau o activitate plăcută. Dacă cineva alege să meargă la pescuit în weekend, poate purta haine speciale – dar aceste haine sunt purtate doar pe

durata excursiei de pescuit. Un pescar nu alege să poarte acele haine speciale în celelalte momente pentru a demonstra lumii că își petrece timpul liber prindând pește sau pentru ca alți pescari să se poată identifica cu el. Ideea că un pescar ar merge pe strada principală purtând limicole și o pălărie de muscă pentru ca alți pescari să-l poată identifica este comică. Totuși, exact asta fac membrii subculturilor: membrii unei anumite subculturi se vor asigura că toți se îmbracă în mod similar și adoptă aceleași simboluri și embleme pentru a seamăna. Totuși, pe de altă parte, adoptarea acestor indicii vizuale asigură că membrii unei subculturi nu seamănă sau nu se identifică cu cei din societate care nu fac parte din subcultura lor particulară. Imaginează-ți o societate plină de subculturi diferite – fiecare cu propriul mod diferit de a se îmbrăca, de a vorbi, propriile simboluri și propria micro-cultură. Societatea nu va mai fi un corp coerent; în schimb, ar fi format dintr-un grup vag de subculturi diferite care ar putea fi asemănat cu triburi. Aceste triburi se vedeau adesea nu doar ca fiind diferite, ci și cu un anumit grad de dispreț sau chiar antipatie, astfel încât existența unor subculturi diferite ducea la fracturarea societății. Dar nu trebuie să-ți imaginezi acest scenariu – este o altă realitate cu care se confruntă Occidentul. Aruncă o privire la diferitele subculturi muzicale care există în societate: gothi, rockeri, punks, headbangeri, ravers și modatori, ca să numim doar câteva. Ai putea petrece o zi întreagă enumerând diferitele subculturi muzicale și modurile diferite în care fiecare grup se "evidențiază" din mulțime. Oamenii care promovează această prostie divizivă sunt dușmanii Occidentului și, din nou, poți urmări acest atac până la rădăcini și vedea când a început. Să ne uităm la moduri și rockeri. Mods și rockers au fost două subculturi muzicale conflictuale care au devenit proeminente în anii 1960 și 1970. Subcultura rocker-ului era centrată pe motociclete, iar aspectul lor reflecta acest lucru. Rockerii purtau în general haine de tip motociclist, cum ar fi jachete negre din piele și cizme. Subcultura mod-urilor era centrată pe trotinete, iar moderatorii purtau costume și alte ținute curate. Nu a fost suficient faptul că adoptarea acestor subculturi a dus la o schismă vizibilă în societate care a servit la divizarea tinerilor occidentali, dar adoptarea unor astfel de subculturi a dus și la violență. Moderatorii și rockerii se luptau regulat între ei. Aceste lupte nu s-au purtat pentru suveranitatea națională sau pentru existența continuă a propriului oameni buni, de fapt aceste lupte nu au fost purtate pentru o cauză nobilă. Bătăliile dintre moderatori și rockeri au avut loc doar pentru că mods și rockerii erau diferiți. Au avut loc revolte între mods și rockeri în diferite stațiuni de pe litoral, iar violența a escaladat până la folosirea cuțitelor și a altor arme. Practic, s-au format două facțiuni diferite de tineret occidental și ambele se urau reciproc fără niciun motiv valid. Aceste facțiuni au purtat bătălii aprige și violente – din nou fără niciun motiv. Această schismă în societate nu a fost un fenomen natural, ci a fost fabricat de dușmanii Occidentului într-o încercare de a diviza și cuceri omul occidental. Crearea acestor subculturi este un alt atac asupra civilizației occidentale. Ca și în cazul celorlalte atacuri asupra omului occidental, acest atac a fost transmis prin mass-media, industria muzicală și de modelele proaste impuse minților tinere și influențabile occidentale. Astăzi, modsii și rockerii nu mai sunt subculturi dominante – există atât de multe subculturi diferite încât ar fi imposibil să alegi una ca dominantă. În loc să fie o comunitate mare și coerentă, tinerii occidentali sunt fragmentați în sute de grupuri diferite, fiecare cu propriile sale metode. Fiecare subkultură este suficient de diferită pentru a asigura că numărul mic atașat se identifică mai strâns cu propriul lor grup mic decât cu restul societății. Rockerii sunt acum împărțiți în subculturi separate, mai mici, care ascultă

punk, heavy metal, rock, thrash metal, black metal și numeroase alte ramuri muzicale ale genului original. Pe măsură ce aceste subculturi devin mai mici și mai diverse, există o presiune tot mai mare pentru un grad mai mare de individualitate. Pe măsură ce apar noi subculturi, tinerii sunt atrași de ele pentru a ieși în evidență și a-și afirma propria individualitate. Adesea, în cadrul acestor subculturi, un tip de anarhie este favorizat pentru a asigura că fiecare individ din grup este diferit față de tovarășii săi.

În loc ca subculturile să devină mai mari și mai coerente în timp, tendința este opusă. În timp, subculturile mai mari se fracturează și se creează un număr tot mai mare de subculturi mai mici, iar fiecare dintre aceste subculturi mai mici încearcă apoi să se diferențieze de restul grupului și să-și afirme propria unicitate. Acest lucru are efectul evident de a destrama societatea și de a crea diferențe acolo unde înainte exista uniformitate. Acum imaginează-ți această tendință dusă la extremul său logic – forma supremă de diferențiere, o gașcă de unul, un individ complet unic și total diferit de toți ceilalți din societate și care stă ca o insulă în sine. Acesta este, evident, scopul final al acestui plan viclean și se poate vedea în modul în care oamenii se îmbracă, în felul în care se prezintă, în culoarea părului și, desigur, prin modificări corporale precum tatuaje, piercinguri și multe alte transformări extravagante și degenerante la care oamenii se angajează acum. Acum, indivizii fac tot ce pot pentru a ieși în evidență din mulțime. Trebuie doar să mergi pe strada principală ca să vezi o mie de modă, tunsori și modificări corporale diferite. În nici un grup nu seamănă doi oameni și chiar și cei din aceeași subkultură fac tot ce pot să iasă în evidență față de propriul grup. Pe măsură ce trece timpul, modificările prin care oamenii trec pentru a se evidenția devin tot mai degenerate și extravagante – urechi întinse, implanturi dermice, tatuaje pe toată fața, limbi despicate, globi oculari tatuați și acum chiar coarne artificiale implantate pe craniu! Dar care este cauza principală pentru care oamenii adoptă aceste mode, tunsori și modificări corporale nebunești? În centrul acestei dorințe de individualitate se află o formă copilărească de căutare a atenției. Oamenii care încearcă să iasă în evidență urmând aceste moduri de viață și îmbrățișând aceste mode, practic țină "uită-te la mine". De ce copilul obraznic face crize sau aruncă mâncarea peste masa la părinții lui? Răspunsul este simplu; copilul obraznic "se joacă" încercând să atragă atenția părinților pentru a se simți în centrul evenimentelor. Această dorință de bază pentru atenție este ceva cu care ne naștem și ne servește bine ca bebeluși. Când suntem un bebeluș mic, unul dintre cele mai de bază și naturale tipare comportamentale cu care suntem înzestrați, țipăm și să plângem atunci când avem nevoie de atenție – deoarece atenția determină figura parentală (de obicei mama) să se ocupe de orice nevoie este dorită în acel moment. De exemplu, când un bebeluș vrea să mănânce, el sau ea nu poate pur și simplu să ceară calm mâncare, nici nu poate să-și ofere singur mâncarea, așa că plângând atrage atenția figurii parentale, care apoi satisface nevoia copilului. Aceasta este una dintre primele și cele mai importante lecții pe care le învață un copil – făcând o scenă, iese în evidență și atrage atenția, ceea ce îi aduce satisfacție. Totuși, pe măsură ce copilul crește și se dezvoltă, iar părinții îi transmit principii morale și comportamente învățate, copilul învață să nu țipe, să strige și să facă teatru, ci să ceară ceea ce își dorește, iar dacă este crescut corect, acel copil învață să accepte atunci când nu poate obține imediat ceea ce își dorește. Procesul de dezvoltare a unui superego sănătos implică trecerea din comportamentul copilului; supereul dezvoltat disprețuiește căutarea atenției la un nivel copilăresc. Când un copil este văzut țipând, plângând și făcând crize într-un loc public, acel

copil caută atenție și este clar produsul unei educații proaste. Este esențial să înțelegem că atunci când un copil face crize de nervi publice, este un semn că nu se dezvoltă mental așa cum ar trebui; Id-ul copilului încă îi conduce psihicul, iar ID-ul caută satisfacție imediată prin căutarea atenției la un nivel nedezvoltat, așa cum ar face un nou-născut. Când un bebeluș neajutorat strigă după atenție, atenția care urmează îl face pe bebeluș să se simtă bine, iar bebelușul face o asociere între captarea atenției și sentimentul de satisfacție. Dacă această dorință de atenție nu este eliminată pe măsură ce copilul crește – dacă copilul nu dezvoltă un superego funcțional – atunci adultul va căuta în continuare atenția într-un mod copilăresc. Deși adulții rareori caută atenție făcând crize de nervi, acum îmbrățișează individualitatea pentru a ieși în evidență din mulțime, astfel încât toată lumea să se uite la ei și să le acorde atenția pe care o doresc. Vopsindu-și părul în roz aprins, răzându-și jumătate din cap, purtând haine ridicole sau revelatoare, purtând un set mare și vizibil de tatuaje sau modificându-și corpul într-un mod tribal degradat – individul strigă "uită-te la mine". Individul caută atenția altor persoane pentru a-și satisface id-ul, în același mod în care copilul încearcă să-l satisfacă când face o criză de furie în mijlocul unui supermarket sau al unui centru comercial. Problema cu care se confruntă omul occidental este că nu doar că tot mai mulți oameni caută această atenție prin cultul individualismului, dar și că cultul individualismului este un fenomen auto-perpetuat și accelerat. Așa cum dușmanii Occidentului au împins limitele decăderii în film și muzică, ei caută să promoveze cultul individualismului. Cultul individualismului a prins avânt ca un bulgăre de zăpadă care se rostogolește pe un deal. Ceea ce face ca o persoană să iasă în evidență astăzi este relativ depășit mâine. La un moment dat, un bărbat cu cercei ar fi atras priviri curioase; Astăzi nimeni nu ar clipi. Așa că, în schimb, oamenii își întind urechile ca un trib african și introduc cercuri uriașe prin pielea lobilor urechilor. Dar acum, când urechea întinsă devine tot mai comună, "trendsetters" caută să iasă în evidență și să-și întindă nasurile, obraji, buzele și chiar să aibă aceste "tuneluri de carne" inserate în alte locuri, pentru a fi unici și a atrage atenția maximă din partea celor din jur.

Acest lucru este, desigur, perpetuat și mai mult de rețelele sociale precum Facebook, care sunt sub controlul dușmanilor Occidentului. Oamenii folosesc acum aceste rețele sociale pentru a crea cât mai multă indignare și controversă, postând "selfie-uri" cu "stilurile" lor scandaloase. Desigur, întreaga cultură a selfie-ului este pur și simplu căutarea atenției în cel mai rău mod – dar când toată lumea face asta, individul caută modalități din ce în ce mai nebunești de a-și face selfie-ul să iasă în evidență pentru a atrage mai multă atenție dorită. Ca niște copii care se rostogolesc plângând pe culoarul unui supermarket, adultul adult caută acum să satisfacă chemarea identității lor asigurându-se că toată lumea se uită la el. Acest lucru face ca persoana să se simtă specială și dorită – exact cum se simte copilul când părintele îl ridică de pe podea și îl îmbrățișează. Dușmanii Occidentului au deteriorat și subminat supraeul prin modificarea condițiilor care permit dezvoltării supereului. Acest lucru a lăsat adulții conduși de id-ul lor, iar una dintre cele mai dăunătoare consecințe este dezvoltarea cultului individualismului, care este atât copilăresc ca natură, cât și dăunător pentru coeziunea societății occidentale. Pe măsură ce cultul individualismului atinge un apogeu nebunesc, cu tot mai mulți oameni care se alătură strigătului de atenție, creaturile create de acest cult devin tot mai nebunești și mai degradate. Tinerii scriu bloguri susținând că sunt, de fapt, animale prinse în corpuri umane. Bărbații adulți poartă scutece de copii și se rostogolesc în propriile fecale. Copiii au parte

de artă corporală extravagantă și modificări care le schimbă permanent aspectul. Persoanele confuze cer schimbări de sex și își mutilează organele genitale. Dar forța motrice din spatele acestei nebunii este dorința copilărească de atenție. Omul occidental este tras în o sută sau mai multe direcții diferite. Individul încearcă să iasă în evidență și îmbrățișează individualismul într-un mod din ce în ce mai extravagant. Societatea occidentală omogenă în care oamenii semănau între ei în gândirea pe aceleași linii a dispărut acum, sfărâmată în milioane de bucăți. Dar o problemă mai mare constă în sarcina de a reasambla acele piese, deoarece procesul de reparare a acestei încurcături devine cu atât mai dificil pe măsură ce piesele care odinioară alcătuiau societatea occidentală sunt acum atât de diferite încât nu se mai potrivesc așa cum ar trebui. Ca urmare, omul occidental va fi pus într-un dezavantaj uriaș dacă va fi vreodată amenințat de o cultură străină puternică și coerentă care acționează ca o entitate unică. Natura dispartă a societății occidentale va împiedica omul occidental să lanseze o apărare eficientă. Cum naiba ar putea un grup de oameni să se adune vreodată și să acționeze ca o societate coerentă dacă fiecare persoană face tot ce poate pentru a fi cât mai diferită de cealaltă persoană posibil? Gândește-te înapoi la ceea ce face o societate perfectă: Societatea perfectă poate fi definită ca un grup de oameni care se adună cu valori morale comune, valori comune și doresc să meargă mai departe ca unul singur, lucrând împreună pentru binele comunității, fără a uita drepturile și importanța individului. Această coeziune comunitară se bazează pe un sentiment comun de conștiință deținut de oamenii care alcătuiesc acea societate. Dar oamenii se îndepărtează acum; nu mai împărtășesc aceleași valori morale și, în loc să se grupeze, se identifică și aleg să fie în preajma unor subculturi tot mai mici și din ce în ce mai diferențiate. Sentimentul de conștiință comunitară din Occident a fost distrus, iar grupuri mici caută să se îmbunătățească și să aibă grijă de propriile interese mai presus de cele ale societății. Omul occidental a îmbrățișat cultul individualismului. Dorința și dorința omului occidental de a fi cât mai unic posibil au dus la fragmentarea societății occidentale. Dorința de unicitate a avut un efect negativ asupra legăturilor comune din societatea occidentală, determinând slăbirea acestor legături. Tradițiile comune, cultura, vestimentația și aspectul care făceau societatea occidentală omogenă au fost acum abandonate în favoarea individualismului. Dușmanii Occidentului au jucat un joc viclean și diviziv care a subminat valorile comune și omogenitatea întâlnite în societatea occidentală. Din păcate, acest lucru plasează omul occidental la mila altor rase și culturi care s-au stabilit în Vest, dar și-au păstrat tradițiile și valorile și au rămas comunități unitare.

MOARTEA SUPEREULUI OCCIDENTAL

Dușmanii Occidentului caută să distrugă omul occidental și să arunce civilizația occidentală într-o stare de nebunie și degenerare din care nu se va mai recupera niciodată. Dușmanii Occidentului sunt "*distrugători de națiuni*" care caută să submineze suveranitatea națiunilor și statelor pentru a-i face slabi, astfel încât să-și poată jefui averea și să se îmbogățească prin mizeria altora. Dar pentru a învinge omul occidental și a reduce civilizația occidentală la cenușă, dușmanii Occidentului trebuie mai întâi să distrugă esența omului occidental. Supereul occidental este esența omului occidental și această esență este cea pe care dușmanii Occidentului încearcă să o distrugă, căci atunci când acea esență se va stinge, omul occidental nu va mai poseda caracteristicile care l-au făcut măreț. Superego-ul este, desigur, partea învățată a psihicului, a moralității, valorilor și chiar tradițiilor care se transmit din generație în generație și care modelează mințile tinere în adulți de încredere și integri. Când un grup de oameni împărtășesc aceleași tradiții și au un simț comun al valorilor morale, transmit aceste caracteristici comune urmașilor lor. Toți cei din acel grup cresc înconjurați de alții care împărtășesc aceeași logică comunitară, ceea ce permite grupului să formeze o conștiință comunitară. Supereul occidental este întruchiparea conștiinței comunitare a omului occidental. Supereul occidental a evoluat și s-a dezvoltat de peste () de ani, de când omul occidental timpuriu a existat la marginea calotelor glaciare din Europa de Nord și a vânat animale care acum sunt de mult dispărute. Omul occidental și-a transmis ADN-ul din generație în generație și asta a asigurat că trăsăturile sale fizice au supraviețuit și au fost întărite. Omul occidental a transmis, de asemenea, supereul occidental prin lecții și învățături. Prin transmiterea moralității și valorilor învățate din generație în generație, omul occidental s-a asigurat că nu este doar ADN-ul său cel care trăiește în generațiile viitoare. Omul occidental s-a asigurat că mentalitatea și modul său de a gândi să dăinuie, transmitându-și superego-ul urmașilor săi. Acest lucru asigură că nu doar trăsăturile fizice ale omului occidental trăiesc, ci într-un mod foarte real și sufletul său trăiește mai departe prin generațiile viitoare. Așa cum ADN-ul omului occidental s-a schimbat și a evoluat de-a lungul timpului pentru a favoriza trăsături genetice mai puternice, supereul occidental a evoluat în timp pentru a favoriza morale și valori mai puternice care au acționat ca liantul ce ținea comunitățile și familiile unite. A devenit o presiune selectivă să rămâi fidel familiei și tribului tău – acest lucru a fost înrădăcinat în omul occidental și întărit prin transmiterea acestor valori iar și iar generațiilor viitoare. De-a lungul a mii și mii de ani, supereul occidental s-a dezvoltat și s-a schimbat, dar nu doar valorile au fost transmise, ci și tradițiile și modurile de viață. Pe măsură ce omul occidental a avansat și civilizația a crescut, la fel a crescut și supraeul occidental; nu mai era doar un set de valori morale obligatorii, ci întruchipa acum tradiții care se întindeau de-a lungul mileniilor și au devenit o cultură bogată. Supereul occidental constă în valorile, morala și tradițiile omului occidental – însăși esența a ceea ce îl face pe omul occidental cine este și chiar ceea ce leagă omul occidental de frații și surorile sale și creează o comunitate care funcționează ca un grup coerent. Morala, valorile și tradițiile transmise din generație în generație au evoluat treptat într-o cultură bogată, exprimată prin limbă, artă, cântec, îmbrăcăminte și arhitectură. Aceste expresii ale culturii occidentale au dat naștere unei moșteniri bogate care se întinde pe milenii și care a lăsat urme durabile în nisipurile

timpului – urme care arată generațiilor actuale de unde au venit strămoșii lor și drumul pe care l-au urmat.

Mai mult, acele urme din nisipurile timpului nu doar că au arătat generațiilor viitoare de unde au venit strămoșii lor, dar au acționat ca o hartă rutinară care a îndrumat generațiile viitoare în direcția corectă. Aceste urme au ajutat la marcarea drumului, astfel încât, pe măsură ce civilizația s-a dezvoltat, generațiile viitoare să poată vedea calea corectă de urmat. Dar, cel mai important, un superego puternic la nivelul întregii comunități nu doar că indică calea corectă, ci determină și o comunitate să parcurgă acel drum împreună și să lucreze ca o unitate unică. O comunitate sau o națiune este puternică doar atunci când oamenii din care este alcătuită lucrează ca unul și trag împreună în aceeași direcție. Când o națiune lucrează împreună ca un grup coerent, acea națiune avansează și are șanse mult mai mari să respingă amenințările. Dar odată ce o națiune începe să se fractureze și apar diviziuni, comunitatea devine dispartă și nu mai este o comunitate, ci o colecție de indivizi care nu mai relaționează unii cu alții și, ca urmare, încep să tragă în direcții diferite. Dușmanii Occidentului știu acest lucru și, pentru a cuceri omul occidental, au început să atace superego-ul occidental cu scopul de a distruge legăturile care țin societatea occidentală unită.

Ne vom întoarce la cazul stupului de albine: albinele produc miere – iar mierea este delicioasă și foarte căutată atât de oameni, cât și de animale. Mierea are o valoare nutritivă ridicată și este o sursă naturală minunată de hrană. Dar obținerea mierii nu este o sarcină ușoară, deoarece mierea este depozitată adânc în stup și protejată de o armată întreagă de albine. Odată ce stupul este atacat, întreaga colonie va monta o apărare agresivă. Ar fi ușor să afirmăm simplu că forța apărării stupului constă doar în numărul covârșitor de albine care vor apărea să se opună oricărui hoț potențial. Totuși, a crede pur și simplu că numerele sunt tot ce contează înseamnă să ratezi problema fundamentală, care este, de fapt, *devotamentul altruist* al individului față de colonie. Când un intrus ostil încearcă să-i ia viața lui, sursa coloniei intrusului, este întâmpinată cu un răspuns copleșitor, dar acel răspuns copleșitor vine de la multe albine individuale care acționează ca una singură. Adevărul nefericit care vine odată cu orice apărare a stupului este că multe albine individuale vor pieri de fapt. Albinele sunt nefericite pentru că, atunci când atacă și înțeapă un inamic, le se pecetluiește soarta – fiecare înțepătură reușită duce la moartea albinei care a dat lovitură. Prin urmare, albina pune literalmente binele coloniei înaintea propriei vieți; albina dă totul pentru a asigura supraviețuirea coloniei. Întreaga apărare a coloniei se bazează pe pretextul binelui suprem. Acest mod de gândire a asigurat supraviețuirea pe termen lung a albinelor ca specie, deoarece a protejat nenumărate colonii și a descurajat mulți potențiali atacatori care priveau mierea ca pe o masă de preț. Ce ar putea fi mai devastator sau mai dureros decât să fii înțepat de sute sau mii de ori pe tot corpul? Ce ar putea fi un factor de descurajare mai mare pentru cei care ar căuta cu bucurie mierea care aparține pe bună dreptate albinelor? Un atac frontal ar fi aproape sinucigaș – sau cel puțin foarte dureros. Dar imaginează-ți să ataci un stup în care fiecare albină se considera deasupra intereselor coloniei, unde fiecare albină era un individ care nu se conectează cu celelalte albine din jurul ei. Imaginează-ți un stup unde, dacă un atacator alege să încerce să jefuiască mierea, albinele se gândesc la ele însele înainte să se gândească la colonie și fie se ascund în stup, fie zboară pentru a-și asigura siguranța. Acel stup ar fi jefuit și, în cele din urmă, albinele ar fi împinse spre dispariție. Dacă conștiința comunității stupului este

distrusă, albinele ar fi pierdute. Nu este diferit în lumea oamenilor. Civilizațiile și națiunile supraviețuiesc doar când oamenii care le alcătuiesc rămân uniți și acționează ca unul singur pentru a-și respinge dușmanii și a rămâne puternice în fața adversității. Este senzația comunității cea care ține oamenii împreună, un sentiment al binelui mai mare care vine din legăturile comune. Acea legătură comună pentru omul occidental este supraeul occidental. De aceea dușmanii Occidentului au început să atace supraeul occidental. A submina voința unei națiuni de a acționa ca un singur grup și a împiedica indivizii să lucreze împreună pentru binele mai mare al societății înseamnă a pecetlui soarta acelei națiuni. Dacă omul occidental nu ar fi fost atât de altruist în apărarea poporului și a pământului său, dacă omul occidental nu ar fi pus binele mai mare al națiunii sale înaintea lui, lumea occidentală ar fi încetat să existe de mult. Acest spirit comunitar a făcut ca omul occidental să treacă prin atâtea furtuni și să triumfeze iar și iar, chiar și în fața unor obstacole copleșitoare. Dușmanii Occidentului au o înțelegere puternică a istoriei și cu siguranță nu sunt proști; știu că pentru a învinge omul occidental nu are rost să lanseze pur și simplu un atac frontal asupra Occidentului. Pentru a învinge omul occidental, în primul rând *esența omului* occidental trebuie frântă. Acest atac asupra supereului occidental a fost atent orchestrat prin numeroase mijloace care au fost discutate pe larg. Scopurile acestor atacuri sunt de a împiedica ca generația mai în vârstă și cea tânără să se identifice una cu cealaltă – creând practic o prăpastie generațională. Diferența generațională împiedică generația mai în vârstă să transmită superego-ul generației mai tinere și împiedică transmiterea moralei, valorilor și tradițiilor acelei societăți. Pe măsură ce această diferență generațională împiedică transmiterea moralității, valorilor și tradițiilor, cultura care a fost centrală în societatea occidentală începe să se estompeze. Odată ce tinerii din orice societate nu mai privesc la strămoșii lor și nu mai caută să continue pe urmele lăsate de generațiile anterioare în nisip, acele generații ajung să se abată de la drum și să se piardă. O cultură puternică unește un grup de persoane, poporul, este ca liantul care ține societatea unită. Când tinerii nu mai urmează o cultură puternică și se pierd, devin pradă ușoară pentru cei care doresc să-i rățăască și mai mult. Crearea decalajului generațional permite tinerilor și mai ușor influențabili în societate să fie manipulați mai ușor de dușmanii Occidentului. Cei mai tineri și mai impresionabili în societate sunt ușor induși în eroare și pot fi duși pe un drum tot mai distructiv odată ce au fost separați de cei mai în vârstă, pe care ar trebui să-i asculte și să încerce să-i imite. Odată ce acest lucru a fost atins, tradițiile, morala și valorile se pierd, iar moralitatea falsă și degenerarea pot fi implantate în mințile celor care au fost rățășiți. Când tradițiile nu mai sunt transmise, ele sunt uitate și devin relicve ale trecutului, privite ca fiind "ciudate" și "demodate". Cei puțini care continuă să susțină astfel de tradiții sunt apoi portretizați ca "ciudați" și "deconectați". Tradițiile care au servit bine omului occidental timp de mii de ani sunt apoi aruncate la coșul de gunoi al istoriei în doar câteva decenii. Aceasta reprezintă moartea culturii occidentale. Odată ce cultura occidentală a fost distrusă și omul occidental a fost separat de tradițiile care îl leagă de strămoșii săi și de obiceiurile trecutului, se creează un *vid*. Acel *vid* este apoi umplut – nu de valorile pozitive, nu de moralitate și nici de ceva sănătos. Vidul creat atunci când omul occidental își pierde cultura este întotdeauna umplut de aspecte negative promovate de dușmanii Occidentului. Ceea ce a fost odată o cultură sănătoasă și morală este înlocuit de o contracultură degenerată și degradată. În timp ce cultura occidentală tradițională era legată de trecut și a trasat o hartă de parcurs care se întindea înapoi pe milenii și îndruma

omul occidental într-o direcție pozitivă și sănătoasă, contracultura indică multe fundături diferite, dar la fel de inutile toate. Moartea culturii occidentale a creat un vid, și acel Vid a fost umplut de contracultura creată pentru a îndepărta omul occidental de pe calea pe care au urmat-o strămoșii săi pe un drum care se termină cu dispariția omului occidental. Cultura occidentală tradițională a consacrat virtuți pozitive care au fost accentuate pentru a menține societatea pe drumul cel bun și în direcția cea bună. Cultura occidentală menținea mintea, corpul, inima și sufletul sănătoase și împlinite. Omul occidental, prin propriile tradiții, a fost învățat că în centrul lumii sale ar trebui să fie *sângele, pământul și spiritualitatea*. Totuși, contracultura este o invenție complet negativă, folosită pentru a umple vidul creat de lipsa unei culturi autentice cu ceva total insidios. Contracultura creată de dușmanii Occidentului nu are ca scop menținerea societății occidentale unită. Accentul contraculturii nu este legăturile de familie sau mândria națională. Contracultura îl determină pe omul occidental să caute plăcere hedonistă pe termen scurt, să-și îmbrățișeze instinctele animalice și să urmărească gratificarea instantanee. Omul occidental nu mai privește exemplul dat de strămoșii săi, ci se uită la modele false susținute de dușmanii săi cu intenția de a implanta morală și valori proaste în mințile occidentale. Acești modele urmăresc să sublinieze tot ceea ce omul occidental nu ar trebui să îmbrățișeze – imoralitatea și prostiile fără valoare sunt mesajul pe care îl transmit. Modelele false impuse omului occidental împing spre tot ce este lipsit de substanță morală și tot ce este degenerat. Aceste modele de urmat îi spun omului occidental că câștigul pe termen scurt este mai important decât obiectivele pe termen lung și, prin urmare, omul occidental ar trebui să cedeze întotdeauna instinctelor sale animale pentru a atinge satisfacția instantanee pe care și-o dorește id-ul. Odată ce acest termen scurt este acceptat, conduce la lăcomie, lăcomie, poftă și lene care guvernează mintea omului occidental. Odată ce astfel de virtuți dubioase sunt acceptate, manifestările exterioare ale acestei otrăvi devin clare de observat.

Fiecare trăsătură sănătoasă care odinioară definea societatea occidentală se ofilește încet și este înlocuită de materialism, obezitate, abuz de droguri, destrăbălare sexuală și chiar ură față de sine, față de strămoșii și realizările istorice ale acestora. Pe măsură ce aceste obsesii nesănătoase se înrădăcinează ferm în inimile și mințile omului occidental, cultura naturală și sănătoasă de odinioară devine tot mai puțin atractivă, subliniind o moralitate care nu reprezintă gratificarea instantanee. Această transformare de la cultură la contracultură poate fi văzută pur și simplu ca regresia omului, de la o ființă extrem de evoluată și mental pricepută, cu un puternic simț al autocontrolului și datoriei, la un animal condus de plăcere, guvernat de dorințe egoiste. Aceasta este moartea supereului occidental – este moartea însăși a culturii occidentale, iar odată cu ea vine ascensiunea id-ului și impulsul pentru plăcere individualistă și animalică nesfârșită. Regresia este cuvântul perfect pentru a descrie acest fenomen. Ca oameni, suntem mai apropiați de animale când ne naștem, deoarece singurele noastre instincte sunt impulsurile naturale de plăcere, iar satisfacerea acestor plăceri este singurul nostru scop. Pe măsură ce un individ crește și se dezvoltă și pe măsură ce supraeul este implantat în psihicul individului de către părinții săi, individul progresează și învață să-și controleze și să-și tempereze instinctele naturale și să se comporte într-un cadru adult și moral. Acest cadru și raționamentul adulților sunt cele care permit societății să funcționeze. Odată ce acest cadru este eliminat și individul renunță la cultură și îmbrățișează contracultura, acea persoană începe să regreseze la o stare inferioară – mental, individul devine tot mai copilăros. Această stare copilărească care

guvernează acum mintea occidentală arată omul occidental căutând atenție așa cum ar face-o un sugar, prin îmbrățișarea individualismului, așa cum omul occidental strigă să fie privit și recunoscut. Această dorință copilărească nu este diferită de a unui copil mic care face crize și plânge până toți cei din jur până privesc și observă comportamentele sale nepotrivite. Dar să atragi atenția astăzi, într-o lume în care toate barierele naturale au fost doborâte, este o sarcină din ce în ce mai dificilă. Individul trebuie să meargă la extreme tot mai exagerate pentru a fi diferit. Pe măsură ce mintea regresivă tânjește după atenție, va merge tot mai mult la recunoaștere, ceea ce înseamnă că fiecare persoană încearcă să împingă limitele individualismului cât de departe poate, în direcția pe care o preferă. În loc să se unească și să urmeze calea trasată de strămoșii săi, omul occidental este fracturat și aleargă în atât de multe direcții diferite și opuse încât societatea nu mai este coerentă și nu poate fi descrisă ca o comunitate. Omul occidental nu mai seamănă cu frații și surorile sale. Omul occidental se poartă în moduri mai apropiate de un trib degradat și primitiv și îmbrățișează subculturi ciudate și distructive într-o cursă de a fi diferit și de a atrage cât mai multă atenție. Omul occidental caută plăceri care nu doar că îi dăunează ca individ, dar aceste plăceri trag în jos și mai mult ceea ce a mai rămas din societatea occidentală. Aceste plăceri vin înaintea familiei, oamenilor și solului și servesc doar la satisfacerea dorințelor egoiste. Când omul occidental făcea parte dintr-o comunitate unită, realizările acelei comunități erau atât de magnifice încât nu doar că au modelat dezvoltarea Vestului, ci și dezvoltarea întregii lumi. Aceste realizări au acoperit toate domeniile imaginabile ale cunoașterii și artei – arhitectură, poezie, literatură, cântec, dans, pictură fină, inginerie, fizică, chimie și creștere industrială. Realizări mari precum Colosseumul din Roma, apeductele și castelele antice din Europa de Nord, încă pun în rușine ceea ce majoritatea celorlalte culturi au realizat până în ziua de azi. Scrierile lui Shakespeare și Homer, poezia lui Keats, frumoasa artă a lui Michelangelo, Leonardo și Turner încă inspiră lumea în aceste zile și sunt în mare parte neegale. Invenții precum curentul alternativ, motorul cu combustie și progresele medicale au schimbat întreaga lume. Toate aceste realizări au izvorât din omul occidental, dar toate au fost posibile doar datorită comunității puternice care s-a unit pentru a transforma visele și ideile indivizilor excepționali în realitate. Mai mult, protejarea acestor realizări și protejarea lor de potențialii cuceritori a fost posibilă doar pentru că omul occidental a rămas unit ca o comunitate. Moartea supereului occidental nu este doar moartea comunității occidentale și nu este doar moartea națiunilor occidentale. Moartea supereului occidental este chiar moartea spiritului care a făcut posibile marile realizări care au definit Occidentul și au modelat dezvoltarea întregii lumi. Moartea supereului occidental nu va însemna doar sfârșitul omului occidental – ci va face ca toate marile realizări ale strămoșilor occidentali să se prăbușească și să se piardă în ceața timpului. Într-un sens foarte real, moartea supereului occidental înseamnă moartea și distrugerea unei linii genealogice care se întinde pe milenii și cuprinde cele mai mari realizări pe care lumea le-a cunoscut vreodată. Dacă omul occidental permite acest lucru, atunci omul occidental nu doar că se condamnă pe sine, dar prin propria moarte pecetluiește soarta tuturor celor care au venit înaintea lui și face ca marile lor realizări și sacrificii să fie lipsite de sens. Dacă supraeul occidental piere, atunci tot ce a realizat până acum va fi fost în zadar. Odată ce supraeul occidental va fi distrus, omul occidental va fi exact așa cum dușmanii Occidentului își doresc – o ființă copilăroasă și josnică care trăiește

pur și simplu pentru plăcere. Moartea supereului occidental va da naștere triumfului id-ului și morții întregii civilizații occidentale.

TRIUMFUL ID-ULUI ȘI MOARTEA OCCIDENTULUI

Moartea supereului occidental precede căderea omului occidental și distrugerea civilizației occidentale însăși. Perioada în care trăim acum poate fi descrisă ca sfârșitul civilizației occidentale, iar următoarele generații de oameni occidentali vor fi martore la moartea Occidentului. Condițiile pentru o furtună perfectă sunt acum pregătite, iar în acea furtună Occidentul va fi spălat și eliminat din cărțile de istorie – dacă într-adevăr cărțile de istorie vor mai fi scrise vreodată în absența omului occidental. Moartea Occidentului nu va veni într-o singură bătălie finală magnifică, dar tragică, care să eclipseze toate celelalte care au trecut înaintea ei. Moartea Occidentului nu va avea loc într-un "război rasial" sau într-o serie de mari conflicte în care liniile de luptă sunt clar trasate și armatele se ciocnesc într-o confruntare militară finală epică. Moartea Occidentului va fi una târâtoare – ca un cancer care macină un organism, slăbind treptat creatura suferindă pe o perioadă lungă de timp. Moartea Occidentului va fi asemănătoare cu o moarte printr-o mie de tăieturi, nu cu o singură lovitură semnificativă. Mulți au teoretizat că, în cele din urmă, imigranții care au venit să se stabilească în Vest și ale căror comunități au crescut se vor întoarce într-o zi împotriva omului occidental – că comunitățile străine vor forma o a cincea coloană în Occident și vor iniția un mare conflict pe pământ occidental. Această teorie presupune un conflict rasial sau religios la scară largă între omul occidental și acei imigranți care au venit să se stabilească în Vest, dar au păstrat o cultură ostilă celei occidentale. Această teorie a unui mare război nu este doar greșită, ci este și extrem de dăunătoare cauzei salvării omului occidental. Se bazează pe ideea că omul occidental este ceea ce a fost odată și că încă își păstrează mintea, corpul, sufletul și inima intacte. Ideea unui mare război rasial sau religios – și unul în care omul occidental ar fi învingător – este de fapt ridicolă. Acest război nu va avea loc niciodată, ci moartea Occidentului va avea loc casă cu casă, stradă cu stradă, oraș cu oraș și oraș după oraș, ca un giulgiu care se târăște peste națiunile occidentale. Să ne oprim pentru un minut și să analizăm efectiv teoria din spatele ideii unui conflict rasial sau religios la nivelul unor teorii – mai mult, să analizăm rezultatul probabil dacă un astfel de război ar avea loc. Pentru ca un conflict uriaș să cuprindă o națiune, liniile de luptă trebuie mai întâi să se formeze, iar pentru ca acest lucru să se întâmple trebuie să existe grupuri omogene diferite. Grupuri omogene se formează pe baza legăturilor comune dintre persoanele care formează aceste grupuri. Aici se află prima problemă majoră cu ideea unui război rasial sau religios – în timp ce diferitele culturi și rase care au emigrat în Occident și-au păstrat conștiința de grup, omul occidental nu și-a păstrat coeziunea. Dacă ar exista un conflict rasial sau religios, indivizii din comunități omogene s-ar uni pentru a-și proteja propria comunitate, dar, din păcate, omul occidental ar fi fost puțin probabil să se unească cu frații și surorile sale și nu ar putea forma un grup omogen unic. Dorința de individualitate și izolare impusă omului occidental de dușmanii Occidentului i-a privat de legăturile comune care odată uneau societatea occidentală. Omul occidental nu mai are legăturile culturale comune, tradițiile și valorile morale care odată l-au legat de frații și surorile sale. Societatea occidentală nu mai este omogenă și coerentă; societatea occidentală este un grup slab unit format din indivizi care nu mai relaționează între ei.

Subculturile care au apărut și au fost îmbrățișate cu atâta entuziasm de omul occidental l-au împins în grupuri tot mai mici care nu mai au legătură între ele. Omul occidental își cunoștea vecinii – de fapt, îi cunoștea pe toți de pe strada lui și pe străzile adiacente locului în care locuia. Lucra cu vecinii săi, bea cu vecinii și mergea la biserică cu ei. Toți din societatea occidentală se cunoșteau, iar legăturile comune pe care le împărtășeau îi țineau împreună ca o comunitate. Acum, mulți occidentali nici măcar nu știu numele celor care locuiesc lângă ei – cu atât mai puțin numele tuturor celor care locuiesc pe strada lor. Puburile omului occidental s-au închis, industria sa a fost exportată, iar bisericile sale au rămas goale. Aceasta este complet opusul situației care poate fi observată în comunitățile de imigranți care s-au stabilit în Vest. Imigranții care s-au stabilit în țările occidentale și-au format propriile comunități puternice și unite, unde oamenii se cunosc, unde există lideri de comunitate consacrați care impun respect, unde familii întregi locuiesc pe aceeași stradă și unde toată lumea știe numele vecinilor. Oamenii din aceste comunități au grijă unii de alții, fac afaceri unii cu alții și se închină la aceleași temple. Aceste comunități prețuiesc tradițiile lor și doresc să păstreze moștenirea comună transmisă de strămoșii lor și care acum acționează ca liantul care le ține comunitatea unită. Dacă omul occidental ar fi fost forțat să se unească ca grup pentru a lupta împotriva unei a cincea coloane în propria sa națiune, cum s-ar descurca? Răspunsul este clar – ar fi copleșit. Societatea occidentală este un grup disparat; o colecție slabă de indivizi – mulți dintre acești indivizi nici măcar nu ar vrea să stea unii lângă alții, deoarece nu s-ar cunoaște și nu ar putea relaționa unii cu alții. Pe de altă parte, multe comunități de imigranți ar fi puternice și ar rămâne unite. Implicațiile acestui lucru nu necesită explicații detaliate. Al doilea motiv principal pentru care omul occidental nu ar ieși învingător dintr-un război civil bazat pe linii etnice sau culturale este că omul occidental nu mai are prioritățile corecte în viață. Omul occidental este acum materialist, individualist și hedonist. Nu doar că omul occidental ar duce lipsă de comunitate puternică și conștiința de grup necesare pentru a avea șanse să câștige un război civil, dar omul occidental ar duce lipsă și de motivația de a lupta, pentru omul occidental nu mai vede valoare în nimic cu adevărat semnificativ sau valoros. Când s-au făcut mari sacrificii și s-au manifestat acte mari de curaj – cum ar fi în Bătălia de la Viena – bărbații care s-au confruntat cu astfel de șanse copleșitoare aveau convingeri puternice care le-au permis să depășească instinctul de conservare individuală pentru a servi binele mai mare al poporului lor. Când te confrunți cu moartea aproape sigură, impulsul natural – oferit de ego (principiul realității) – este să fugi. Totuși, un supereu dezvoltat poate învinge acest instinct, iar păstrarea grupului este pusă înaintea conservării individului. Marile sacrificii făcute de omul occidental de-a lungul istoriei au reflectat prioritățile sale în viață. Omul occidental a prioritizat lucrurile care îl făceau puternic spiritual – familia, oamenii, credința și pământul. Omul occidental avea legături profunde cu familia sa nucleară imediată, comunitatea în care trăia, religia sa și pământul pe care îl numea acasă. Acum, omul occidental este deconectat de toate aceste lucruri. Familia nucleară a fost subminată, comunitatea occidentală este fracturată, religia fie a fost diluată, fie uitată, iar în cele din urmă omul occidental nu mai este conectat la lumea naturală din jurul său, ci învăluit în ziduri de cărămidă și beton, unde privește fără minte la o varietate de ecrane pâlpâitoare. Prioritățile omului occidental în viață l-au făcut puternic și i-au oferit motive întemeiate să lupte, însă prioritățile sale în viață s-au schimbat acum. Individualismul, hedonismul și materialismul au devenit noile priorități pentru omul occidental – dar toate aceste chemări

sunt egoiste și se concentrează pe plăcerea personală și satisfacția de sine. Hrănirea acestor plăceri este prioritatea, ceea ce înseamnă că, în vremuri de conflict, omul occidental ar fi mai predispus să fugă cu toată bogăția pe care o poate duce sau ascunde pentru a trăi încă o zi, sperând să continue să caute plăceri personale mai târziu.

Gândiți-vă la zilele Primului Război Mondial – cea mai sângeroasă și distructivă perioadă de război pe care lumea a cunoscut-o vreodată. Ce l-a motivat pe omul occidental să iasă din tranșee și să atace pozițiile de mitraliere protejate de garduri de sârmă ghimpată? Războiul de tranșee este unul dintre cele mai brutale tipuri de luptă pe care le-a cunoscut vreodată lumea și una care adună rapid un număr enorm de victime; de fapt, manevrele ofensive erau adesea aproape sinucigașe. Totuși, ce i-a motivat pe tinerii să "depășească limitele" și să înfrunte moartea sigură? Bărbații curajoși care s-au aruncat în garduri de sârmă ghimpată și au fost doborâți de focul mitralierei au fost motivați de priorități spirituale care le-au întărit hotărârea și le-au permis să-și învingă instinctul natural de supraviețuire. Aceleași chemări spirituale pentru oameni, credință și familie pot fi pierdute pentru omul occidental – dar asta nu înseamnă că sunt pierdute pentru comunitățile de imigranți care s-au stabilit în țările occidentale. Multe dintre comunitățile de imigranți care trăiesc în lumea occidentală încă formează familii puternice, au rate mai scăzute de divorț, frecventează regulat instituții religioase și, după cum s-a menționat anterior, fac parte dintr-o comunitate strâns unită. Aceste priorități spirituale superioare sunt cele care îi motivează pe oameni să lupte cu curaj. Dușmanii Occidentului l-au lipsit pe omul occidental de spiritualitatea sa și au afectat sufletul occidental – înlocuind chemările naturale ale omului occidental cu idoli falși distorsionați. Dar comunitățile de imigranți care au invadat Occidentul și-au păstrat chemările spirituale și au continuat să prioritizeze lucrurile corecte în viață. Astfel, dacă ar apărea vreodată un conflict, omul occidental nu ar lupta cu fervoarea dușmanilor săi, ci ar încerca pur și simplu să trăiască încă o zi pentru a-și continua urmărirea plăcerilor individualiste. Prin lipsirea motivelor de luptă ale omului occidental, dușmanii Occidentului au făcut o farsă îngrozitoare: au lăsat omul occidental nu doar izolat, ci l-au lăsat și lipsit de convingeri și motivațiile interioare care l-au făcut pe omul occidental un războinic atât de formidabil.

În cele din urmă și foarte important, dacă ar izbucni un război rasial sau religios și ar arunca națiunile occidentale într-un război civil, și-ar permite omul occidental să participe la un conflict în care liniile de luptă ar fi trasate în funcție de etnia combatanților? Societatea occidentală este fracturată; Omul occidental este dispar și individualist, dar omul occidental este și spălat pe creier și înrobitor de noțiuni ca vinovăția albă care provin din narațiuni istorice false despre trecutul său colonial, sclavie și holocaust. Omul occidental și-a redus inima curajoasă din cauza fricii de a fi numit "rasist". Ar avea omul occidental ceea ce îi trebuie pentru a participa efectiv la un conflict etnic fără să se teamă că ar fi într-un fel "rasist" pentru că a ridicat mâna în autoapărare? Omul occidental s-ar preda pur și simplu și ar muri înainte de a participa la o luptă în care liniile ar fi trasate pe motive rasiale sau religioase? Ar putea omul occidental să lupte pentru a apăra chiar oamenii pe care a fost învățat să-i urască? Mari părți ale societății occidentale ar fi cedat activ și ar fi murit sau, și mai rău, ar ataca puținii bărbați occidentali care ar încerca să se unească și să-și apere familiile și ceea ce mai rămăsese din comunitățile lor. Unii pot lua în derâdere această afirmație și pot susține că "când va veni momentul" omul occidental se va "trezi" și va face ceea ce este "necesar". Totuși, cei care cred că ani de spălare pe creier media vor fi

anulați într-un singur moment, similar cu o convertire gen "drumul spre Damasc", sunt pur și simplu iluzionați. Cazul bandelor de manipulare musulmană poate fi din nou citat – mii de tinere fete occidentale au fost abuzate sexual de imigranți islamici, însă timp de peste un deceniu a existat tăcere pe această temă, deoarece oamenii se temeau că riscă să fie numiți "rașiști" decât să vadă fete occidentale abuzate sexual. Omul occidental nu mai este dur și curajos, ci acum fricos și laș. Gândul de a fi "social inacceptabil" este acum mai înfricoșător decât realitatea de a-ți avea fiica violată! Noțiunea absurdă că un singur cuvânt ar putea aduce un adult în genunchi și a-l face să se prăbușească într-un acces de proteste și scuze ar trebui să fie ridicolă – totuși, nu este o chestiune de râs. De îndată ce cuvântul "rasist" este folosit, se reduce la tăcere orice formă de dezbatere sau discurs și îl lasă pe acuzat să implore pentru ca publicul larg să vadă că nu este "rasist", ci de fapt "tolerant" și pe deplin susținător al "diversității". Imaginează-ți pentru o clipă că un mare război civil este pe cale să izbucnească în națiunile occidentale și că diviziunile din acest război s-ar forma pe baza etniei. Dacă un om occidental s-ar fi ridicat să se apere, ar fi acuzat de propriii săi frați și surori răătăciți că ar fi "rasist". Din păcate, aceste acuzații au determinat un număr mare de bărbați occidentali să-și plece capul și să stea supuși, așteptându-și soarta, deoarece pentru unii chiar și moartea este de preferat decât a fi etichetați drept rașiști! Nu subestima capacitatea cuvântului "rasist" de a dezarma omul occidental. Există cărți scrise intitulate "White Privilege", emisiuni TV comandate sub numele "White Guilt" în care occidentalii stau și vorbesc despre sentimentele lor groaznice de vinovăție pentru "crimele" strămoșilor lor, și chiar au loc marșuri în care occidentalii se leagă ca niște sclavi și umblă prin orașe purtând tricouri proclamând că "le pare atât de rău". Nu subestimați efectul pe care mesajul prelungit al vinovăției și urii de sine albe l-a avut asupra minții omului occidental. Chiar dacă alegi să ignori pierderea comunității, pierderea unui motiv de luptă și teama de a fi numit "rasist", există totuși problema nivelului de fitness fizic al omului occidental. Are omul occidental măcar capacitatea de a lupta într-un război civil? Răspunsul probabil este nu. Dacă ar fi existat vreodată un conflict mare, cum ar face față omul occidental, gras, flasc și neapt? Ar performa admirabil pe câmpul de luptă sau ar lăsa mâncarea nesănătoasă deoparte, s-ar rostogoli de pe canapea, ar opri televizorul și ar ieși din casă într-o stare care să-l lase fără suflare înainte să-și înfrunte dușmanul? Din nou, aceasta este o întrebare care nu necesită răspuns.

Deci, dacă moartea Vestului se apropie rapid și dacă moartea Vestului nu va veni prin conflicte civile sau război, cum se va întâmpla? Pur și simplu, moartea Occidentului va veni prin schimbări demografice – se va întâmpla casă cu casă, stradă cu stradă și oraș cu oraș. Va fi un proces lent care se accelerează în timp până când omul occidental va deveni minoritar în propriile sale ținuturi și va fi în cele din urmă eliminat din existență. Aceasta nu va fi genocid cu sabia sau cu arma, ci genocid prin diversitate și schimbări demografice care avansează. Sute de mii de imigranți inundă în fiecare an națiunile occidentale. Deoarece acești imigranți au o rată a natalității mult mai mare și pentru că rata natalității bărbaților occidentali este în scădere șocantă, tendința este clară. Pe măsură ce timpul trece, omul occidental va deveni mai puțin dominant în rândul populației generale până când, în cele din urmă, va deveni o minoritate pe propriul său pământ. Totul va începe cu casele de pe aceleleași străzi care vor fi cumpărate treptat de persoane din același grup etnic care doresc să locuiască aproape una de cealaltă. Apoi, când mai multe străzi sunt formate dintr-o singură etnie, zona se va transforma treptat, cu magazine, centre

comunitare și clădiri religioase ridicate pentru a deservi populația de imigranți. În cele din urmă, pe măsură ce tot mai mulți membri ai acestui grup etnic se adună și vor avea tot mai mulți copii, nu vor fi doar străzile sau zonele care se vor schimba, ci și orașe întregi. Desigur, nimic din toate acestea nu se întâmplă peste noapte; este un proces lent și insidios, ajutat chiar de omul occidental. Omul occidental are acum mai puțini copii și este din ce în ce mai dornic să vândă și să se mute din zonele care se confruntă cu schimbări demografice. Omul occidental face asta pentru a scăpa de problema care îl înconjoară și el pretinde că nu se întâmplă – până la urmă, a se opune acestei schimbări demografice ar pune omul occidental în pericol de a fi etichetat drept rasist! Am văzut deja că rata natalității omului occidental a scăzut la un minim de 1,33 un minim critic din care s-ar putea să nu mai existe cale de întoarcere.

Grupurile etnice care vin în Vest au o populație în plină expansiune, iar sunetul jucului copiilor lor va umple străzile, în schimb, sunetul tusei și gemetelor omului occidental va umple azilele de bătrâni. Comunitățile tinere și puternice de imigranți formate în orașele occidentale vor crește și vor prospera, în timp ce populația occidentală se va ofili și va muri la propriu. Nu va mai fi nevoie de conflicte civile sau de un război care să cuprindă națiunile, războiul se va câștiga încet, iar Occidentul va muri o moarte prelungită și nedemnă. Până la mijlocul secolului XXI, omul occidental nu va mai fi majoritar în majoritatea țărilor occidentale. Până atunci, întregul peisaj politic și social din Vest se va fi schimbat atât de dramatic încât Occidentul va fi practic pe patul de moarte. Cei care visează la un război civil sau își doresc o revenire glorioasă nu vor mai fi în poziția de a pune în aplicare acea replică – schimbarea demografică va lăsa omul occidental ca o minoritate dispartă care caută siguranță individuală. Desigur, comunitățile de imigranți pot fi mai îndrăznețe atunci când demografia s-a schimbat și mai mult în favoarea lor. Este foarte probabil ca omul occidental să fie tot mai mult victima unor atacuri motivate rasial sau religioase. Cel mai probabil omul occidental va fi martor la ciocniri în care ceea ce a mai rămas din comunitatea sa din zonele unde a devenit minoritar. Mai mult, omul occidental va fi probabil muștrat pentru că nu respectă regulile religioase sau culturale impuse de populația imigrantă. Dar dacă omul occidental nu se luptă împotriva acestor lucruri acum, când este în majoritate, cu siguranță nu va riposta împotriva lor ca o minoritate îmbătrânită, care a petrecut decenii multe în spălarea creierului și vinovăției albe impusă de mass-media. Omul occidental ar putea vedea creșterea revoltelor motivate rasial sau religioase în orașele și localitățile unde a fost cândva o majoritate. Tulburările civile și violența îndreptate împotriva omului occidental de către cei din comunitățile de imigranți ar putea, de asemenea, să crească în timp. Mai mult, revoltele și tulburările civile pot dura zile sau chiar săptămâni la rând. Pot exista cazuri în care omul occidental formează mici focare de rezistență împotriva unei astfel de violențe. Dar fără o comunitate organizată, fără morală împărtășită, fără priorități mai profunde și cu semnificație spirituală, nu va exista o reacție organizată la nivel național. Mai mult, oricine plănuiește o astfel de ripostă va avea spectrul cuvântului "rasist" planând asupra sa. Pe măsură ce toate acestea se desfășoară – pe măsură ce nebunia atinge un crescendo și decăderea civilizației occidentale se accelerează – ce se va întâmpla cu omul occidental, ce se va alege de el? Pe măsură ce lucrurile se înrăutățesc – ceea ce inevitabil se va întâmpla, pe măsură ce orașele și localitățile devin locuri străine și omul occidental devine străin în propriul său ținut – majoritatea oamenilor occidentali nici măcar nu vor observa. Omul occidental va fi prea

ocupat să petreacă, să consume și să se cuibărească în propria lui lume privată. Omul occidental va cânta la vioară în timp ce "Roma arde". Odată cu moartea supereului occidental vine eliberarea id-ului. Fără un supereu dezvoltat – și fără o conștiință la nivelul întregii comunități – omul occidental va fi redus la o creatură care pur și simplu urmează cele mai de bază instincte ale sale. Pe măsură ce Occidentul se prăbușește, iar omul occidental devine minoritar, va fi prea ocupat să se înfrupte cu mâncare nesănătoasă, să abuzeze de alcool și droguri, să petreacă în cluburi de noapte, să aibă sex promiscuu și să urmeze orice fel de activități hedoniste pe care ți le poți imagina. Fără un supereu dezvoltat care să țină id-ul sub control, omul occidental va fi doar o bestie condusă de principiul plăcerii. Nu doar că omul occidental nu va observa ce se întâmplă în jurul lui – nici măcar nu-i va păsa dacă i se va atrage atenția. Singurele motive pe care omul occidental le va dori să le satisfacă sunt cele ale plăcerii personale și autoindulgente: omul occidental nu va avea grijă să-și protejeze Comunitatea și grija pentru frații și surorile sale. Pe măsură ce Vestul se scufundă în cele din urmă, privirea omului occidental nu va fi una de groază, ci una de veselie nebună în timp ce dansează spre pieirea sa. Id-ul va fi cu adevărat triumfat, iar acel triumf semnalează căderea omului occidental și sfârșitul Occidentului. Totuși, totul nu este încă pierdut. Omul occidental poate fi pe marginea dispariției, dar în timp ce omul occidental încă se agață, există o rază de speranță și o șansă de răscumpărare. Dar, pe măsură ce dușmanii Occidentului au făcut tot ce au putut pentru a frânge omul occidental și a-i afecta psihicul, i-au pus și mântuirea falsă în față. Dușmanii Occidentului sunt vicleni și ingenioși; știu că planul lor nu este lipsit de defecte și știu că omul occidental este un adversar de temut. Dar, deși există o mântuire falsă și o opoziție controlată față de dușmanii Occidentului, există și speranță reală și mântuire adevărată. Adevărata mântuire a omului occidental constă în recâștigarea a ceea ce l-a făcut mare și în redescoperirea supereului occidental și reînvierea lui în forma sa adevărată. Înainte ca acest lucru să poată fi făcut, mai întâi mântuirea falsă care a fost creată și controlată în mod viclean de dușmanii Occidentului trebuie expusă și eliminată. Pentru a merge mai departe, omul occidental trebuie să meargă pe calea corectă – nu pe cele trasate de dușmanii săi care îl vor duce la fundături și, în cele din urmă, la extincție.

MÂNTUIREA FALSĂ - CONSERVATORISMUL

Când un individ începe să se trezească și să vadă că societatea occidentală merge pe o cale greșită, acea persoană va căuta în mod natural răspunsuri despre motivul pentru care este așa. În căutarea cunoașterii și, în cele din urmă, în dorința lor de a combate problemele pe care le văd în jurul lor, adesea se îndreaptă spre conservatorism. Conservatorismul este o filozofie politică și socială care promovează păstrarea instituțiilor sociale tradiționale în contextul culturii și civilizației în care trăiești. Evident, pe măsură ce societatea occidentală avansează continuu pe un drum tot mai degenerat, unde distrugerea instituțiilor tradiționale și diluarea culturii occidentale sunt promovate activ, conservatorismul pare un aliat natural pentru omul occidental aflat sub presiune. Totuși, nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Conservatorismul nu este o ideologie a avansului sau a progresului, ci doar una obsedată de a se agăța și proteja status quo-ul actual. Conservatorismul nu urmărește progresul sau să înainteze societatea într-o direcție pozitivă, ci, de fapt, caută pur și simplu să păstreze ceea ce există în prezent. Dacă cineva ar fi să privească conservatorismul ca pe o strategie militară, ar putea fi privit ca pe o strategie preocupată doar de ocuparea unei linii și apărarea acesteia împotriva unui atac. Pentru a susține această analogie militară, conservatorismul nu se preocupă de avansare, atac sau contraatac – conservatorismul se ocupă pur și simplu de apărarea unei poziții fixe. Datorită naturii conservatorismului ca strategie aproape pur defensivă, este sortit eșecului, la fel cum orice forță militară angajată într-un război ar fi sortită pieirii dacă tot ce i-ar interesa ar fi o apărare nesfârșită împotriva unui asalt nesfârșit. La un moment dat în orice conflict, după ce apărările de succes au fost asigurate, orice forță care caută victoria trebuie, de fapt, să contraatace și să atace iar și iar până când inamicul este respins și, în cele din urmă, zdrobit și învins. Orice forță militară care organizează o apărare reușită și apoi alege pur și simplu să stea deoparte și să aștepte un alt atac asupra poziției lor ar invita la înfrângerea lor în cele din urmă. Pentru o armată să stea deoparte și să aștepte ca inamicul să atace și să permită acelui inamic să continue pur și simplu atacul înseamnă a-i oferi luxul de a se regrupe și a-și îmbunătăți strategia. În timp, acel inamic își va îmbunătăți strategia și va găsi slăbiciuni în poziția apărătorilor și, în cele din urmă – indiferent cât va dura – va învăța să exploateze aceste slăbiciuni pentru a obține victoria. Poate dura săptămâni, luni sau chiar ani – dar pe măsură ce timpul trece, atacurile asupra poziției apărătorilor vor deveni tot mai eficiente și vor lovi cu tot mai multă feroce până când, în cele din urmă, poziția apărătorilor se va slăbi și se va prăbuși. Apărătorii se vor confrunta apoi cu o înfrângere, ceea ce nu le lasă altă opțiune decât să se retragă, să se regrupeze și să formeze o nouă linie de apărare, dar de data aceasta linia de apărare este așezată mai adânc în teritoriul lor. În timp, acest proces duce la un război de uzură, tot mai multe linii de apărare se prăbușesc și tot mai mult teritoriu se pierde până când, în cele din urmă, cei care apără linia actuală nici măcar nu-și mai amintesc poziția pe care au ocupat-o cândva, cu atât mai puțin să viseze să o recucerească! Exact așa funcționează conservatorul din punct de vedere politic. Conservatorul caută doar să apere status quo-ul actual și să susțină linia actuală sau "poziția morală"; conservatorul este ocupat doar să apere orice alege adversarul său să atace și nu este preocupat de imaginea politică de ansamblu. Conservatorul vede lupta în desfășurare și luptă doar pentru apărarea a ceea ce consideră corect și adevărat, dar nu vede imaginea de ansamblu a războiului care înconjoară acea bătălie. Ca urmare a viziunii

restrânse și a naturii defensive a conservatorului, pe termen lung conservatorul este întotdeauna sortit eșecului. Dușmanii Occidentului cunosc natura conservatorismului și tocmai de aceea aprobă cu toată inima partidele și mișcările conservatoare. De fapt, dușmanii Occidentului depun un efort concertat pentru a direcționa în mișcările conservatoare aceia din societatea occidentală care a început să se trezească la problemele cu care se confruntă omul occidental. Dușmanii Occidentului sunt dedicați victoriei, așa că asigurarea faptului că cei care caută să protejeze Occidentul adoptă o strategie de înfrângere face parte pur și simplu din planul lor pe termen lung. Căci dușmanii Occidentului – așa cum am văzut anterior – nu-și apără poziția; atacă constant și împing limitele degenerării tot mai departe. Deoarece grupul care atacă constant și este lăsat să se regroupeze și să dezvolte noi strategii va avea mereu avantajul față de grupul care alege pur și simplu să apere o linie, dușmanii Occidentului știu că atacurile lor vor reuși întotdeauna în cele din urmă și vor învinge conservatorii. În cele din urmă, linia conservatoare se va prăbuși, iar dușmanii Occidentului vor câștiga tot mai mult teren în asaltul lor nesfârșit asupra civilizației occidentale. Astfel, pentru dușmanii Occidentului, este întotdeauna doar o chestiune de timp până când ultimul lor atac asupra omului occidental va avea succes. Anterior s-a discutat cum normele acceptabile în film și muzică s-au schimbat de-a lungul timpului și cum aceste norme acceptabile au devenit treptat tot mai degradate. Ceea ce odinioară era scandalos este acum considerat depășit, iar ceea ce este acum scandalos ar fi fost complet inacceptabil sau chiar de neconceput acum câțiva ani. Această metodă de a împinge limitele a ceea ce este acceptabil, care în timp face ca norma stabilită să devină tot mai degenerată și degradată, nu se limitează pur și simplu la ceea ce este afișat de mass-media. Dușmanii Occidentului atacă societatea occidentală printr-o varietate de canale diferite – unul dintre ele este politica socială. Conservatorii vor adopta o poziție privind politica socială de susținere a actualului status quo-ul moral, iar dușmanii Occidentului vor începe apoi să atace acest status quo, cu scopul de a distruge un alt set de valori morale și de a continua impulsul spre degenerare și decădere morală.

În timp, poziția conservatorului va fi supusă unui asalt neîncetat care în cele din urmă îl va forța să cedeze în alte privințe și să cedeze astfel teren dușmanilor săi, iar politica socială și normele morale acceptabile vor fi constant redesenate de cei care încearcă să distrugă societatea occidentală și să submineze valorile și structurile sale sociale de bază. Acest lucru poate fi ilustrat perfect prin examinarea politicii sociale față de homosexualitate în Regatul Unit și modul în care, în doar câțiva ani, peisajul politic din jurul acestei probleme s-a schimbat pentru totdeauna. Până în 1967 era ilegal să se comită acte homosexuale în Marea Britanie, chiar și în privat. Totuși, în 1967, Legea privind infracțiunile sexuale a dezincriminat actele homosexuale între doi bărbați peste douăzeci și unu de ani, în mod privat, în Anglia și Țara Galilor. Acesta a fost un moment de cotitură – și ceva care mulți conservatori nu au fost mulțumiți. Totuși, atacul asupra poziției conservatoare privind homosexualitatea nu s-a oprit la simpla dezincriminare a activității sexuale între doi adulți consimțitori peste douăzeci și unu de ani, acesta a fost doar începutul. Linia conservatoare conform căreia homosexualitatea ar trebui să fie ilegală chiar și între doi adulți consimțitori - fusese încălcată. Mulți ar spune chiar că căderea acestei linii a fost într-adevăr rezonabilă, până la urmă ceea ce fac două persoane în propriile case ca adulți consimțitori (atâta timp cât nu rănesc pe nimeni) este treaba lor. Dar aceasta nu a fost sfârșitul problemei, iar cei care doreau să impună agenda

homosexuală în Occident nu s-au oprit aici. De-a lungul anilor 1970 un număr tot mai mare de grupuri prohomosexuale au apărut, iar primul festival gay pride a avut loc la Londra, cu peste o mie de persoane prezente. Linia inițială susținută de conservatori că homosexualitatea ar trebui să fie ilegală a fost acum de mult uitată, iar în ciuda faptului că actele homosexuale au fost legalizate între adulți consimțitori în intimitatea propriilor case, presiunea era acum pentru manifestări publice ale homosexualității pentru a deveni acceptate și normalizate. Conservatorii care cedaseră teren își vedeau acum noua poziție atacată, iar această poziție părea tot mai mult de nesusținut. Această tendință a continuat în anii următori, cu o presiune tot mai mare pentru normalizarea și acceptarea celor care suferă de SIDA. În cele din urmă, conservatorii au fost nevoiți să traseze încă o linie în nisip și să ridice o altă poziție de apărare – aceasta era Secțiunea 28. Secțiunea 28 a fost o lege adoptată în 1988 ca o modificare a Legii privind Administrația Locală din Regatul Unit din 1986 și prevedea că o autoritate locală "nu trebuie să promoveze intenționat homosexualitatea sau să publice materiale cu intenția de a promova homosexualitatea" sau "să promoveze predarea în orice școală menținută a acceptabilității homosexualității ca prefăcută relație de familie". Conservatorii și-au exprimat noua poziție clară și au încercat să ridice o linie care nu va fi niciodată depășită. Deși acum erau nemulțumiți că homosexualitatea este legală și erau nemulțumiți de manifestările publice tot mai mari ale homosexualității, nu ar fi acceptat ca aceasta să fie promovată ca o alternativă normală sau naturală la familia nucleară heterosexuală. Această nouă linie defensivă a fost trasată, iar dușmanii Occidentului au avut o nouă țintă – iar până în 1994 fisurile începeau deja să apară în apărarea conservatorilor, deoarece vârsta legală a consimțământului homosexual a fost coborâtă de la douăzeci de ani la optsprezece ani. În 2000 atacul asupra Secțiunii 28 s-a intensificat odată cu elaborarea unei legi pentru abrogarea legii din 1988. Aceasta a fost urmată rapid în 2001 de coborârea vârstei consimțământului sexual pentru cuplurile homosexuale la șaisprezece ani – în linie cu cea a cuplurilor heterosexuale. Linia conservatoare era acum sub un atac puternic, iar fisuri apăreau peste tot – până în 2002 s-a adoptat prin lege că cuplurile homosexuale puteau adopta copii, iar noua familie homosexuală urma să fie tratată la fel ca familia heterosexuală.

În 2003 linia a căzut complet și Secțiunea a fost desființată; poziția conservatoare s-a prăbușit complet. În 2004 Marea Britanie a văzut adoptarea legalizării parteneriatelor civile între persoane de același sex, iar până în 2014 a devenit legal pentru cuplurile homosexuale să se căsătorească. Până atunci, conservatorii nici măcar nu mai opuneau rezistență. Au trecut doar patruzeci și șapte de ani pentru ca homosexualitatea să treacă de la a fi ilegală în Marea Britanie la a deveni pe deplin la același nivel cu heterosexualitatea și să fie promovată ca o normă complet acceptabilă, homosexualilor chiar li s-a acordat dreptul de a se căsători și de a adopta copii, formând propria lor versiune distorsionată a familiei nucleare. Acesta este, desigur, doar un exemplu despre cum conservatorii trasează o linie în nisip și apără un punct doar pentru a vedea cum linia lor este împinsă tot mai înapoi până când, în cele din urmă, văd că toate liniile pentru care au luptat cândva fiind făcut bucăți. Ce este și mai rău este că adesea poziția conservatoare este forțată să se retragă atât de mult încât conservatorii nici măcar nu-și mai amintesc ce au susținut inițial. Dar punctul de necontestat care stă la baza tuturor acestor lucruri este că niciodată conservatorii nu au încercat să recupereze pozițiile pe care le pierduseră. Niciodată conservatorii nu au lansat un contraatac sau nu au avansat pentru a recuceri teren de la

dușmanii lor. Strategia pur defensivă folosită de conservatori este fatal defectuoasă – conservatorii acceptă înfrângerea și sunt mai mult decât pregătiți să accepte noua poziție impusă de dușmanii lor. Noua poziție adoptată de conservator nu este, desigur, poziția lor proprie, ci una care le-a fost în mare parte dictată de dușmanii lor. Această nouă poziție devine apoi evanghelie, iar vechea poziție este uitată, o relicvă jenantă a trecutului. Astfel, predica pe care o predică conservatorii nu este a lor, ci un set denaturat de politici influențate și distorsionate în mare parte de mâna dușmanilor lor. Prin extensia acestui fapt, conservatorii au de fapt dispreț și dezgust față de ceilalți conservatori care vorbesc despre vechea poziție – atacându-i chiar pe acei care ar spune "prostii" despre recăștigarea acelei poziții. Conservatorul dansează acum pe ritmul dușmanilor săi, așa că oricine pune la îndoială noua linie sau îndrăznește să sugereze încercarea de a recupera vechea linie este acuzat că nu "joacă corect" și este de acum înainte excomunicat ca o rușine sau un eretic. Revenind la analogia forței militare, este ca și cum conservatorii își desfășoară operațiunile militare conform "regulilor de angajament" stabilite de propriii lor dușmani. Convenția pentru bătălia politică care stabilește parametrii, limbajul acceptabil și liniile directoare pentru discursul politic nu este supravegheată de conservatori – ci de dușmanii lor. Totuși, conservatorii se grăbesc să se înscrie cu entuziasm la această convenție de luptă politică, încercând să demonstreze că sunt "oameni decenti" și că "joacă corect". Totuși, nu există un joc corect; prin aderarea la regulile de angajament dictate și redactate de dușmanii tăi, îți legi efectiv propriile mâini și îți limitezi capacitatea de a lupta. Conservatorii se simt mereu împiedicați pentru că au acceptat reguli menite să asigure pierderea conservatorilor. Motivul pentru care conservatorii fac asta este pentru că nu vor să fie văzuți de nimeni ca "răufăcători", ei vor să fie văzuți că fiind cei care "joacă corect". Conservatorii aderă la aceste reguli de "fair play" nu pentru a-și impresiona propriii susținători, ci într-o încercare zadarnică de a-i mulțumi pe dușmanii Occidentului și pe cei care susțin agende anti-occidentale distorsionate. A căuta să mulțumești pe cei care doresc să te distrugă și să te învingă în luptă este un defect fatal și unul care pecetluiește soarta conflictului înainte să înceapă. Practic, modul în care conservatorul respectă regulile stabilite de dușmanii săi poate fi comparat cu un boxer care intră în ring cu o mână legată la spate. Toate acestea scot în evidență un alt defect fatal în centrul conservatorismului – *lașitatea*. Conservatorul este un laș laș care dorește disperat să fie judecat ca o persoană bună, nu doar după proprii săi susținători ai conservatorismului, dar și de către cei care sunt de fapt dușmanii săi. Conservatorului îi pasă de ce cred ceilalți despre el, indiferent dacă sunt prieteni sau dușmani – iar acest defect fatal îl determină pe conservator să adopte discursul, standardele și chiar codul moral al celor împotriva cărora luptă, într-un efort zadarnic de a-i mulțumi pe cei care caută să distrugă tot ce prețuiește și tot ce luptă să protejeze. Dacă un membru al unui grup conservator îndrăznește să provoace inamicul și să susțină că o linie defensivă demult căzută a fost, de fapt, o poziție nobilă și bună de menținut, acea persoană va fi pusă la îndoială. Problema constă în faptul că nu doar dușmanii conservatorilor vor ataca conservatorul care îndrăznește să vorbească – ci și ceilalți conservatori îl vor respinge pe conservatorul rebel pentru că îndrăznește să sugereze că o poziție anterior deținută ar putea sau ar trebui să fie recăștigată și este o poziție pentru care merită să lupte. La urma urmei, conservatorul trebuie văzut ca fiind corect și nu ar vrea să fie văzut că jignește pe nimeni – nici măcar pe dușmanii săi! Dușmanii Occidentului nu joacă însă după aceleași reguli, iar când unul dintre ei atacă o poziție conservatoare într-un mod

considerat ofensator, se găsesc scuze, incidentul este ascuns sub preș și viața continuă. De fapt, adesea se întâmplă ca atunci când o persoană vine cu un atac de-a dreptul degenerant sau ofensator asupra moralității occidentale, ajunge să fie etichetată drept "vizionară" sau pur și simplu considerată "înaintea timpului său". Luați, de exemplu, poziția Secțiunii 28. Orice conservator care ar îndrăzni acum să laude această lege (o lege adoptată de conservatori) ar fi literalmente aruncat afară din orice organizație conservatoare și etichetat drept "homofob", "urâtor" și "bigot". Pe de altă parte, cei care militează pentru o "liberalizare sexuală sporită" sunt adesea expuși pentru legături cu rețele de pedofili, însă nimeni nu este concediat sau retrogradat, iar anchetele nu sunt niciodată comandate.

Lașitatea generală conservatorilor și modul în care poziția conservatoare s-a prăbușit pot fi văzute prin faptul că același Partid Conservator care a format guvernul în 2014 și a adoptat Secțiunea ca lege a devenit guvernul care a adoptat legea legalizării căsătoriilor între persoane de același sex. Desigur, conservatorii ar lua totul în răs și ar spune pur și simplu că mintea conservatoare este "progresistă". Dar exact la cui definiție a "progresului" se potrivește acest lucru? Fiecare "progres" pe care conservatorul l-a făcut a fost în direcția pe care dușmanul conservatorului a împins-o. Niciodată conservatorul nu a făcut progrese fundamentale în altă direcție, deoarece conservatorii nu caută niciodată să recupereze terenul pierdut sau să discute politici care să-și jignească dușmanii, deoarece conservatorul joacă după un set de reguli menite să-i asigure înfrângerea. Faptul că cuvântul "progresist" este un adjectiv pe care conservatorii l-ar folosi cu plăcere pentru a se descrie arată cât de departe sunt dispuși să meargă conservatorii pentru a-și mulțumi dușmanii. Nu este nimic "progresist" în a ceda teren dușmanilor – și nu se poate face niciodată progres când ești hotărât să folosești limbajul și terminologia create de acei dușmani. Conservatorii pot fi priviți ca niște stânci care mărginesc o plajă. Stau puternici și drepti și par de neclintit, dar în timp sunt reduși la nimic și spălați de maree. Stâncile nu fac niciodată progrese, nu se reconstruiesc niciodată, sunt pur și simplu erodate de mare. În cele din urmă, stâncile sunt doar o amintire și tot ce au fost odată a dispărut. Dacă ar privi actualul manifest al principalului partid conservator din orice țară occidentală, acel manifest nu ar semăna deloc cu cel al aceluiași partid de acum cincizeci de ani. De fapt, dacă cineva ar citi aceste două manifeste, ele ar ilustra un tipar de înfrângere și retragere și slăbirea politicilor de bază ale partidului.

Pentru a câștiga un război, nu poți să te concentrezi pur și simplu pe o singură bătălie sau pe o singură linie de apărare. Pentru a câștiga un război, trebuie să privim imaginea de ansamblu și să analizăm situația mai largă de față. Pentru a obține victoria, nu poți fi doar obsedat de apărare, ci trebuie să fii dispus să avansezi, să câștigi teren și, în cele din urmă, să faci ceea ce este necesar pentru a-ți împinge inamicul în mare. Dușmanii Occidentului știu acest lucru – și adoptă această strategie de a avansa continuu pentru a-și atinge obiectivele. Astfel, pentru a învinge dușmanii Occidentului, omul occidental trebuie să adopte o mentalitate care, în esență, are o ideologie puternică și un set de valori care nu se schimbă și nu cedează pentru a se supune opiniilor și sensibilităților celor care doresc să distrugă Occidentul. Pentru a învinge dușmanii Occidentului, omul occidental trebuie să fie la fel de tenace și dedicat ca adversarii săi și nu doar să-și apere poziția, ci trebuie și să caute să câștige teren și să lupte pentru a-și promova propriile idealuri și convingeri. Dacă omul occidental vrea să-i învingă pe dușmanii Occidentului, nu o va face adaptându-și argumentele și formulându-și strategiile pentru a-i mulțumi pe cei care încearcă să-l

distrugă. Omul occidental nu poate juca după regulile dușmanilor săi și apoi speră să-i învingă. Regulile la care se conformează conservatorii sunt concepute astfel încât conservatorii să nu poată câștiga. Conservatorismul nu este o soluție pentru problemele Occidentului. Conservatorismul este moartea târâtă a Occidentului. Conservatorismul este pur și simplu o alternativă falsă la nebunia și decăderea promovate de dușmanii Occidentului și una care a fost pregătită să fie dăruită. Dacă dușmanii Occidentului încearcă să impună nebunia asupra lumii occidentale cât mai repede posibil, conservatorismul este pur și simplu o forță care încetinește această nebunie. Dacă dușmanii Occidentului împing omul occidental pe marginea unei stânci spre anihilarea sa, conservatorii se asigură pur și simplu că procesul durează puțin mai mult. Omul occidental tot ajunge să cadă peste marginea prăpastiei, dar îi ia doar mai mult timp să ajungă acolo!

Omul occidental are nevoie de o alternativă reală, o forță reală care să poată și să lupte împotriva dușmanilor Occidentului și una care să nu se retragă și să se retragă pentru a juca rolul "băiatului bun".

MÂNTUIREA FALSĂ - LIBERTARIANISMUL

Societatea occidentală a fost odată o societate perfectă, iar forța de bază care creează o "societate perfectă" este coeziunea oamenilor care formează acea societate. Un grup de oameni trebuie să aibă un set puternic de valori morale și valori comune pentru a funcționa ca o comunitate. Aceste valori și valori comune permit unui grup să dezvolte o conștiință comunitară. Conștiința comunității din cadrul societății occidentale a fost denumită superego-ul occidental. Odată ce un grup de oameni a dezvoltat o conștiință comunitară, indivizii care formează acea comunitate pot lucra împreună în armonie și pot realiza mai mult ca grup decât ar fi putut vreodată singuri. Dușmanii Occidentului încearcă să submineze natura coerentă a societății occidentale și au făcut-o în multe moduri vicleane care au fost deja discutate pe larg. Impulsul final al atacului asupra Occidentului este unul care urmărește să asigure că o societate coerentă nu mai există și că omul occidental urmărește individualismul, nu scopul unei comunități omogene. Un grup de indivizi dispați, fiecare concentrat pe propriile nevoi, nu funcționează ca o comunitate. Astfel, un grup dispar de indivizi ar fi mult mai ușor de cucerit decât o comunitate coerentă capabilă să se unească pentru binele comun. Având acest lucru în vedere, este curios că unii dintre cei care se presupun că sunt dedicați tradiționalismului și apărării culturii occidentale au adoptat libertarianismul ca modalitate de a căuta să apere tradiționalismul și cultura occidentală. Libertarianismul a fost văzut de unii ca apărarea perfectă împotriva dușmanilor Occidentului și o modalitate de a submina ideologic atacurile îndreptate împotriva civilizației occidentale. Libertarianismul (latină: liber, "liber") este o filozofie politică care susține libertatea ca obiectiv principal. Libertarienii caută să maximizeze autonomia și libertatea de alegere, punând accent pe libertatea politică, asocierea voluntară și primatul individului. În cele din urmă, libertarianismul poate fi rezumat la următorul principiu scurt: fiecare are dreptul să facă ce dorește, atâta timp cât nu încalcă drepturile altora. Libertarianismul poate fi văzut clar ca individualist și favorizează drepturile individului în detrimentul noțiunii de comunitate sau stat. Dar aici se află problema – dacă individualismul și distrugerea unei comunități coerente sunt blestemul Occidentului, salvarea Occidentului cu siguranță nu poate fi găsită în îmbrățișarea unei ideologii politice care, în esență, pune individualismul mai presus de binele comunității. Atracția libertarianismului este simplă – pare cea mai perfectă și corectă poziție pe care o poți adopta și, prin urmare, la suprafață pare foarte greu de contestat. La urma urmei, ce este mai corect și mai just decât să permitem fiecărei persoane să-și urmeze voința și să mențină un stat în care toată lumea se tolerează reciproc, indiferent de afilierea politică, culturale sau religioase diferite? Dar "*toleranța*" este una dintre virtuțile îndoielnice care au adus omul occidental în situația disperată cu care se confruntă astăzi. De fapt, Aristotel a spus-o cel mai bine: "*Toleranța și apatia sunt ultimele virtuți ale unei societăți pe moarte*". Toleranța omului occidental față de decăderea impusă asupra lui a subminat cultura occidentală și a dus la declinul Occidentului. Aceeași toleranță care a dăunat Occidentului se află în centrul libertarianismului, o toleranță care afirmă cu blândețe că toți ar trebui să avem dreptul să ne trăim viața așa cum credem de cuviință. Dar nu este corect să fi

intolerant față de lucrurile care te îngrozesc? Nu este corect să fii intolerant față de lucrurile care îți amenință persoanele dragi, familia și comunitatea? Nu este corect să fii intolerant față de lucrurile care, în cele din urmă, îți amenință modul de viață și care amenință însăși civilizația occidentală? Toleranța nu este o virtute și cu siguranță nu este ceva ce omul occidental ar trebui să îmbrățișeze. Toleranța este o parte esențială a mentalității care le-a permis dușmanilor Occidentului să ajungă atât de departe. În anul () toleranța reală este unul dintre cuvintele la modă preferate folosite de dușmanii Occidentului și este adesea folosită pentru a reduce la tăcere criticile la adresa politicilor sociale antioccidentale și a degenerării care au cuprins civilizația occidentală. Libertarienii preferă, de asemenea, să folosească cuvântul toleranță. Făcând asta, ei cred cu aroganță că folosesc o formă de "judo mental", prin care folosesc cuvintele și expresiile create de dușmanii Occidentului pentru propriile lor scopuri. Acest judo mental este o încercare de a-i prinde pe dușmanii Occidentului în propriile capcane și de a-i lega cu propria lor logică. La urma urmei – dacă tradiționaliștii și conservatorii trebuie să fie toleranți față de fiecare modă și subcultură degenerată, cu siguranță cei care participă la acele moduri și subculturi degenerate trebuie să răsplătească favoarea și să fie toleranți față de tradiționaliști și conservatori? Acest lucru aproape sună bine, iar pentru cititorul mai puțin atent poate părea un plan viabil de apărare împotriva dușmanilor Occidentului. Ce ar putea fi mai isteț decât să folosești structurile și "regulile jocului" create de dușmanii Occidentului pentru a câștiga jocul? Să întoarcă acele reguli împotriva chiar celor care le-au creat, forțând practic dușmanii Vestului să-și încrucișeze propriile săbii, ar fi cu siguranță un plan înțelept. Din păcate, a crede că lupta pentru mintea occidentală poate fi câștigată jucând în urma regulilor stabilite de cei care doresc să distrugă civilizația occidentală este, în cel mai bun caz, o dorință și, în cel mai rău caz, complet naivă. Acceptarea tolerării degenerării – cu condiția ca cei care urmează acea degenerare să tolereze la rândul lor decența – este o rețetă pentru dezastru. Tolerând decăderea și acceptând să trăiești într-o societate în care această degenerare este răspândită, ești de acord să te cufunzi în mizerie, în loc să urmărești să crezi ceva mai bun. Imaginează-ți că ai un costum nou și impunător. Vrei să porți costumul și, evident, vrei să-l păstrezi curat și în stare bună. Acum imaginează-ți că ești forțat să-l porți într-o canalizare. Nu ar conta cât de mult ai încerca, cât de mult efort ai depune pentru a păstra costumul - dacă erai înconjurat de murdărie și mizerie, în cele din urmă costumul ar fi acoperit și el de murdărie și mizerie. Ideea este că, dacă trăiești în canalizare – în cele din urmă vei fi acoperit de fecale – nu cea mai plăcută analogie, dar una care se potrivește perfect ideologiei libertarianismului. Ia această analogie și extrapolează-o într-un scenariu din lumea reală. Locuiești pe o stradă cu soția și copiii tăi. Ești un tradiționalist; crezi în Dumnezeu, în propria ta cultură occidentală, în familia nucleară și crezi că moralitatea occidentală tradițională este ceea ce orice societate sănătoasă ar trebui să îmbrățișeze. Totuși, vecinii tăi de pe o parte sunt un cuplu homosexual cu un copil somalez adoptat și cred în organizarea unor petreceri mari pentru grupul lor promiscuu de prieteni. Vecinii tăi de cealaltă parte cred în consumul recreațional de droguri, hedonism și au o relație deschisă și se implică regulat în petreceri sexuale. Vecina ta de peste stradă este mamă singură cu șapte copii diferiți din șase bărbați diferiți; copiii ei nu sunt niciodată disciplinați, casa ei este în ruină, iar copiii ei rătăcesc regulat într-o stare murdară și dezordonată. Dar sub libertarianism, toate acestea sunt în regulă și ar trebui tolerate. Atâta timp cât vecinii tăi îți respectă dreptul de a trăi așa cum dorești și îți cresc copiii așa cum

dorești, ar trebui să respecti dreptul lor de a face la fel. Dar chiar sună asta ca o modalitate sănătoasă și plăcută de a trăi și de a crește o familie? Ar vrea o familie occidentală respectabilă să fie înconjurată de tipul de decădere descrisă anterior? Desigur că nu! Să-ți aduci familia în jur de astfel de influențe, indiferent dacă ar fi fost sau nu deschis ostile față de familia ta, ar fi sinucigaș. Să tolerezi familia ta trăind în acea situație nu te-ar face o persoană bună sau puternică; te-ar face neglijent. Nu ai fi diferit de bărbatul care trăiește în canalizare purtând noul său costum - în cele din urmă, mizeria va corupe ceea ce odinioară era imaculat și perfect. Influențele care te înconjoară te influențează și te modelează - acest lucru este valabil mai ales pentru tineri. Așa cum am discutat pe larg, acesta este exact motivul pentru care dușmanii Occidentului caută să vizeze tinerii cu astfel de materiale subversive și dăunătoare. Dar toleranța și acceptarea reciprocă sunt piatra de temelie a unei societăți libertariene, așa că orice lucru bun și sănătos poate fi înconjurat de orice este degenerat și răsucit - atâta timp cât ambele sunt de acord să se accepte și să se respecte reciproc. Efectul este clar: familia sănătoasă ar fi treptat subminată și răsucită, pe măsură ce acea familie ar fi înconjurată și influențată de tot ce este putred și dăunător. Aristotel nu a atacat doar virtutea dubioasă a toleranței, ci a și atacat apatia. Totuși, apatia pare să fie cealaltă "virtute" cheie a ideologiei libertariene. Pentru o persoană să lase boala de la ușa sa să treacă necontestată ar fi foarte revelator. A fi înconjurat de degenerare și a nu vrea să faci nimic în privința acelei degenerări este neglijență. Dar libertarianismul este mai preocupat de sine decât de comunitate, așa că, atâta timp cât toată lumea este de acord să respecte alegerile celorlalți, libertarianul trebuie să permită celor conduși pe calea greșită să continue să se implice în comportamente dăunătoare. Aceasta este opusul a ceea ce ar trebui să se întâmple într-o comunitate sănătoasă. Când o persoană conștiincioasă vede ceva greșit în comunitatea sa, nu doar că ar trebui să refuze să tolereze acea nedreptate, ci și să încerce să o repare. Cheia societății occidentale este comunitatea - iar libertarianismul nu este despre comunitate; este o ideologie politică abstractă preocupată de promovarea binelui individului într-o încercare disperată de a-i depăși ideologic pe cei care doresc să distrugă omul occidental. Dacă ai inversa situația de coșmar din cartierul descris mai devreme și în schimb vecinii tăi ar fi toți familii nucleare funcționale, unul dintre tați ar fi pastorul local. O mama a fost lidera locală a Girl Guides, un alt tată a fost antrenorul local de tenis și așa mai departe - cu siguranță aceasta ar fi o situație mai bună pentru a trăi și a crește o familie - o societate omogenă în care fiecare este o persoană respectabilă. Copiii tăi nu doar că ar avea o viață de familie sănătoasă, în care modele puternice le-ar transmite valori morale și tradiții, dar același lucru ar fi valabil și în afara casei. Oriunde ar merge copiii tăi pe strada ta, ar vedea familii nucleare similare, părinți puternici, copii bine educați, case curate și modele adulte puternice. Acest tip de societate este ceea ce a făcut civilizația occidentală puternică și a ajutat generație după generație de tineri să-și dezvolte superego-ul. Aceasta este, desigur, ceea ce omul occidental ar trebui să urmărească: o revenire la valorile puternice, omogene și legăturile comunitare care au construit civilizația occidentală. Libertarianismul nu urmărește asta; în schimb, este un strigăt slab de "dacă te las în pace și te tolerez, mă vei lăsa și mă vei tolera?" Este ca strigătul unui bărbat bătut și învins care nu mai poate suporta și pur și simplu imploră pentru o formă de armistițiu sau impas pentru a păstra ultimele firimituri din ceea ce a luptat cândva. Acest strigăt nu este strigătul războinicului și nu este strigătul omului care caută să câștige războiul și să-și alunge dușmanii. Este strigătul bărbatului care pur și simplu dorește să fie lăsat în

pace, sperând că, în timp ce Roma arde, casa lui nu va lua foc. În timp ce conservatorii stau împreună și mențin o linie, moderându-și nervoși discursul și mesajul politic într-o încercare zadarnică de a-și atrage dușmanii, libertarienii au o tactică diferită, dar la fel de sinucigașă. Libertarienii strigă că, atâta timp cât sunt lăsați singuri ca indivizi să urmărească orice doresc, dușmanii Occidentului pot face ce doresc, pot trăi cum doresc și pot promova ceea ce consideră potrivit. Ambele ideologii duc la o înfrângere sigură pentru omul occidental.

Inevitabil, linia morală a conservatorilor se prăbușește și sunt împinși înapoi, devenind încet, în timp, tot ceea ce odinioară s-au opus. Deși libertarianul nu își vede poziția prăbușindu-se, se confruntă cu un destin la fel de sumbru. De-a lungul timpului, libertarianul rămâne o voce tot mai izolată a rațiunii într-o mare de nebunie, privind pur și simplu cum tot ce iubește este înghițit de tot ce urăște, încercând cu tristețe să se opună valului, pretinzând totodată că tolerează chiar valul care încearcă să-l măture. Libertarianismul este o altă ideologie tolerată de dușmanii Occidentului. Libertarianismul nu este privit cu un zâmbet în același mod ca conservatorismul, deoarece libertarianismul ridică mai multe probleme pentru cei care caută să distrugă civilizația occidentală. Dar, cu toate acestea, dușmanii Occidentului știu că libertarianismul nu este o strategie câștigătoare pentru omul occidental. Anterior, conservatorul era comparat cu stâncile care mărginesc o plajă. Stâncile stau puternice și înalte și par de neclintit, dar în timp sunt reduse la nimic și spălate de marea. Stâncile nu fac niciodată progrese, nu se reconstruiesc, sunt pur și simplu erodate de mare până când devin doar nisip pe plajă. În cele din urmă, stâncile odinioară puternice și impunătoare sunt doar o amintire și tot ce au fost odată și a dispărut. Dacă conservatorul era văzut ca stâncile, libertarianul poate fi văzut ca stânca care rezistă puternic chiar și după ce marea a spălat celelalte roci și a împins linia stâncilor mai înapoi spre interior. Libertarianul este ciobul mândru de stâncă mai puternică care încă stă în picioare, chiar dacă este înconjurat de mare. Totuși, acel ciob de rocă este izolat de restul și complet izolat de continent, rămânând în cele din urmă fără scop, pe măsură ce marea continuă să avanseze indiferentă de poziția ei. În cele din urmă, aflorimentul cade; Poate că a rezistat mai mult decât restul liniei de stânci, dar nu a oprit avansul mării.

Desigur, acesta este motivul cheie pentru care dușmanii Occidentului tolerează libertarianismul - ei știu că una sau două voci disidente care promit să "tolereze" degenerescența sunt pur și simplu ca niște stânci care stau în mare - sunt izolate și ineficiente. Dușmanii Occidentului înțeleg că cheia societății occidentale este conștiința comunitară a omului occidental. Cheia societății occidentale este un simț al valorilor morale și tradițiilor omogene care construiesc supraego-ul occidental. Libertarianismul se concentrează pe individ, exact opusul a ceea ce omul occidental trebuie să urmărească. Libertarianul va susține că păstrarea individualității și puterii proprii este cheia înfrângerii dușmanilor Occidentului. Libertarianul va susține că, în timp, când indivizii mai slabi din societate vor coborî încet în nebunie și stilul lor de viață va duce în cele din urmă la propria lor dispariție, indivizii puternici și morali vor fi tot ce va rămâne ca un far strălucitor de speranță care va duce la renașterea Occidentului. Aceasta este, desigur, o dorință - și, esențial, s-ar aplica doar într-o societate formată dintr-un singur grup omogen care pur și simplu s-a fracturat în timp. Totuși, omul occidental nu trăiește într-o societate omogenă și perfectă, iar din cauza imigrației în masă, omul occidental este acum înconjurat în propria patrie de numeroase culturi și religii diferite care nu au cedat aceleiași dorințe de

individualitate ca omul occidental. Aceste alte culturi care și-au păstrat omogenitatea vor crește în cele din urmă și vor cuprinde tot mai mult din lumea occidentală. Culturile străine care au emigrat în Occident și-au păstrat puterea și spiritul comunitar, în același timp în care omul occidental a îmbrățișat individualismul și este depășit, fără să lase nicio șansă de renaștere miraculoasă. Așadar, oricât de puternică ar fi poziția libertarianului împotriva degenerării, ca individ izolat nu poate niciodată să riposteze împotriva demografiilor – doar o comunitate mare și unită poate duce acea reacție.

Libertarianul poate avea o poziție ideologică care îi permite să câștige câteva dezbateri morale împotriva dușmanilor Occidentului; totuși, libertarianismul lasă omul occidental într-o situație proastă. Când omul occidental se confruntă cu alte culturi care s-au stabilit în țara sa natală, o face ca un grup disparat de indivizi. Deși libertarianul a reușit să rămână fidel convingerilor sale și să rămână un far moral într-o mare de mizerie, acel singur far nu poate rezista unei comunități puternice și unite. Doar dacă omul occidental rămâne o comunitate coerentă poate face față potențialei amenințări ale unei comunități străine în interiorul propriilor granițe care caută expansiune și creștere agresivă. Să nu uităm niciodată, motivul pentru care civilizația occidentală a atins astfel de culmi magnifice este pentru că indivizii care alcătuiau societatea occidentală lucrau ca unul singur, ceea ce le-a permis să realizeze mai mult decât puteau doar lucrând singuri. Societatea occidentală era cu adevărat mai mult decât suma părților sale. Indivizii pot dezvolta mari invenții – dar este o societate coerentă cea care pune acele mari invenții în producție. Aceeași societate poate apoi să folosească acele invenții la scară largă, permițându-i să facă o diferență care să modeleze lumea. Libertarianul stă singur sau într-un grup mic și izolat. Indiferent de ce creează sau inventează libertarianul, el nu are voința unei mari societăți care să asigure că creațiile sale ating potențialul maxim. Mai mult, libertarianul nu are și comunitatea puternică și puternică necesară pentru a-și proteja creațiile. Libertarienii nu construiesc orașe mari și nu ridică armate mari pentru a proteja aceste orașe. Ar trebui oare ca indivizii care alcătuiesc societatea occidentală să îmbrățișeze libertarianismul – cui îi revine atunci responsabilitatea pentru protejarea societății occidentale? Oare nu libertarianul cade laș în genunchi în fața unei forțe invadatoare și imploră "lasă-mă pe mine și familia mea în pace și te vom tolera pe tine și noile tale legi și obiceiuri"? Cum s-ar compara asta cu bărbații din Vest care și-au arătat inima occidentală stând împotriva unui număr copleșitor pentru a proteja comunitatea din care proveneau? Dar, esențial, individul nu poate rezista unei forțe invadatoare coerente – iar acesta este un fapt pe care dușmanii Occidentului îl cunosc prea bine. În cele din urmă, la fel ca conservatorismul, libertarianismul este pur și simplu moartea lentă și treptată a Occidentului. Nu oferă o soluție pentru moartea supereului occidental – nici nu oferă o soluție pentru torentul nesfârșit de atacuri perpetuate de dușmanii Occidentului. Libertarianismul oferă pur și simplu un strigăt slab celor care doresc să fie lăsați în pace, în speranța că, fiind lăsați în pace, își vor trăi zilele așa cum consideră potrivit. Libertarianismul nu ține cont de acele comunități care au construit civilizația occidentală; este o ideologie egoistă care se concentrează pe individ și pe propria voință personală de supraviețuire. Libertarianul asigură pur și simplu supraviețuirea sa și a familiei sale apropiate, fără a se gândi la binele comunității mai mari. Dacă libertarianul își asigură propria supraviețuire, care va fi premiul și moștenirea sa? Pur și simplu, va supraviețui pentru a fi martor la ultimele zile ale Vestului. Libertarianul poate sta și privi cum civilizația occidentală se prăbușește, știind că este ultimul de felul său – aceasta este

recompensa pentru natura sa egoistă. Libertarianul va trebui să trăiască cu faptul că a tolerat tot ce era rău pentru a-și asigura o viață ușoară pentru el și familia sa apropiată. Toleranța și apatia nu sunt virtuți; toleranța și apatia sunt exact ceea ce dușmanii Occidentului doresc ca omul occidental să îmbrățișeze. Toleranța este capacitatea sau disponibilitatea de a tolera existența unor opinii sau comportamente pe care nu-ți plac sau cu care nu ești de acord. Apatia este o lipsă de interes, entuziasm sau grijă. Aceste două "virtuți" sunt bolile mintale care au permis omului occidental să stea în tăcere și să nu facă nimic, pe măsură ce degenerescența josnică promovată de dușmanii Occidentului a devenit tot mai comună în anul () în societatea occidentală. Să-i tolerezi pe cei care doresc să te distrugă și să nu faci nimic pentru daunele pe care ți le provoacă nu este o virtute, ci un păcat împotriva ta și a oamenilor tăi. Pentru a învinge dușmanii Occidentului, omul occidental trebuie să se ridice din nou ca o comunitate și nu doar să refuze să tolereze boala impusă, ci să lupte activ pentru a combate acea boală și a lupta pentru un viitor mai luminos și mai sănătos.

MÂNTUIREA FALSĂ - NAZISTUL DE LA HOLLYWOOD

Național-socialismul este o ideologie a *disciplinei și ordinii* care urmărește să stabilească o societate perfectă, omogenă, centrată pe unitatea națională. Astfel, național-socialismul disprețuiește diviziunile sociale și individualismul egoist. Național-socialismul este o ideologie care tinde spre excelență și împinge indivizii din societate să se îmbunătățească pe ei înșiși – nu doar de dragul măreției individuale, ci pentru a îmbunătăți societatea în ansamblu. Disciplina, ordinea și excelența au făcut din național-socialism una dintre puținele amenințări reale pentru dușmanii Occidentului – deci ce mod mai bun de a submina național-socialismul decât să iei simbolurile și steagurile sale și să le înfășori în jurul unei subculturi muzicale degenerate? Dușmanii Occidentului *se tem de puterea național-socialismului* și știu că, în forma sa adevărată și pură, acesta este o forță unificatoare care ar putea alunga dușmanii Occidentului de pe țărmurile vestice și ar putea elibera omul occidental. Dușmanii Occidentului au încercat să atace național-socialismul și să-l submineze. Dușmanii Occidentului și-au folosit puterea în mass-media și presă pentru a "rebrandui" Național-Socialismul în cel mai degenerat și degradant mod posibil. Dușmanii Occidentului au încercat să răstoarne național-socialismul și să se asigure că, în loc de disciplină, ordine și excelență, național-socialismul reprezintă opusul acestor lucruri – haos, decădere și slăbiciune. Dușmanii Occidentului au creat ceea ce este cunoscut sub numele de "nazistul de la Hollywood", cunoscut și ca skinhead. Nazistul de la Hollywood este departe de a fi național-socialist. Nazistul de la Hollywood ar putea foarte bine să afișeze simboluri național-socialiste pe hainele sale; el poate foarte bine să stea în fața unor bannere care poartă acele simboluri și poate să-și exprime dorința de a salva omul occidental, dar nazistul de la Hollywood este o viziune distorsionată a unui adevărat național-socialism. Nazismul de la Hollywood și scena muzicală skinhead care îl însoțește au devenit un far pentru deficienți și inadaptați care sunt atrași să facă parte dintr-o "bandă de străini" care are reputația de a fi antisocială. Nazistul de la Hollywood a fost creat de aceleași minți întortocheate care au dat lumii occidentale Lady Gaga și Rebel Without a Cause. Dușmanii Occidentului au creat subcultura nazistă de la Hollywood și au răspândit crearea lor prin mass-media, realizând filme precum *Romper Stomper* și *American History X*. Aceste filme încearcă să redefinească național-socialismul pe linii benefice dușmanilor Occidentului. Aceste filme încearcă, de asemenea, să asocieze conștiința rasială și culturală cu aspecte negative, menite să îndepărteze oamenii obișnuiți de orice legătură cu orice formă de naționalism. Filmele care promovează nazistul de la Hollywood sunt realizate de dușmanii Occidentului pentru a atrage tinerii pierduți și autodistructivi. Aceste filme încearcă să impună modele negative și o subkultură distructivă minților tinere occidentale, într-un mod similar cu filme precum *Kids* și *Rebel Without a Cause*. Ceea ce face subcultura nazistă de la Hollywood unică este că are un al doilea obiectiv: urmărește să prezinte naționalismul ca fiind atât neatrăgător, cât și toxic. Subcultura nazistă de la Hollywood este unică deoarece este folosită pentru a speria publicul de naționalism. Tinerii care aleg să se răzvrătescă împotriva părinților și societății adoptând subcultura skinhead se străduiesc să se conformeze imaginii nazistului de la Hollywood. Aceasta începe un ciclu autoîmplinit care servește scopurilor dușmanilor Occidentului. Tinerii văd filme precum *Romper Stomper* și apoi caută să imite personajele din acele filme. Apoi, mass-media filmează

documentare reale bazate pe bande violente de skinhead care încearcă să reproducă comportamentul, îmbrăcămintea și atitudinile personajelor pe care le-au văzut în filme. Aceste bande sunt filmate bând, fiind antisociale, implicându-se în acte de violență și atacând imigranți, toate în numele naționalismului. Așa se află că dușmanii au transformat fantezia distorsionată a naționalismului într-o realitate dăunătoare. Primul lucru important de discutat atunci când analizăm această mântuire falsă este să comparăm naziștii de la Hollywood cu adevăratul național-socialism. Pentru a face acest lucru, să aruncăm mai întâi o privire asupra unuia dintre momentele definitorii din istoria național-socialistă – Mitingurile de la Nürnberg. Mitingurile de la Nürnberg au fost mitingurile anuale de partid organizate de NSDAP (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei - Partidul Național-Socialist al Muncitorilor Germani) între 1923 și 1938. Probabil cel mai faimos dintre aceste mitinguri a avut loc în 1934 și a fost subiectul filmului *Triumful voinței*, regizat și produs de Leni Riefenstahl. În 1934 peste 700.000 de național-socialiști au participat la mitingul de la Nürnberg, un adevărat spectacol pentru întreaga lume. Mitingurile de la Nürnberg s-au concentrat pe discursuri politice și parade ordonate mari – disciplina și ordinea au fost centrale pentru întregul eveniment, iar acompaniamentul muzical a fost format din uverturi orchestrale clasice. Priveliștea a sute de mii de bărbați aliniați perfect în ordine, ascultând discursuri ținute sub bannere uriașe, era o priveliște de neuitat, ceva din care ai fi fost mândru să faci parte. Cei prezenți purtau uniforme, păreau sănătoși și proveneau din o rată bună de reproducție. Toți cei prezenți arătau la fel și făceau clar parte dintr-un grup unit. Compară Mitingurile de la Nürnberg cu tipul de evenimente organizate de naziștii moderni de la Hollywood sau skinheads. Evenimentele skinhead constau în câteva sute de oameni adunați într-o sală mică, bând, fumând, împingându-se unii pe alții și ascultând muzică zgomotoasă. De fapt, evenimentul skinhead modern nu putea fi cu mult mai îndepărtat de mitingurile de la Nürnberg, nici ca intenție, nici ca execuție. Întregul ethos din spatele acestor evenimente skinhead nu are nicio legătură cu ordinea sau disciplina și, de fapt, este centrat pe haos. Nu există discursuri ordonate, parade sau demonstrații de forță, iar cei prezenți nu sunt nici în uniformă, nici eleganți în aspectul lor. Bărbații naziști obezi de la Hollywood, acoperiți cu tatuaje, se mișcă înainte și înapoi într-un mod beat, ascultând muzică care are clar mai multe în comun cu subculturile degenerate promovate de dușmanii Occidentului decât cu orice sănătos sau clasic. Nu există cultură și nici spectacol – de fapt, dacă ai schimba versurile muzicii și ai elimina bannerele din spatele scenei, aceste evenimente ar putea aparține oricărei subculturi muzicale. De fapt, fără versuri și bannere, cei prezenți puteau fi confundați cu punks, gothi sau rockeri și văzuți doar ca un alt grup de indivizi induși în eroare atașați de o subkultură creată de dușmanii Occidentului. Aceste evenimente skinhead se bazează exact pe același tip de hedonism, degenerare și individualism ca și alte evenimente muzicale și subculturi create de dușmanii Occidentului. Aceste evenimente nu sunt spectacole de excelență la care participă bărbați în formă, sănătoși și sănătoși și sănătoși, care ar privi lumea cu uimire. Aceste evenimente sunt spectacole de decădere care ar îngrozi majoritatea oamenilor obișnuiți și i-ar descuraja să se alăture oricărei forme de mișcare naționalistă. În timp ce mitingurile de la Nürnberg și filmul *Triumful voinței* au unit o națiune în jurul unei cauze comune și au arătat lumii ce poate fi realizat printr-o organizație omogenă, organizată și disciplinată, concertele skinhead fac opusul. Dacă ar fi duse la extremul lor logic, aceste evenimente skinhead nu ar fi diferite de festivalurile hedoniste în care tinerii beau excesiv, consumă

droguri și se comportă nebunește într-un weekend – departe de ceea ce ar trebui să urmărească omul occidental. Dacă privim înapoi la ceea ce a fost prezentat ca fiind o societate perfectă, s-a făcut o analogie cu o colonie de albine. Această analogie ilustra ordinea, disciplina și o întreagă comunitate care se mișcă în unison spre un singur scop. Mitingurile de la Nürnberg erau întruchiparea umană a acelei societăți perfecte și o vitrină a acelui ordin a sute de mii de bărbați în uniformă care arătau la fel, care se mișcau în unison și în ordine ca o demonstrație de putere și disciplină. Compară asta cu un concert skinhead, unde indivizi bețivi, îmbrăcați în haine personalizate și cu modificări corporale și tatuaje extravagante, se mișcă haotic, sărind fără țintă. Aceste două evenimente sunt literalmente opuse – totuși dușmanii Occidentului au încercat să le lege și să le prezinte ca pe unul și același! Această analiză va stârni cu siguranță sprâncene ridicate – până la urmă, cei care participă la aceste evenimente ar adera la idealurile superioare ale naționalismului și s-ar descrie cu plăcere drept național-socialiști. Totuși, faptele vorbesc mai tare decât cuvintele. A fi național-socialist nu înseamnă doar să ridici un steag sau să faci declarații de vorbă față de anumite fațete ale unei ideologii. *A fi național-socialist înseamnă să trăiești un stil de viață curat și sănătos și să urmărești să fii cea mai bună versiune a ta – fizică, mentală și spirituală. A fi național-socialist înseamnă a fi ordonat, disciplinat și puternic și să susții valorile și tradițiile Occidentului.* Cel mai important, național-socialismul promovează ideea că ar trebui să tinzi să fii cel mai bun posibil; Promovează auto-îmbunătățirea și urmărirea unui sine ideal sănătos. A urma calea skinhead înseamnă a face exact opusul acestui lucru și a îmbrățișa chiar lucrurile pe care dușmanii Occidentului le-au folosit pentru a distruge omul occidental și a destrăma comunitățile occidentale. Prin crearea unei subculturi muzicale degenerate și atașarea ei de național-socialism (creând astfel nazistul de la Hollywood), dușmanii Occidentului au transformat această versiune coruptă a național-socialismului într-un magnet pentru deficienți. Adesea, cei atrași de scena skinhead sunt indivizi pierduți care nu pot funcționa în societate și caută să facă parte dintr-un grup de alți neadaptati antisociali. Acești oameni nu sunt căpitani de industrie, sportivi de excepție, inventatori sau alte persoane inspiraționale, ci adesea opusul. Subcultura nazistă de la Hollywood este concepută pentru a aduna acești deficienți. Luați filmul Romper Stomper: skinhead-ii din acel Film nazist de la Hollywood trăiesc ca niște animale într-un depozit abandonat. Ei sunt, în esență, ocupanți ilegali care nu muncesc, nu plătesc chirie și nu oferă nimic productiv societății. Fără steaguri, steaguri și petice, ar fi considerați delicvenți comuni sau de grădină și nedoriți. Ce fel de persoană ar fi atrasă de un astfel de stil de viață cu siguranță nu cei necesari să ducă o reacție serioasă pentru a salva Occidentul. Nu doar că oamenii care se adună în această scenă aduc puține sau deloc beneficii cauzei naționaliste mai largi, ci sunt, de fapt, otrăvitori pentru binele comun și inhibă creșterea naționalismului. Acești deficienți alienează naționalismul chiar de oamenii pe care trebuie să-l atragă dacă vrea vreodată să crească și să devină o alternativă autentică. De ce ar dori un om care deține o afacere de succes să se alăture unui grup de fără adăpost care stau într-un depozit și beau până la dimineața în fiecare zi? De ce ar vrea o mamă iubitoare și o menajeră bună să se asocieze cu o gașcă a cărei idee de activitate politică este să picteze cu spray obscenități pe pereții toaletei? Oamenii sănătoși și normali pe care naționalismul trebuie să-i atragă pentru a crește și prospera nu vor să aibă de-a face cu antisociali sau bande. Prin înfășurarea național-socialismului în astfel de aspecte negative, dușmanii Occidentului au făcut de fapt un truc foarte viclean; s-au asigurat că oamenii normali și

productivi nu vor mai fi niciodată atrași de o alternativă autentică la otrava lor. Luați, de exemplu, o familie occidentală care se simte amenințată de pierderea culturii lor, de nivelul tot mai mare de imigrație non-occidentală în orașul lor și care nu suportă decăderea impusă copiilor lor. Când se uită la alternativele din sistemul politic actual, își doresc ceva care să fie o alternativă autentică – ceva care să ofere o soluție viabilă la problemele cu care se confruntă. Oamenii care văd cultura bandelor ca pe o problemă în creștere în orașele și localitățile lor cu greu se vor alătura unei bande ei înșiși. De fapt, își doresc opusul unei bande: vor un grup puternic și sănătos, bazat pe comunitate, care să întruchipeze valorile pe care le prețuiesc. Aici se află esența problemei – nazistul de la Hollywood are mai multe în comun cu bandele negre din cartierele urbane decât ar vrea să recunoască. Marile diferențe dintre bandele negre și cele skinhead sunt pur și simplu culoarea pielii și gustul muzical. Dacă familiile respectabile sunt puțin probabil să îmbrățișeze cultura bandelor de culoare, atunci de ce ar adopta cultura bandelor albe? De fapt, majoritatea oamenilor normali și sănătoși s-ar opune bandelor violente antisociale, indiferent de culoarea membrilor lor sau de presupusele lor motivații. Oamenii sănătoși nu vor să ibă de a face cu bandele de culoare, să pună pancarte de bandă și să asculte muzică rap enervantă, nici nu vor coase petice pe jachete bomber, nu vor asculta muzică skinhead și nu vor picta cu spray insulte rasiale în metrou. De fapt, ar fi rezonabil să afirmăm că o familie normală de muncă, cu valori morale sănătoase și un interes sănătos pentru tradiționalism, ar avea mai multe în comun cu o familie dintr-o altă cultură sau etnie care muncește din greu, are grijă de copii și duce o viață curată decât cu o gașcă de skinheads. Nazistul de la Hollywood devine apoi o problemă auto-întăritoare – cu cât mai mulți paria sociali sunt atrași de "scenă", cu atât oamenii normali sunt mai descurajați să se alătore unei alternative naționaliste. Acest lucru face ca naționalismul să fie neatractiv și forțează oamenii obișnuiți să se alătore altor salvări false, precum conservatorismul și libertarianismul. Mișcarea skinhead este învăluită în violență, iar adesea temele violenței rasiale fac parte din muzică și cultura generală (dacă poți atribui un cuvânt precum "cultură" acestei mișcări). Skinhead-ii au devenit sinonime cu atacurile rasiale și abuzul asupra altor grupuri rasiale. Prin perpetuarea unui Stereotip violent nazist de la Hollywood, skinhead-ul este portretizat ca un bătaș și ca cineva care se ocupă de ținte ușoare. Nu este nici curajos, nici ceva ce oamenii decenti ar aprecia. Pentru fiecare atac asupra unui magazin de colț sau asupra unui singur membru al unei minorități etnice, cei care perpetuează astfel de atacuri îndepărtează nenumărați mii de oameni normali de la naționalism. Pentru oamenii obișnuiți orientați spre familie, ideea de a ataca o casă sau o afacere este abominabilă, iar majoritatea oamenilor decenti vor empatiza și vor avea simpatie pentru cei care se confruntă cu astfel de abuzuri. Oamenii normali și-ar imagina cum s-ar simți dacă magazinul sau casa lor ar fi avut geamurile sparte și ar simți compasiune pentru victimă. Acest tip de simpatie îi determină pe oamenii obișnuiți să întoarcă spatele naționalismului. Oamenii obișnuiți, respectuoși de lege, care au suferit din cauza culturilor străine agresive, nu doresc să victimizeze sau să atace oameni nevinovați ca răspuns. Oamenii normali care au suferit din cauza culturilor străine agresive își doresc un răspuns disciplinat și ordonat, care să fie atât legal, cât și corect. Doar ordinea și disciplina pot învinge haosul și nebunia. *Național-socialismul autentic nu se bazează pe negativitate sau "ură rasială".* Național-socialismul autentic se bazează pe iubire, dragoste pentru propriul popor, dragoste pentru propria țară și dragoste pentru cultura și tradițiile proprii. Dușmanii Occidentului știu că înfășurarea unei mișcări sau organizații cu ură

rasială, mai ales cu acuzația de "rasist" atât de puternică, este o lovitură fatală pentru orice șansă reală de creștere sau succes. Rasismul, ura și credința într-un conflict rasial cuprinzător sunt adesea principii centrale ale mișcării skinhead, lucru care face această mișcare și mai toxică pentru oamenii normali. Dar aici se află cealaltă problemă majoră în centrul nazismului de la Hollywood – credința centrală că într-o zi va exista un conflict rasial sau religios care va cuprinde societatea. Subcultura skinhead aderă în mare parte la ideea greșită că într-o zi, când va avea loc un astfel de conflict, omul occidental va fi nevoit să aleagă și, în cele din urmă, va sta și va lupta alături de skinheads pentru a păstra viitorul Occidentului. Așa cum s-a discutat pe larg anterior, este foarte puțin probabil să existe un astfel de conflict – și chiar dacă ar exista, omul occidental nu s-ar descurca favorabil. Cei atrași de scena skinhead sunt adesea escapiști și fantastici; ei aleg să-și trăiască fanteziile atașându-se de naționalism. Ei doresc să creadă într-o fantezie în care societatea se prăbușește și are loc un mare conflict care îi face învingători și, ca atare, salvatorii civilizației occidentale. Nu putea fi mai departe de adevăr – și chiar dacă ar fi fost adevărat, cum ar fi fost societatea odată ce skinhead-ii ar fi câștigat acest război glorios? Cum ar fi reconstruit membrii bandelor obezi, care locuiesc în depozite și pretendau asistență socială, Vestul după victoria lor glorioasă? În realitate însă, majoritatea celor care aleg să creadă în acest scenariu și să se atașeze de această subkultură degenerată nu sunt suficient de apti, disciplinați sau bine antrenați pentru a câștiga un război. Mai mult, dacă ar trebui să aleagă între a se alătura unei bande skinhead sau a merge singur riscând mânia bandei de imigranți, majoritatea familiilor occidentale normale ar fi sfâșiate între cele două și probabil s-ar ghemui în casele lor, așteptând rezultatul bătăliei și acceptându-și soarta în liniște, indiferent de asta. După cum am menționat anterior, oamenii se grupează pe baza valorilor comune și se simt mai confortabil în preajma celor cu care se identifică apropiat. Așa cum alte subculturi și grupuri împiedică omul occidental să se unească într-un singur corp coerent, skinhead-urile contribuie la această problemă. În cazul unei mari prăbușiri sau a unui "război rasial", skinhead-ii nu ar fi fost o forță unificatoare pentru omul occidental. Skinhead-ii sunt doar o altă subkultură muzicală și, ca atare, contribuie și mai mult la fragmentarea care afectează societatea occidentală. Când vine vorba de ideea unui război civil care să sfâșie o națiune, și în acest caz un război civil care să implice diferite grupuri etnice care se luptă între ele, cheia victoriei ar fi pregătirea.

Ciudat lucru la skinheads - și ceea ce face orice observator educat să creadă că sunt pur și simplu evadiști - este că nu sunt pregătiți. Orice grup care credea cu adevărat că un mare război este iminent ar prioritiza pregătirea și antrenamentul mai presus de orice alte activități. Condiția fizică, artele marțiale și abilitățile de supraviețuire ar fi toate pe lista celor care se pregătesc pentru un război civil și inevitabilitatea luptelor pe străzi. Totuși, cei care vorbesc constant despre lupta cu inamicul pe stradă nu fac pregătiri adecvate pentru o astfel de situație. Discuțiile despre astfel de violență sunt pur și simplu un motiv care îi excită pe acești oameni; se distrează crezând că fac parte dintr-un grup de rezistență care într-o zi va câștiga în luptă. În același mod în care cei care joacă jocuri de rol fantastice visează să atace castele pline de minereuri și goblini, naștii de la Hollywood visează să iasă prin străzi și să poarte un război de gherilă. Dar, la fel ca minereurile și goblinii, acest război rasial este o fantezie. "Modul de viață skinhead" este departe de modul de viață care ar fi potrivit pentru pregătirea unui război civil. De fapt, oricine s-ar pregăti serios pentru un conflict armat nu ar pune în greutate, ar evita să bea cantități mari de bere ieftină și să

cheltuiască banii rămași pe tatuaje. Sănătatea și condiția fizică ar trebui să fie centrale în viața unui național-socialist, și cu atât mai mult dacă cineva crede că un conflict armat este aproape de Occident. În schimb, skinhead-ul pare să caute o formă de diversiune politică. Individul atras de banda skinhead caută să satisfacă aceeași dorință de atenție și autosatisfacție care îi determină pe ceilalți să se alăture unor grupuri la fel de inutile, precum punks sau goths. Nazistul de la Hollywood poate să se înfășoare în steagurile național-socialismului și să-și declare dragostea pentru omul occidental, dar în realitate nazistul de la Hollywood sau skinhead-ul nu ar putea fi mai departe de ceea ce susține adevăratul național-socialism. Ordine, disciplină, uniforme, marșuri, condiția fizică și pozitivitatea au fost toate centrale pentru National-Socialism și sunt opusul total al comportamentului în care se angajează nazistul de la Hollywood. Beat, obez, tatuat puternic și degenerat; naziștii de la Hollywood nu ar fi fost niciodată primiți în organizațiile național-socialiste din anii 30. De fapt, ar fi corect să spunem că mulți dintre cei care urmează calea naziștilor de la Hollywood ar fi fost văzuți ca indezirabili și ar fi fost internați în lagăre de muncă dacă ar fi trăit sub conducerea NSDAP. Îți poți imagina fețele grupurilor de la mitingurile de la Nürnberg dacă ar vedea ce se întâmplă la un concert skinhead? Crezi că ar fi mândri că steagurile sub care serveau erau acum fundalul unei petreceri bețive? Adevărul este că, dacă partidul național-socialist din Germania ar fi aderat la doctrina nazistului de la Hollywood, nu ar fi ajuns niciodată la putere – și acesta este exact motivul pentru care dușmanii Occidentului au creat o astfel de subkultură. Nazistul de la Hollywood a fost inventat pentru a se asigura că omul occidental nu redescopă calea cea dreaptă în viață și își eliberează poporul din ghearele dușmanilor săi. Nazistul de la Hollywood a fost inventat ca o mântuire falsă și pentru a se asigura că oamenii obișnuiți nu vor mai reveni niciodată la naționalism – cea mai mare amenințare cu care s-au confruntat vreodată dușmanii Occidentului. Pentru ca naționalismul să câștige, trebuie să atragă câștigători – nu învinși. Dacă naționaliștii continuă să îmbrățișeze falsa salvare a Nazismului de la Hollywood, vor asigura că naționalismul va ajunge întotdeauna de partea învinsă. Odată ce o cauză devine un far pentru învinșii din societate, acea cauză este sortită eșecului.

MÂNTUIREA ADEVĂRATĂ - NAȚIONALISMUL

Singura mântuire adevărată pentru omul occidental este naționalismul. Omul occidental trebuie să se întoarcă la rădăcinile sale și să îmbrățișeze ceea ce l-a făcut cândva mareț. Omul occidental trebuie să adopte o ideologie care îl încurajează să se reconecteze cu frații și surorile sale și care îi permite să-și reconstruiască comunitățile distruse. Această ideologie trebuie să reconecteze omul occidental nu doar cu rudele sale – ci trebuie să-l reconecteze și cu sângele și solul care i-a fost casă de mii de ani. Sângele și pământul sunt chemările naturale care trebuie să fie în centrul mentalității omului occidental. Dar omul occidental trebuie să facă mai mult decât să se străduiască pur și simplu să se reconecteze cu sângele și pământul – omul occidental trebuie să tindă și spre *exelență*. Această dorință de excelență trebuie să înceapă cu individul, dar nu trebuie să fie pentru gloria individuală, ci pentru un bine mai mare. Omul occidental trebuie să tindă spre excelență pentru a deveni un far de speranță în jurul căruia alții să se poată aduna, un far care să atragă pe cei care doresc să îmbrățișeze un mod de viață mai sănătos. În acest fel, omul occidental poate

Începe să-și reconstruiască comunitățile fracturate și să creeze ceva mai bun. Omul occidental trebuie să se îmbunătățească și să întindă mâna fraților și surorilor sale și să urmărească să le îmbunătățească și lor viețile. Omul occidental trebuie să muncească pentru a dărâma barierele ridicate pentru a-l separa de rudele sale și pentru a-și destrăma comunitățile odinioară unite. Omul occidental trebuie să se ridice și să îmbrățișeze singura ideologie care întruchipează toate aceste virtuți – naționalismul. Omul occidental trebuie să se opună atât capitalismului, cât și comunismului și să depășească diviziunile sociale pentru a crea o societate omogenă, iar în centrul acestei societăți trebuie să fie tradiția, cultura și patrimoniul. Primul și esențialul principiu al naționalismului este dragostea pentru propria rasă – *naționalismul autentic nu este o ideologie a urii față de ceilalți, ci o iubire și devotament față de propriul popor și cultură*. Să-ți iubești propriul popor și să respecti pe toți ceilalți care doresc să facă la fel. Naționalismul dorește ca omul occidental să-și îmbrățișeze propriul sânge și să reconstruiască comunitatea occidentală. Pentru a fi în pace cu lumea, un bărbat trebuie să se iubească pe sine, familia și comunitatea sa – să-ți urăști propriul popor și să fii măcinat de o vinovăție falsă nu va duce niciodată la fericire sau împlinire. Naționalismul este o ideologie care ridică propriul popor deasupra tuturor celorlalți și pune protecția și dragostea acestora mai presus de orice altă preocupare. Ura față de alte persoane sau rase care doresc, de asemenea, să urmeze o cale naționalistă este complet contraproductivă. Dacă africanii, asiaticii sau orice altă etnie doresc să-și îmbrățișeze propriul popor și cultură și să lupte pentru autodeterminare, atunci ar trebui aplaudați pentru acest lucru. Lumea este un loc magnific și este alcătuită dintr-o tapiserie complicată de culturi diferite, rase și etnii – și ar trebui să rămână așa. Fiecare rasă și cultură ar trebui să aibă dreptul la autodeterminare și autoguvernare. Nicio rasă sau etnie nu ar trebui să caute să domine pe alta: africanul să fie african, asiaticul să fie asiatic – dar la fel de bine să fie omul occidental ceea ce trebuie să fie. Fiecare rasă sau cultură ar trebui să aibă dreptul de a-și decide propriul viitor și direcția pe care o ia poporul său, fără interferențe sau constrângeri din partea altora. Lumea este un loc mai bogat pentru existența diferitelor culturi și moduri de viață – și ar trebui să rămână așa. Oamenii diferiți nu ar trebui să fie forțați să trăiască împreună într-un singur mare creuzet, ceea ce va duce inevitabil la conflicte și la pierderea unor moduri unice de viață care au evoluat și s-au dezvoltat de mii de ani.

Deși diferite rase și culturi nu pot trăi într-un singur spațiu restrâns, există suficient loc pe această planetă pentru toată lumea și fiecare ar trebui să aibă propriul său loc. Toate popoarele lumii au dreptul la o patrie și dreptul de a-și apăra acea patrie. Omul occidental are dreptul asupra pământurilor care i-au dat naștere, pământurilor pe care le-a îngrijit mii de ani și pământurilor care au adăpostit generații din familia sa – aceste pământuri sunt dreptul său din naștere. La fel, toate rasele lumii au dreptul la propriile lor țări natale și au dreptul să trăiască în acele țări în pace, fără interferențe din partea altora. Fiecare rasă are dreptul să-și apere patria împotriva unui agresor care încearcă să o înlocuiască sau să o domine fie prin forță, fie prin viclenie. Astfel, fiecare rasă și fiecare națiune are dreptul să-și controleze propriile granițe și să limiteze imigrația după cum consideră de cuviință. Nici o națiune nu are obligația să permită altor culturi, rase sau etnii să treacă granițele și să se stabilească pe teritoriile lor. În cele din urmă, tapiseria bogată a lumii va fi păstrată doar dacă diferite culturi păstrează tradițiile care le definesc. Astfel, diferite culturi pot învăța unele de la altele și pot face comerț, dar nu ar trebui niciodată să trăiască în interiorul

granițelor celuilalt la o scară care să modifice compoziția rasială sau culturală a națiunii gazdă. Oamenii sunt un produs al pământului din care provin și ar trebui să respecte și să onoreze acel pământ. Toate popoarele lumii s-au dezvoltat aproape independent și adesea în medii foarte diferite. Aceste medii diferite – natura însăși – au modelat oameni diferiți în moduri diferite și au dat fiecărei rase caracteristici distincte. Caracteristicile naționale ar trebui să fie păstrate și acea diversitate de popoare lăudată, dar mediul care a creat acele rase diferite trebuie respectat și onorat. În ciuda progresului tehnologic, omul occidental nu ar trebui să devină străin de pământul care l-a creat, modelat, adăpostit și a fost oferit pentru nenumărate generații ale strămoșilor săi. Omul occidental ar trebui să se reconecteze cu lumea naturală și să se străduiască să fie cât mai aproape de natură și să trăiască în armonie cu mediul natural. A crede că omenirea este deasupra naturii este o eroare periculoasă – umanitatea încă depinde de lumea naturală și, în cele din urmă, lumea naturală depinde de umanitate. Omul occidental nu ar trebui să-și polueze pământurile și nici să trateze mediul cu lipsă de respect sau cu dispreț. Omul occidental ar trebui să se străduiască să arate bunătate față de animale și compasiune față de acele creaturi care au mai puțină putere decât el – pentru că nimic nu spune mai mult despre un om decât modul în care îi tratează pe cei mai puțin puternici decât el. Omul occidental poate fi în vârful lanțului trofic, dar asta nu îi dă dreptul să abuzeze de această putere sau să provoace suferință nejustificată creaturilor care se află sub el în acel lanț. Echilibrul mediului natural poate fi un lucru delicat; este mai bine să nu tulburi acest echilibru, iar omul ar trebui să se străduiască să trăiască cât mai aproape de natură. Oamenii ar trebui să trăiască în armonie cu mediul lor natural și să arate bunătate și respect față de toate ființele vii. O lume naturală sănătoasă și vibrantă și o conexiune cu acea lume sunt hrană pentru suflet. Cei care se izolează de natură și se înfășoară în beton, se separă de mediul lor și se deconectează de însăși natura care le dă viață. Aceasta duce atât la un scor mental, cât și la o stare fizic nesănătoasă – nici una dintre ele nefiind favorabilă unei națiuni puternice. Sănătatea unei națiuni constă în sănătatea poporului său – oamenii puternici construiesc o națiune puternică. O națiune este la fel de sănătoasă ca oamenii care o alcătuiesc. O națiune plină de neîngrijiiți, bețivi și consumatori de substanțe psihotrope nu va fi niciodată puternică. O națiune are dreptul să se apere, dar acea națiune trebuie să aibă și capacitatea de a se apăra. Un om își poate apăra națiunea doar când este puternic și sănătos. Dacă omul occidental dorește să apere pământul pe care îl numește acasă, atunci trebuie să respingă otrăvurile care îi devastează corpul și să lupte atât pentru sănătatea fizică, cât și mentală. Doar prin sănătatea fizică și mentală indivizii se pot simți cu adevărat bine cu ei înșiși. Când oamenii își permit să stagneze, alunecă într-o stare de rău care îi trage și mai mult în jos și îi prinde într-un ciclu negativ ce se învârtă în jos și îi duce la auto-înfrângere. Atât tinerii, cât și cei în vârstă ar trebui încurajați să practice activități sănătoase în medii naturale și să îmbrățișeze euforiile naturale pe care aceste activități le oferă. Toți pentru unu și unul pentru toți – stați împreună ca o comunitate. Tinerii și bătrânii nu ar trebui să se adune doar pentru hobby-uri; ar trebui să se reunească în fiecare aspect al vieții. Împreună suntem puternici, iar divizați vom cădea – omul occidental trebuie să redescopere legăturile comune și legăturile culturale care odată l-au legat de frații și surorile sale. Omul occidental trebuie să-și trezească dorința de tradiționalism și să îmbrățișeze cultura strămoșilor săi, cultură care a evoluat de-a lungul a mii de ani. Tradiția și valorile morale comune sunt cele care leagă un grup de oameni; ei sunt liantul care ține societatea unită

prin vremuri bune și vremuri rele. Tradiția este ceva ce se transmite din generație în generație; *Tradiția* este ceea ce leagă vechiul de noul și leagă vii de morți. Tradiția este modul în care omul occidental nu arată doar respect față de trecut; dar, într-un mod foarte real, tradiția permite strămoșilor omului occidental să vorbească prin el și să se exprime mult după ce au părăsit lumea muritorilor. Tradiția și cultura trebuieenerate deoarece sunt expresia voinței strămoșilor cuiva. Odată ce un popor și-a pierdut legătura cu strămoșii săi, acesta își pierde și legătura cu tradițiile lui. Dacă nu știi de unde vii, cum poți ști vreodată unde mergi, iar dacă nu știi unde mergi, cum poți ști scopul călătoriei tale? Omul occidental a fost într-o călătorie de mii și mii de ani. Nu ar fi o greșeală din partea lui să uite detaliile, greutățile, realizările și sacrificiile curajoase și nobile care au făcut parte din acea călătorie epică? Tradiția se exprimă în multe moduri – prin cântec, dans, îmbrăcăminte, ceremonii religioase și literatură. Aceste tradiții nu trebuie niciodată uitate, deoarece întruchipează mentalitatea generațiilor trecute. A te deconecta cu strămoșii tăi și a nu te raporta la ei, sau chiar a nu respecta bătrânii dintr-o comunitate, înseamnă a pierde o legătură vitală care este centrală pentru supraviețuirea unui popor. Această legătură spirituală cu trecutul este ceva ce nu poate fi niciodată înlocuit sau înlocuit. Nu există scop mai înalt în viață decât împlinirea spirituală – o împlinire care curge din religie, oameni, familie și o conexiune cu natura. Niciodată aceste chemări spirituale nu trebuie respinse în favoarea falsului idol al materialismului. Urmărirea banilor și a averii materiale duce doar la fericire trecătoare. Încercarea de a satisface dorința de câștig material este o căutare nesfârșită și te lasă cu un sentiment de epuizare. A renunța la a petrece timp urmărind împlinirea spirituală pentru a petrece timp urmărind bani este o greșeală gravă. Banii și materialismul nu ar trebui să fie niciodată înaintea familiei, oamenilor, naturii sau religiei. Banii sunt un instrument al economiei, iar economia există pentru a servi oamenii – nu invers. Omul occidental ar face bine să-și amintească că banii sunt doar un mijloc de schimb și un barometru al bogăției materiale – nu o măsură a împlinirii spirituale sau a fericirii. Fericirea adevărată și împlinirea spirituală nu sunt hrănite și dezvoltate prin cumpărarea de produse din ce în ce mai mult produse în masă și de unică folosință. De fapt, urmărirea materialismului aduce depresie și anxietate și apasă pe sufletul cuiva. Materialismul determină omul occidental să-și respingă familia, să renunțe la a avea copii și, în cele din urmă, servește la înrobirea omului occidental prin *camătă și datorii*. Ființele umane prețuiesc lucrurile pentru care au luptat și pentru care au muncit din greu să le obțină. Cel mai important, prin interacțiuni semnificative și autentice cu cei dragi se poate atinge fericirea spirituală durabilă și împlinirea. Satisfacția instantanee nu durează niciodată mult, iar bărbatul care trăiește într-un castel sau palat, dar gol, va simți în cele din urmă mai puțin împlinit decât cel care trăiește într-o locuință modestă, dar este înconjurat de familie și de cei dragi. Familia și oamenii sunt cu adevărat cheia fericirii și reprezintă însăși inima societății occidentale. Familia tradițională este piatra de temelie a societății occidentale și nu trebuie niciodată subminată. Unitatea tradițională a familiei este piatra de temelie a societății occidentale și s-a născut din necesitate și din voința de a supraviețui. Unitatea familială este principalul motiv pentru care omul occidental există încă aici astăzi. Unitatea familială stă la baza civilizației occidentale însăși. Această unitate familială a permis omului occidental să devină puternic și a modelat nu doar Occidentul, ci întreaga lume. Fundația oricărei societăți unite și a oricărei comunități este familia nucleară – tatăl harnic, mama iubitoare și copiii respectuoși și bine crescuți. Familia nucleară trebuie susținută ca cel mai

înalt ideal și apărută cu orice preț. Căci în această familie nucleară fiecare copil dezvoltă esența a ceea ce va deveni într-o zi. În fiecare unitate familială, generația următoare învață de la generația anterioară. Părinții își pun copiii pe o cale – și este imperativ ca următoarea generație să continue pe calea cea bună. Moralitatea, valorile, disciplina, ordinea și tradițiile se transmit de la tată și mamă la fiu și fiică. Influența și importanța familiei nu trebuie niciodată subestimate. Multe dintre cele spuse anterior scot la iveală un atac feroce și susținut asupra unității familiale de către dușmanii Occidentului. Pentru a înțelege cu adevărat importanța unității familiale, trebuie doar să privim până unde au mers cei care doresc să vadă căderea Occidentului pentru a deteriora familia nucleară tradițională. Naționalismul este singura ideologie care întruchipează toate principiile enumerate mai sus – dar naționalismul merge mai departe și caută să creeze și să lupte pentru ceea ce a fost descris drept societatea perfectă. Prin ordine, disciplină și crearea unei societăți omogene care gândește și operează cu o conștiință comună, naționalismul urmărește să creeze un viitor mai bun pentru întreaga comunitate. Naționalismul determină individul să realizeze mai mult, dar să realizeze mai mult pentru binele comun, nu doar din motive egoiste și materialiste. Naționalismul este, de asemenea, singura ideologie politică care respinge atât capitalismul, cât și comunismul. Într-o societate perfectă, sistemul economic se bazează pe întreprindere productivă. Într-o societate perfectă, omul nu este nici înrobitor materialismului, nici nu este forțat să muncească fără stimulente sau recompense. O societate care îmbrățișează antreprenoria productivă are atât o conștiință socială pentru a se asigura că fiecare nivel al ierarhiei societății beneficiază de succesul industriei, cât și pentru că proprietatea privată și profitul nu sunt eliminate din ecuația economică. Așadar, deși indivizii care dețin capital pot profita de pe urma acestui capital, o fac nu pe seama propriilor angajați, ci lucrând împreună cu angajații pentru a îmbunătăți mijloacele de producție într-un mod care să beneficieze pe toată lumea. Într-o societate capitalistă, proprietarul capitalului nu este preocupat de drepturile sau bunăstarea muncitorului; el este pur și simplu preocupat de profit. Odată ce problemele capitalismului se manifestă într-o societate, dușmanii Occidentului propun o soluție falsă a comunismului. Comunismul caută diviziunea promovând războiul de clasă într-un impuls nenatural pentru "egalitate". Acest război de clasă vizează pe cei care dețin capital, ceea ce duce la o spirală descendentă a productivității, pe măsură ce factorii de decizie, inventatorii și proprietarii sunt eliminați din ecuația economică. Să nu vă înșelați; atât capitalismul, cât și comunismul sunt sisteme economice aflate sub controlul dușmanilor Occidentului. Ele sunt prezentate ca cele două căi absolute și ca singurele alternative una la cealaltă. Dar prin crearea acestei false dihotomii, dușmanii Occidentului au căutat să se asigure că, indiferent de opțiunea aleasă de omul occidental, va ajunge întotdeauna în ghearele unui sistem menit să-l învingă și să-l înrobească. Întreprinderea productivă este o soluție naturală, deoarece urmărește să ridice nivelul de trai pentru toți și recunoaște că fiecare membru al societății are un rol în avansarea acelei societăți. Mai mult, întreprinderea productivă recunoaște că, pentru ca societatea să avanseze cu succes, ea trebuie să se miște ca una singură – pentru că, dacă merge în direcții separate, se va detrama singură. Căci dacă angajatul se mișcă în armonie cu proprietarul afacerii, amândoi avansează. Dacă lucrător și proprietarul de afaceri încearcă să se deplaseze unul față de celălalt sau să se miște în direcții opuse asta ar duce la tensiuni, dezarmonii și, în cele din urmă, a creat conflicte în societate. Naționalismul urmărește să ridice nivelul de trai pentru toți din societate – și, deși naționalismul crede în

structură și ierarhie, acea structură și ierarhie este în beneficiul tuturor. Naționalismul permite celor mai buni să ajungă în frunte și caută să promoveze excelența – iar excelența este exact ceea ce are nevoie omul occidental acum. Naționalismul este întruchiparea politică și ideologică a voinței naturii. Naționalismul pune cei mai buni din societate pe un piedestal pentru a crea modele de urmat și a promova excelența. În același timp, naționalismul urmărește să creeze o societate omogenă care să se unească într-o singură direcție și să lucreze pentru scopuri comune. Naționalismul urmărește să permită celor mai buni să ajungă în frunte, dar în același timp caută să stabilească o plasă de siguranță pentru a se asigura că cei mai puțin norocoși nu cad niciodată pe stâncile sărăciei. Dar, mai presus de toate, naționalismul urmărește să consacre unitatea familiei, căci acea unitate familială este nucleul unei societăți funcționale și coerente. Omul occidental s-a scufundat încet în abis și a îmbrățișat decăderea, materialismul și individualismul. Omul occidental nu doar că a tolerat slăbiciunea și depravarea, ci chiar a venerat slăbiciunea și depravarea ca și cum ar fi virtuți. Omul occidental și-a pierdut cu adevărat drumul, iar pentru a-l regăsi are nevoie de un far de speranță care să acționeze ca o lumină într-o mare de întuneric. Farul de speranță de care omul occidental are nevoie trebuie să întruchipeze este națiunea care inspiră o excelență impresionantă – o excelență care va inspira omul occidental să se ridice din nou și să fie ceva mai bun decât este acum. Dar această excelență nu trebuie să fie învelită în individualism egoist; această excelență trebuie, în schimb, să întruchipeze virtuțile nobile ale familiei, poporului și solului, și să urmărească să susțină cultura, tradițiile și spiritualitatea occidentale. Asemănarea atrage asemănare, iar oamenii buni urmează oamenii buni. La fel, dacă o mișcare este dominată de învinși, degenerați și slabi, va atrage doar pierzători, degenerați și slabi, și ca urmare nu va realiza niciodată nimic notabil. Naționaliștii generațiilor trecute au fost scriitori, poeți, artiști, inventatori, căpitani de industrie, genii militare, oratori și sportivi. De asta are nevoie Occidentul acum – bărbați și femei mari. Occidentul are nevoie de bărbați și femei mari care să se ridice și să fie numărați. Occidentul are nevoie de *eroi* care să îmbrățișeze o renaștere europeană care să strălucească ca un far pentru omul occidental. Occidentul are nevoie de bărbați și femei curajoși care să se ridice și să *inspire* masele. Un număr mare de occidentali pot vedea acum problemele cu care se confruntă Occidentul, dar în prezent sunt prea speriați ca să acționeze – acești oameni au nevoie de *lideri*. Pe măsură ce omul occidental stă pe marginea prăpastiei și privește în abis, există doar două opțiuni: să accepte căderea și să privească cum civilizația occidentală se prăbușește, sau să se ridice și să recucerească Vestul. Omul occidental trebuie fie să îmbrățișeze o ideologie puternică și dreaptă care îl leagă de comunitatea sa, fie omul occidental va cădea și tot ce a fost înainte va fi pierdut pentru totdeauna. Nu pot exista jumătăți de măsură și nu poate fi loc pentru lași sau proști individualiști și autoindulgenți. Nu are rost să încerci să joci după regulile inventate de dușmanii Occidentului sau să concurezi pe un câmp care a fost conceput să asigure înfrângerea omului occidental de fiecare dată. Cei care caută să salveze Occidentul trebuie să se ridice și să urmeze un drum dificil, dar unul care să inspire omul occidental și să-l tragă înapoi de pe marginea prăpastiei. Parcurgerea acestui drum poate să nu fie ușoară, iar drumul poate fi lung. Pe acest drum, cineva poate întâmpina dificultăți și poate fi nevoit să ia decizii dificile. Poate chiar va veni un moment în care trebuie făcute mari sacrificii personale. Dar dacă te-ai *sacrifica* pentru o cauză, ai putea găsi oare o cauză mai nobilă decât protecția propriului popor și familiei tale?

RĂSCUMPARAREA

Omul occidental stă acum chiar pe marginea prăpastiei și privește în abis. Omul occidental se confruntă cu extincția - atât cultural, cât și rasial. Acest lucru nu se va întâmpla în viitorul îndepărtat, ci ceva ce se va întâmpla în acest secol (XXI); de fapt, omul occidental se va regăsi depășit în număr mare și minoritar în propriile sale țări în câteva decenii. Situația este deja critică, cu ratele natalității occidentale la cel mai scăzut nivel istoric. Pentru a vedea realitatea schimbării demografice, este suficient să ne uităm la compoziția școlilor primare din lumea occidentală. În Marea Britanie, aproape o treime dintre copiii din școala primară nu sunt de etnie britanică - și probabil că asta subestimează amploarea problemei. Mai mult, cu un număr uriaș de imigranți care intră în Europa în fiecare lună, tendința demografică se va accelera în timp, iar situația bărbaților occidentali se va agrava. Dar indiferent cât de aproape ar fi omul occidental de margine, oricât de întunecate ar părea lucrurile și oricât de copleșitoare ar părea șansele - există întotdeauna speranță și există întotdeauna șansa de răscumpărare. "Doar cel ce se consideră pierdut se dă pentru pierdere" este o expresie potrivită și nu trebuie niciodată uitată. Atâta timp cât omul occidental are voința de a lupta și voința de a supraviețui, poate căuta *răscumpărarea*. Omul occidental nu trebuie să stea cu capul plecat și să-și lase spiritul să-l slăbească și mai mult. Acum nu este momentul pentru contemplații liniștite sau disperare. Cu siguranță acum este momentul ca revenirea să înceapă - pentru că dacă o revenire nu are loc acum, atunci nu va mai exista niciodată. Omul occidental trebuie să facă o alegere - poate fie să continue pe calea actuală a individualismului și decăderii hedoniste, fie să se ridice din nou și să-și reunească sângele, să-și recucerească pământul și să-și preia controlul asupra propriului destin. Dar fiți siguri; dacă alege prima variantă, va risca extincția. Totuși, pentru ca omul occidental să se ridice din nou, trebuie să scape de lanțurile impuse de dușmanii Occidentului. Revenirea începe cu o *schimbare de mentalitate*; omul occidental trebuie mai întâi să rupă lanțurile mentale impuse asupra sa și să se elibereze din cușca mentală în care a fost închis. Această schimbare de gândire începe cu fiecare dintre noi. Trebuie să ne privim pe noi înșine și să evaluăm cum am fost afectați de otrava ideologică care ni s-a oferit. Dar, făcând asta, trebuie să fim brutal de onești și să nu ne temem să recunoaștem greșelile pe care le-am făcut. Această carte a expus modul în care omul occidental a fost frânt și modurile în care societatea occidentală a fost subminată. Această carte a expus și criticat, de asemenea, multe vicii și influențe negative pe care omul occidental le-a îmbrățișat. Intenția nu a fost să insulte sau să irite - ci să lumineze și să educe. Pentru că, deși unele dintre adevărurile din această carte sunt greu de acceptat, ele sunt totuși adevăruri. Poate fi adesea greu să accepți adevăruri dificile - și și mai greu să accepți adevăruri care pot apărea ca critici personale. Dar toți am făcut greșeli în viața noastră și niciunul dintre noi nu este perfect. Capacitatea de a accepta criticile este semnul unui adult mental dezvoltat și echilibrat. Dacă cineva dorește să se dezvolte și să se maturizeze, trebuie să asculte criticile și să acționeze în consecință pentru a încerca să elimine influențele și comportamentele negative din viața proprie. Dușmanii Occidentului au avut un mare avantaj în propagarea mizeriei și degenerării pe care le-au impus societății occidentale. Marea majoritate a otrăvii pe care o eliberează nu este doar extrem de plăcută, ci și extrem de adictivă. Astfel, ar fi imposibil să găsești o persoană care să nu fi cumpărat

într-un fel materialele degradate și stilurile de viață degenerate promovate de dușmanii Occidentului. Poate că ai fost promiscuu, poate ai consumat droguri, poate ai petrecut weekendurile bând excesiv, poate ai adoptat modificări corporale sau ai adoptat un stil de viață de mâncat excesiv și lene. Ideea este; la un moment dat, toți avem vicii, iar toți am fost pătați de decăderea care ne înconjoară. După cum am menționat anterior, ar fi imposibil să trăiești într-o canalizare și să rămâi curat – și să nu vă înșelați; Vestul a devenit o canalizare morală. Suntem cu toții înconjurați de atât de multă otravă și mizerie încât ar fi imposibil să nu ne afecteze în vreun fel. Lecția importantă este că *recunoaștem influențele negative* din viețile noastre. Cu toții am fost păcăliți și induși în eroare de materialul diviziv și anti-occidental care ne înconjoară, dar odată ce suntem conștienți de modul în care am fost induși în eroare, este important să reevaluăm direcția în care ne îndreptăm și să ne schimbăm direcția pentru a înceta să mai mergem pe calea greșită. Este nevoie de multă forță să recunoști că ai fost păcălit și să recunoști că ai făcut greșeli și decizii proaste. Dar doar un imbecil sau un prost încăpățânat ar continua pe un drum după ce i s-a arătat cu pricepere că se îndreaptă spre un impas. Înainte ca omul occidental să înceapă să se gândească la salvarea comunității sale, trebuie mai întâi să se privească pe sine și să scape de influențele distructive care l-au afectat personal. Toți trebuie să facem asta, pentru că, dacă vrem vreodată să începem de la zero, nu putem păta acea pagină cu influențele otrăvitoare care au adus Occidentul la marginea prăpastiei. Pentru a începe să construim un viitor mai bun, omul occidental trebuie să se separe de otrava care îl înconjoară. Să începem din nou cu influențe coruptoare ne-ar aduce doar înapoi unde suntem acum. Odată ce ne-am eliberat de influențele care au distrus mintea occidentală, au otrăvit corpul occidental, au corupt sufletul occidental și au frânt inima occidentală, putem începe construirea unui viitor nou și mai bun și putem începe să repunem omul occidental pe calea cea bună. Odată ce ne-am eliberat de lanțurile impuse asupra noastră, trebuie să ne ridicăm și să tindem spre excelență într-un mod care să-i facă pe strămoșii noștri mândri. Trebuie să îmbrățișăm cultura occidentală, tradiționalismul și să redescoperim supraego-ul occidental.

Ca indivizi, trebuie să ne străduim să fim cei mai buni posibili și să ne bazăm viziunea despre un sine ideal pe ideea superegoului occidental. Trebuie să ținim excelența în tot ceea ce facem și să fim cei care servesc drept inspirație pentru cei din jurul nostru. Trebuie să devenim scriitori, artiști, poeți, sportivi și căpitani ai industriei, și trebuie să dăm un exemplu tuturor astfel încât, atunci când ne unim ca o comunitate, ceilalți să ne privească ca pe un far al tot ceea ce este bun și puternic. Fiecare are ceva la care poate excela. Este important să încerci să fii cea mai bună versiune a ta și să te străduiești să faci o diferență. Încearcă să faci din excelență o parte din viața ta de zi cu zi: fii modest, politicoș, vorbește corect, ține capul sus, prezintă-te în ținute elegante și fii bine îngrijit. Nu te lăsa niciodată prins în cursele și capcanele pregătite pentru tine. Nu te mulțumi niciodată cu al doilea cel mai bun loc și, cel mai important, nu te dezamăgi niciodată și dă tot ce ai mai bun când contează. Căci dacă ești mulțumit cu eșecul și mediocritatea, nu faci decât să joci în mâinile celor care doresc să vadă omul occidental șters de pe fața pământului. Odată ce ai devenit cea mai bună versiune a ta, alătură-te celor care împărtășesc obiectivele tale și care, de asemenea, caută excelența. Lucrați ca o comunitate, nu doar pentru a vă îmbunătăți pe voi înșivă, ci pentru a îmbunătăți pe toți cei care fac parte din acea comunitate. Odată ce te-ai ridicat și ai dat un exemplu, întinde mâna și ajută-i pe cei care privesc spre tine și

doresc să imite ceea ce ai făcut. Întotdeauna există cineva într-o stare mai rea decât tine și cineva care are nevoie de ajutor; Fă-ți datoria să ajuți acea persoană să se ridice ca să poată sta alături de tine. Acest spirit comunitar este ceea ce a construit Vestul și poate contribui la revigorarea lui chiar și la această oră târzie. Prin reconectarea cu cei din jurul tău, prin construirea comunităților și prin redescoperirea a ceea ce odată a i-a legat, omul occidental poate fi din nou măreț. Asigură-te că familia și prietenii (camarazii. NT) sunt pe primul loc. Nu-ți abandona partenerul; nu întoarce spatele fraților și surorilor tale. Veniți împreună și tratați-vă semenii așa cum doriți să fiți tratați. Nu te opri doar la a construi o comunitate, ci mergi mai departe să construiești o națiune în care să fii atât în siguranță, cât și mândru, o națiune în care ai vrea să crești copii, unde legăturile dintre oameni sunt mai apreciate decât banii și obiectele materiale. Renunță la idoli falși ai consumerismului și materialismului și construiește o societate în care fericirea și împlinirea provin din căutări spirituale. Dar cel mai important, găsește-ți un partener(ă) care împărtășește această perspectivă și dorește să fie alături de tine. Găsește-ți un partener(ă) și fă cel mai important lucru pe care îl poți face – să aduci copiii pe lume și să te asiguri că omul occidental nu este o specie pe cale de dispariție. Uplete școlile și parcurile cu sunetul copiilor occidentali jucându-se – și asigură-te că copiii tăi sunt crescuți în moduri care onorează strămoșii tăi. Asigură-te că copiii tăi sunt sănătoși, politicoși și bine manierați și că și ei sunt un exemplu pentru ceilalți. Construiește o conexiune durabilă cu o persoană specială și adu copiii în această lume – dar găsește și o legătură cu lumea însăși și îmbrățișează natura. Reconectează-te cu natura și solul care au asigurat nenumărate generații de oameni occidentali. Tehnologia este fantastică și o dovadă a minții inventive occidentale, dar nu ar trebui niciodată văzută ca o alternativă la natură sau să servească la separarea omului occidental de lumea naturală. Adoptă un stil de viață sănătos și învață-ți copiii să facă la fel. Plimbă-te prin țară, petrece timp în lumea naturală și admiră frumusețea naturală a Occidentului. A fi în preajma naturii îți va face sufletul să înflorească și îți va da o nouă energie pentru viață, făcându-te puternic și sănătos atât la nivel fizic, cât și mental. Asigură-te că mănânci mâncare naturală și faci exerciții regulat – eliberează-te de otrava care îți corupe corpul și a transformat omul occidental dintr-un războinic într-un neglijent necontrolat.

Îmbrățișează chiar lucrurile care erau în inima Occidentului și care au permis civilizației occidentale să crească și să modeleze lumea. Îmbrățișează familia, oamenii și pământul. În timp ce faci acest lucru, privește înapoi la urmele lăsate de strămoșii tăi în nisipurile timpului și onorează căile trecutului – îmbrățișează tradiționalismul în toate formele sale și nu lăsa căile care au trăit mii de ani să dispară și să fie uitate. Strămoșii noștri trăiesc mai departe în amintirile și acțiunile noastre; nu-i lăsați să dispară și nu lăsați sacrificiile lor să fie în zadar. Nu uita niciodată că un grup mic de oameni poate face o mare diferență – câțiva bărbați și femei dedicați pot inspira pe alții și pot schimba cursul istoriei. Din ghinde mici cresc stejari puternici, iar ceea ce astăzi poate părea nesemnificativ la nivel politic și social, poate într-o zi să schimbe întreaga lume. Fiecare mare călătorie are un punct de plecare și începe întotdeauna atunci când un individ sau un grup alege să facă primii pași. Fă primii pași în călătoria ta personală de îmbunătățire astăzi – angajează-te să-ți îndeplinești potențialul și să te îmbunătățești pe tine însuși, nu mâine, nu săptămâna viitoare, nu peste o lună, ci acum. Dușmanii Occidentului au un mare avantaj prin faptul că otrava lor este atât de adictivă – dar otrava lor are și o slăbiciune fatală. Otrava impusă

omului occidental este intoxicantă pe termen scurt, dar îi lasă întotdeauna pe cei care o îmbrățișează cu un sentiment de goliciune și nemulțumiți pe termen lung. Acest sentiment de nemulțumire este trăit de atât de mulți occidentali și este motivul pentru care mulți suferă de depresie și simt că lipsește ceva în viața lor; acești oameni caută ceva mai mare. Dacă o alternativă autentică, sănătoasă și bazată pe comunitate ar fi pusă în fața omului occidental, el s-ar îndrepta spre ea. Oamenii sunt atrași de putere și se adună în jurul unor indivizi dreți și puternici. Ridicându-te și fiind cea mai bună versiune a ta, vei deveni tu însuși un far de speranță pentru Occident. Reunindu-te alături de alți oameni ca tine și străduindu-vă ca grup de a fi și mai buni, acel far al speranței va deveni tot mai puternic. Odată ce omul occidental se reconectează cu vechile obiceiuri și realizează că împlinirea spirituală și legătura cu sângele și pământul înseamnă mai mult decât otrava toxică care îi este oferită de dușmanii Occidentului, va fi din nou liber. Odată ce ai scăpat de lanțurile puse pe mintea ta, poți ajuta și pe alții să facă la fel și să lucreze pentru reconstruirea comunităților noastre distruse. Odată ce omul occidental și-a redescoperit comunitatea și cultura, iar acea comunitate va fi din nou un grup puternic și omogen, el își poate elibera pământurile și își poate recăpăta propriul destin. Răscumpărarea este posibilă pentru omul occidental, dar dacă acea răscumpărare trebuie să vină, trebuie să vină curând. Răscumpărarea omului occidental începe cu tine. Ridică-te, devino supraomul, mergi drept pe urmele strămoșilor tăi și redescoperă ce a făcut din omul occidental un titan și ce a făcut civilizația occidentală, realizarea uriașă care a fost odată. Viitorul este în mâinile tale... Ia-l!

"Fără îndoială, s-ar verifica rapid poverbul că o națiune trebuie să se distrugă pe sine înainte ca străinii să o poată distruge, un om trebuie să se disprețuiască pe sine înainte ca alții să-l poată disprețui." Yukio Mishima, Runaway Horses

Omul occidental este o umbră a sinelui său de odinioară: mintea îi este înrobătă, corpul slăbit, spiritul corupt, iar forța și curajul pe care le avea odată s-au diminuat radical. Civilizația occidentală și toate realizările pe care le cuprinde au ținut odată lumea în uimire, însă, în ciuda acestui fapt, Occidentul se află în mijlocul unui declin moral și social. Căderea omului occidental este explicată de modul în care funcționează mintea și cum, odată ce mintea este redusă în capacitatea sa de a raționa și tăria mentală a unui popor este frântă, acești oameni pot fi convinși de orice. Dușmanii Occidentului au folosit această cunoaștere pentru a juca un joc viclean și diviziv care a subminat valorile comune și omogenitatea întâlnite în societatea occidentală. Căderea omului occidental detaliază modul în care structurile sociale care au modelat generație după generație de oameni occidentali au fost slăbite și eliminate pentru a împiedica societatea occidentală să-și păstreze cultura și tradițiile. Aceasta a distrus comunități occidentale puternice și unite și le-a redus la grupuri disparate de indivizi preocupați doar de hedonism și preocupări egoiste. Dar încă nu este prea târziu pentru răscumpărare. Descoperă cum omul occidental poate lupta împotriva acestor atacuri și își poate redescoperi rădăcinile și revendica dreptul lui din naștere.

THE FALL OF WESTERN MAN